

ஸ்ரீ
திவ்யயூஷ

பிள்வனாப்பெருமா ஷ்டோதகங்கார்

அருளிச்செய்த

அ ஷ்ட பி ர ப ந் த ம்

23651

தீருவல்லிக்கேணி

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

விரிவான உரையுடன்

சென்னை:

கணேச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

௧௯௭௭

விலை ரூபா ௩.௭௫.

ஸ்ரீ
கோயிலந்தாதி
என்னும்

திருவரங்கத்தந்தாதி.

‘திரு’ என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியில் ‘ஸ்ரீ’ என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானதூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்கட்கு விசேஷணபதமாகி மகிமைப்பொருளென்காட்டி, அவற்றிற்குமுன்னே சிற்கும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவினி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குவது காண்க. இது, இங்கு அரங்கத்திற்கு அடைமொழி; அந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

திருவரங்கம் என்பது - திருமாவின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டெத்திருப்பதிகள் நார்பதில் முக்கியமானதும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்’ என்று பிரதானமாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்று தலங்களுள் முதலதும், ‘கோயில்’ என்றும் ‘பெரியகோயில்’ என்றும் மறுபெயருடையதும், ‘பூலோகவைகுண்டம்’ எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், ‘போகமண்டபம்’ எனப்படுவதுமாகிய தலம்.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசயனத்திற்பள்ளிகோண்டருளுந் திருமால், ஆதியிற் சத்தியலோகத்திற் பிரமனது திருவாராதனத்திருவுருவமாயிருந்தான்; பின்பு, சூரியகுலத்து மதுகுமாரனான இக்ஷ்வாகுமகாராசன் பிரமனைக்குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான் பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டெவந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ் செய்துவந்தான்; அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனே, இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரான் வரையிலுள்ள இரவிசுலமன்னவ ரெல்லார்க்கும் குலதெய்வமாகி விளங்கினான்; இங்மனம், மளீதவுருவங்கொண்ட பெருமானாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமைபற்றி, அரங்கநாதனுக்கு ‘பெரியபெருமான்’ என்று திருநாமம்; இராமபிரான், வனவாசஞ்சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக் கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து இராவணதிராசுஸசங்காரஞ்செய்த திருவயோத்திக்கு மீண்டு பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டபின்பு, சுக்கிரீவன் முதலிய அனாவர்க்கும் விடைகொடுத்து திரைவகாணர்க்கு அனுப்பும்பொழுது, தனது திருவாராதனமூர்தியும் தலதனமுமான திருவரங்கநாதனைத் தனக்குமிகவும் அந்தரங்கனான விபீஷணனுக்கு வானிடம் கொடுத்து ஆரா

தித்துவருப்படி நியமித்து அனுப்பினன் ; * அங்ஙனமே அவ்வரக்கர்பெரு
மான் அவ்வமூர்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக்
கொண்டு இலங்கைகோக்கிச் செல்லும்பொழுது, இடைவழியில் உபய
காவேரிமத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராது விமானத்துடனே நிலை
நின்றருளினான் : அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுதலாகத் தங்கிய இடமே
பூரங்க மெனப்படுவது.

(பூரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய
உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனிய தென்று திருமால்) திரு
வுள்ளமுதலாக எழுந்தருளியிருக்கு மிட மானதுபற்றி, 'ரங்கம்' என்று அவ்
விமானத்திற்குப் பெயர் ; திருமால் இங்கு ரதிகைய [ஆசைப்பெருக்கத்தை]
அடைகின்றன னென்க. ரங்கம் என்னும் வடமொழி, அகரம் மொழிமுத
லாகிமுன்வரப்பெற்று 'அரங்கம்' என நின்றது; [நன்னூல் - பதவியல்-உக.]
இங்கு 'அரங்கம்' என்பது - விமானத்தின்பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர்
ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்]. இனி, திருமகளார் திருநிருத்தஞ்செய்யு
மிடமாயிருத்தலாலும், பூரீவைகுண்டவர்களுடைய திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]
க்கூத்துப்பயிவிடமாயிருத்தலாலும், ஆற்றிடைக்குறை [நதியிளிடையே உய
ர்ந்த திடர்] யாதலாலும், திருவரங்கமென்னும் பெயர் வந்த தெனினுமாம்.

திரு என்பதற்கு - மேன்மைபான என்று பொருள்கொண்டால் திரு.
வரங்கம் என்ற தொடர்-பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்ற
பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும் பயனும் உடன்தொக்க
தொகையுமாம். அரங்கத்தந்தாதி யென்ற தொடர் - அரங்கத்தினது சம்
பந்தமான அந்தாதி யென்று விரித்து அரங்கத்தின்விஷயமான பிரபந்த
மென்று பொருள்கொண்டு ஆறும்வேற்றுமைத்தொகையாகவும், அரங்கத்
தைப்பற்றிய அந்தாதி யென்றுவிரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம்வேற்
றுமையுருபும்பொருளுத்தொக்கதொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது ; அரங்
கத்தின்மேற்பாடிய அந்தாதியென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு ஏழனுரு
பும்பயனுத்தொக்கதொகை யென்பாரும் உளர். திருவரங்கம் என்ற தொட
ரில், வகரவொற்று - உடம்படுமெய் ; அரங்கத்தந்தாதி யென்ற தொடரில்,
அத்துச்சாரியையின் முதல்அகரம், மவ்விற்றுஒற்றழித்து நின்ற அகரத்தின்
முன் கெட்டது.

அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது ; அன்மொழித்தொகை ;
ஊடமொழித்தொடர், தீர்க்கசந்தி : அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியா
வது - முன்நின்றசெய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும்
சேராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி.

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தைமுடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதி
க்குஎழுந்தருளும்போது, ஒத்து தன்னைவணங்கித் தனது பிரிவை யாற்ற
மாட்டாதுநின்ற லீவிஷணனுக்கு இங்ஙவாகுருலதெய்வமும் தனதுதிருவா
ராதனமூர்த்தியுமான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளின னென வரலாறு
உறுதலு முண்டு.

பாடுவது; இக்கனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல், நூற்றந்தாதியாம்; அதாவது - நூறு வெண்பாவினாலேனும், நூறுகட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறவது.

“முதலால் கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல். நியித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்று எய்தும் பெயரே” என்றகூறப் படுகின்ற நூற்பெயர்வகைகளுள் துதவிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பெயர்பெற்றது இந்நூ லென அறிக; (துதவியபொருள்-நூலிற் கூறப்பட்ட விஷயம். தன்மை - நூலின் இயல்பு.) இங்கு ‘அரங்கம்’ என்பது - அத்திருப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்தது; இலக்கணை. இனி, “திருவானந்திருப்பதிமேல் திருவாங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித் தன் விரித்தன” என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியிற் கூறியபடி திருவாங்கத்தின் விஷயமான தமிழ்த்தொடை யாதல்பற்றி ‘திருவாங்கத்தந்தாதி’ எனவும் தரும்; (மேற்காட்டிய அருளிச் செயலின் வியாக்கியானத்தில் ‘தேய்யரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜனகோடியிலேயாய், அத்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம்’ என்றது காண்க.) எனவே, திருவாங்கத்தைப்பற்றிப் பாடியதொரு பிரபந்தமென்பது பொருளும், திருவாங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்துப் பாடியதொரு நூலென்பது கருத்து மாசலாம். ‘கோயிலந்தாதி’ என்பதற்கும் இக்கனமே கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருத்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே”. என்பதனால், ‘விருத்துதானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுங் தொடர் சிலமேலது’ என்று கூறினமையின், இந்நூல் அங்கனங்கூறிய விநீந்தாமென்று உணர்க. அச்சுத்திரவுரையில் அந்தாதியும் சலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது.

இந்நூலிலுள்ள கலித்துறைகள் யாவும் யாமக மென்னுஞ் சொல்லணியையுடையன வாதலால், இந்நூல், யமகவந்தாதியாம். யமகமாவது - பல அடிகளிலாயினும் ஓரடியிற் பலவிடங்களிலாயினும் வந்தஎழுத்துத் தொடர்களே மீண்டும்வந்து பொருள்வேறுபடுவது; இது, தமிழில் மடக்கீது என்னப்படும். இந்நூற்செய்யுள்களிலெல்லாம் நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்துக்கள் சில ஒன்றிநின்ற வெவ்வேறுபொருள்விளைத்தல், இடையிட்டெவந்த முதல் முற்று மடக்கு எனப்படும்.

இந்நூல் - நூற்புறமாக முதலிற் கூறப்பட்ட காப்புச்செய்யுள் ஐந்தும், நூலினிறுதியிற் கூறப்பட்ட தற்சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுள் ஒன்றும் தவிர, அந்தாதித்தொடையாலமைந்த நூறு கட்டளைக்கலித்துறைகளை யுடையது. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகை

யில், இது, சொற்றோடரினிலை; “செய்யு ளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே”
என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

தலத்தின் பெயர்—ரங்கம், ஸ்ரீரங்கம், திருவரங்கம், பெரியகோயில்,
கோயில் என்பன. பூலோகவைகுண்டம், போகமண்டபம், ஸ்வயம்வ்யக்த
கேத்திரம் என்பவை - விசேஷாராமங்களாம். இது, ஸ்வயம்வ்யக்தகேத்திரம்
எட்டில் ஒன்று.

இத்திருப்பதியின் எம்பெருமானது திருநாமம் — ஸ்ரீரங்கராதன்,
பெரியபெருமான், நம்பெருமான், அழகியமணவானன்.

கோலம்—பள்ளிகொண்ட திருக்கோலம். சேஷசயனம்.

சந்நிதி—தெற்குநோக்கியது.

நாச்சியார்—ஸ்ரீரங்கநாயகி, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்.

விமானம்—பிரணவாகாரவிமானம், வேதசிருங்கம்.

நதி—உபயகாவேரி. (தென்திருக்காவேரியும், வடதிருக்காவேரியும்
[கொள்ளடம்.])

தீர்த்தம்—சந்திரபுஷ்கரிணி முதலிய நவதீர்த்தங்கள்.

தலவிருகும்—புண்ணைமரம்.

பிரதியகும்—தர்மவர்மா, ரவிதர்மன், சந்திரன், காவேரி முதலான
வர்களுக்குப் பிரதியகும்.

பாடல்—பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழி
சையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்ட
ரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்கிற ஆழ்
வார்கள் பதினமர், ஆண்டாள் இவர்கள் மங்களாசாஸனம்.

பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் இத்தூத்திவ்வியதேச
மும் இதிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானும் “நீலமேக நெடும்பொற்
குன்றத்துப், பால்விரித் தகலாது படிந்தது போல, ஆயிரம் விரித்தெழு
தலையுடையருத்திறற், பாயற்பள்ளிப் பலர்தொழுதேத்த, விரிநிரைக்காவிரி
வியன்பெருந் தருத்தி, திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்,.....என்
கண்காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற, வந்தேன்” என்று பாராட்டிக் கூறப்
பட்டிருத்தலுங் காண்க.

திருவரங்கத் தந்தாதி.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மணவாளர்விந்தைமார்டோக்கவிம்மைமறுமையின் மா
மணவாளர்தம்பதம்வாய்த்திடுங்கோயிலில்வந்தவந்த
மணவாளர்பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்டுமாலையென
மணவாளர்கூடும்யமகவந்தாதியைவாசிமினே.

(இதன்பொருள்.) கோயிலில் வந்த - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியுள்
ள, அந்தம் மணவாளர் - அழகியமணவாளருடைய, பொன் திரு பாத அம்பு
யங்கட்டு - அழகிய திருவடித்தாமரைகட்டு (உரிய), மலை என - மாலையாக,
மணவாளர் குடும் - அழகியமணவாளதாசர் சாத்திய, யமகம் அந்தாதியை-
இந்த யமகவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை, வாசிமின் - (நீங்கள் படியுங்கள்;) (இத
னைப்படிப்பீராயின் உங்களுக்கு),—இம்மை - இம்மையிலே, மணம் வான் அர
விந்தைமார் டோக்க-வாசனையையும் ஒளியையுமுடைய செந்தாமரைமலரில்
வசிக்கின்ற அஷ்டலக்ஷிகளும் கருணையோடு பார்த்தருள, —மறுமையில் -
மறுமையிலே, மா மணவாளர்தம் பதம் வாய்த்திடும் - திருமகள்கணவரான
திருமாலினது ஸ்தானம் [ஸ்ரீவைகுண்டம்] தவறாது கிடைக்கும்; (என்ற
வாறு.)—ஏ - ஈற்றகை.

இது, உலகத்தாரை விளித்த முன்னிலைப்படுத்தி அவர்கட்டு நல்லறிவை
உபதேசிக்கிற வாய்பாட்டினால் நூற்சிறப்பையும் பயனையும் வெளியிட்டது.
திருவரங்கத்தந்தாதியைப் படிப்பவர்கட்டு இம்மையில் அஷ்டலக்ஷமீகடா
கூத்தால் சீகலஐசுவரியங்களும் குறைவற உண்டாவதுடன் மறுமையில்
மீனாவலகமாகிய பாம்பதத்து நிரதிசயப்பேரின்பமும் எளிதற் கிடைக்கு
மெனப் பயன்கூறியவாரும். அஷ்டலக்ஷிகள் - ஆதிவக்ஷமி, கஜவக்ஷமி,
தாலக்ஷமி, தானிய்லக்ஷமி, வீரலக்ஷமி, விஜயலக்ஷமி, சந்தாநலக்ஷமி, செள
பாக்கியலக்ஷமி என்பர்.

ஸ்ரீரங்கத்துக்கு அருகி லுள்ளதம் நிகலாபுரியென்னும் மறபெயரை
யுடையதுமான உறையூரை இராசதானியாகக்கொண்டு அதில் வீற்றிருந்து
அரசாளுகிற தர்மவர்மாவின் வம்சத்தவனுள் ஈந்தசோழன் வெகுகாலம்பிள்
ளையில்லாமலிருந்து ஸ்ரீரங்கநாதனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து அத்தவத்தின்
பயனாய் ஒருநாள் தாமரையோடையில் ஒருதாமரைமலரில் ஒருபெண்குழந்
தையிருக்கக்கண்டு களித்த அக்குழந்தையை எடுத்திக்கொண்டுவந்து கமல
வல்லி யென்று திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்துவருகையில், மங்கைப்பருவ
மடைந்த அந்தப்பெண் தோழியருடன் உத்தியானவனத்தில் மலர்கொய்து
விளையாடிவரும்போது, திருமகளின் அம்சமான அப்பெண்மணியை மணம்
புரிந்து ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அதிசந்தர மூர்த்தியாய்
விபவாவதாரமாகக் குதிரைமீதேறி வேட்டையாடச்செல்லுகிற வியாஜத்

தால் அவனெதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க, மிகஅழகிய அப்பெருமானைக் கண்டு கமலவல்லி மோகன்கொள்ள, அதனையுணர்ந்த நந்தசோழன் அந்தக்கண்ணிகையை ரங்கநாதனுக்கு மிக்கசிறப்போடு மணம்புரிவித்தான்; இங்ஙனம் அழகியவடிவங்கொண்டுமணம்பெற்றுக்கலியாணக்கோலத்தோடு விளங்கியதனால், ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அழகியமணவாளனென்று ஒருதிருநாமமாயிற்று; (மணம் - விவாகம்; அதனைஆள்பவன் [பெற்றவன்] - மணவாளன்.) முன்னிலும்பின்னழகியபெருமான், ஆபரணத்துக்கு அழகு கொடுக்கும் பெருமான் என்ற திருநாமங்களும் உண்டு. “எழிலுடையவம்மனைமீர் என் அரங்கத்துஇன்னமுதர், குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழி, லெழு கமலப்பூவழகர் எம்மானார் என்னுடைய, கழல்வளையைத் தாமும் கழல்வளையே யாக்கினரே” என்ற நாச்சியார் திருமொழியையும் காண்க. அழகியமணவாளனென்ற பொருளில் ‘அந்தமணவாளன்’ என்றார்; (அந்தம் - அழகு). அந்த என அகராச்சுட்டின் மருஉவாக எடுத்து, அப்படிப்பட்ட [அதாவது - அதிப்பிரசித்திபெற்ற] என்றும் உரைக்கலாம்; உலகநிகட்டி.

கோ + இல் = கோயில்; பொதுவிதிப்படி கோவில் என வகரவுடம்படுமெய் பெறுது யகரம்பெற்று வழங்குவது, இலக்கணப்போலி. பெருமானுடைய இருப்பிடமென ஆறும்வேற்றுமைத்தொகையாகவாவது, தலைமையான இடமெனப்பண்புத்தொகையாகவாவது விரியும். (கோ - தலைவன், தலைமை; இல் - இடம், வீடு.) இது தேவாலயங்கட்கெல்லாம்பொதுப்பெயராயினும், னுற்றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளுள் திருவரங்கம் தலைமைபெற்ற தாதலால், இதுனை ‘கோயில்’ எனச் சிறப்பாகவழங்குவது, வைஷ்ணவசம்பிரதாயம்; இது, காரணவிடுறியின்பாற்படும். (சிவதலங்களுட் சிறத்ததான சிதம்பரத்தை ‘கோயில்’ என வழங்குவர் ஈசவர்.) ரங்கநாதன் ஆதியில் பிரமனது திருவாராதந்திருவுருவமாய்ச் சத்தியலோகத்திலே இருந்து பின்பு இக்ஞாசுருவதநாமயத் திருவயோத்தியி லெழுந்தருளியிருந்து, பின்பு விபீஷணழ்வானால் இவ்விடத்து வந்தமை தோன்ற, ‘கோயிலில் வந்த அந்தமணவாளர்’ என்றார்.

பொன் - பொன்போலருமையாகப் பாராட்டத்தக்க எண்ணுமாம். பா தாம்புஜம் - தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர்; திருவடியாகிய தாமரைக்கு என உருவகப்பொருள்பட ‘பாதாம்புயங்கட்கு’ எனக் கூறினாலும், மேல்வரும் ‘மாலையெனச்சூடும்’ என்றமுடிக்குஞ்சொல்லுக்கு ஏற்ப, தாமரை போன்ற திருவடிக்கு என முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகையாகக் கருத்துக்கொள்ளுதலே சிறப்புமென்க: உருவகத்துக்கு ஏற்ற தொடர்ச்சிச் சொல் இவ்வுவமையின். திருவடிக்குத் தாமரைமலர் உவமை, செம்மை மென்மை யழகுட்கு. அம்புஜம் - நீரில்தோன்றுவதெனப் பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுறியி: மலர்க்கு முதலாகுபெயர். (அம்பு - நீர்.) அம்புயங்கட்கு மாலையென - நான்காம்வேற்றுமை, தகுதிப்பொருளது; அழகியமணவாளனது திருவடிகளின் மகிமைக்கும் மென்மைக்கும் ஏற்ற சிறப்பும் மென்மையும் வாய்த்தது இன்றுலென்றகருத்து இதனாற்போதரும். பாதாம்புயங்களிற் குழி எனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று; உருபுயக்கம். பெருமானது திருவடி.

களிற் சூட்டும் பூமாவைப்போன்ற பாமாவை யென்க ; (“அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்,” “செய்யசுடராழியானடிக்கேசூட்டினென்சொன்மாவை,” “கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ்-உற்ற, திருமாவை பாடுஞ் சீர்” என்றார் பெரியாரும்.)

வான் - ஒளி ; உரிச்சொல். அரவிந்தம் - தாமரை ; வடசொல் : அதில் வாழ்பவன், அரவிந்தை : அதன்மேல், மார் - பலர்பால்விசுதி. இம்மை - இப்பிறப்பு, மறுமை - இறந்தபின்வரும் நிலை. மாமணவாளர் - ஸ்ரியப்பதி.மா, பதம் - வடசொற்கள். “தேனார்கமலத்திருமாமகன்கொழுநன், தானேவை குந்தந்தரும்” என்றபடி பிராட்டியின் புருஷகாரபலத்தாலே பெருமான் தனது உலகத்தைத் தந்தருள்வ னென்பது தோன்ற, ‘மாமணவாளர்தம்பதம் வாய்த்திடும்’ என்றார். மணவாளர் என்றது - மூன்றடியிலும், உயர்வுப்பன்மை. ஒருபெயரின் ஒருபகுதியைக் கொண்டு அப்பெயர் முழுதையுக்குறிப்பதொரு மரபுப்பற்றி, அழகியமணவாளநாசரை ‘மணவாளர்’ என்றார் ; இதனை வட்டநூலார் ‘நாமமைகதேசேநாமக்ரஹணம்’ என்பர். இரண்டாமடியில், தம்-சாரியை. வாய்த்திடும், இஃ - தேற்றமுணர்த்தும் துணைவினை.

‘மணவாளர்’ என ஆக்கியோன் பெயரும், ‘யமகவந்தாதி’ என நூற் பெயரும், ‘கோயிலில் வந்த அந்தமணவாளர் பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்கு மாவையெனச்சூடும்’ என நுதலியபொருளும், ‘மணவாளரவிந்தைமாரீரோக்க விம்மை மறுமையில் மாமணவாளர்தம்பதம் வாய்த்திடும்’ எனப் பயனும் பெறப்பட்டன. “ஆக்கியோன் பெயரே வழியேயெல்லை, நூற்பெயர்யாப்பே நுதலியபொருளே, கேட்போர் பயனோடா யென்பொருளும், வாய்ப்பக்காட்டல் பாயிரத்தியல்பே” என்ற சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணத்தில் மற்றவை குறிப்பிக்கப்படுவன உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இக்கவி, பிறன்கூறியது ; அபியுத்தரிலொருவர்செய்த தென்பர் : இது, “வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் ‘தனியன்’ எனப்படும் ; (நூலுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய் நின்றல் பற்றியது, அப்பெயர் ; ‘அன்’ விசுதி-உயர்வுப்பொருளது.)

காப்பு.

காப்பு - காத்தல் ; அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும் : ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்ல தலைமைப்பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து.

[விஷ்வக்ஸேநரும், பஞ்சாயுதமும்.]

க. ஓராழிவெய்யவன் சூழலகேழுமுவந்தேத்தரங்கர்
காராழிவண்ணப்பெருமாள்ந்தாதிக்குக்காப்புரைக்கிற்
சீராழியங்கையிற்பொற்பிரம்பேந்தியசேனையர்கோன்
கூராழிசங்கந்திருக்கதைநாந்தகங்கோதண்டமே.

(இ - ன்.) ஓர் ஆழி - ஒற்றைச்சக்கரங்கோத்த தேரையுடைய, வெய்யவன் - சூரியனாக, சூழ் - சூழ்ந்துவரப்பெற்ற, உலகு ஏழ் - எழுதிவுகளாகவுள்ள பூமியி லிருக்கிற சனங்கள், உலர்து ஏத்து - மனமகிழ்ந்து துதிக்கப்

பெற்ற, அரங்கர் - திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும், கார் ஆழி வண்ணம் பெருமாள் - கரியகடல்போன்ற திருநிறமுடைய நம்பெருமானாகிய எம்பெருமான் விஷயமாக (யான்பாடுகிற), அந்தாதிக்கு - அந்தாதியென்னும் பிரபந்தம் இடையூறின் றி இனிது நிறைவேறுதற்கு, காப்பு - பாதுகாவலாகும் பொருள்கள், - உரைக்கின் - (இன்னவையென்று) சொல்லியிட்டு, - சீர் ஆழி அம் கையில் பொன்பிரம்பு ஏந்திய சேனையர்கோன் - சிறந்தமோதிரத்தை யணிந்த அழகியகையிற் பொன்மயமான பிரம்பை [செங்கோலைத்] தரித்த சேனமுதலியாரும், கூர் ஆழி சங்கம் திருக்கதை நார்த்தகம் கோதண்டமே - கூரிய சக்கரமும் சங்கமும் அழகிய கதையும் வாரும் வில்லுமாகிய (திருமாவின்) பஞ்சாபுதங்களும்; (எ - று.)

“சிறைப்பறவை புறங்காப்பச் சேனையர்கோன் பணிகேட்ட, நறைப்படலைத் தழாய்மார்பினுயிறுபோன்மணிவிளங்க, அரியதானவர்க்கடிந்த ஐம்படையும் புடைதயங்க, ஆயிரவாய்ப்பாம்பணைமேலறிதுயிலினினிதம் ரீந்தோய்”, “கோலாரந்தநெடுஞ்சார்ங்கம் கூனற்சங்கம் கொலையாழிகொடுத்தண்டு கொற்றவொன்வாள், காலாரந்தகதிக்கருடனென்னும் வென்றிக்கடும் பறவை யிவையனைத்தும் புரஞ்சூழ்காப்பச், சேலாரந்தநெடுங்கழனி சோலை சூழ்ந்த திருவரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளு, மாலோன்” என்றபடி எம்பெருமானது திருவுள்ளக்கருத்தின்படி அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் பரிசனங்களும் எப்பொழுதும் அவனருகில் விடாதுகின்ற அவனது திருமேனிக்குப் பாதுகாவல் செய்பவருமான ஸ்ரீசேனமுதலியாரும், திவ்விய பஞ்சாபுதமூர்த்திகளுமே, அப்பெருமானது தோத்திரமாகத் தாம்செய்யும் அந்தாதிக்கு நேரும் இடையூறுகளை நீக்கிப் பாதுகாப்ப ரென்று கொண்டு அவர்களை இவ்வந்தாதிக்குக் காப்பு என்றார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியரார் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள் அந்தஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் துதொண்டர்கட்குத் தலைவரான சேனமுதலியாரையும், அத்திருமாவின் ஐம்படையையும் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள் வணக்கம் ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கம் என்ற வகையிரண்டில் வழிபடுகடவுள் வணக்கமாம். அடுத்த நான்கு செய்யுள்களும் இவ்வாதே. தம் தமதுமதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலேயென்றி அக்கடவுளினடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தின்பாற்படுமென அறிக.

சேனையர்கோன் - பரமபதத்திலுள்ள நித்தியமுகத்தர்களின் திரளுக்கும் மற்றவுலகங்களிலுள்ள திருமாலடியார்கட்கும் தலைவராதலாற் சேனமுதலியாரென்றும் சேனைத்தலைவொன்றும் சொல்லப்படுகிற விஷயக் ஸேநர். தம்மைச் சரணுடைந்தவர் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வரும் விக்கினங்களை [இடையூறுகளை]ப் போக்குதலாலும், தம்மையடையாது அகக்கரித்தவர்கட்கு விக்கினங்களை ஆக்குதலாலும் விக்கேசவாரென்று பெயர்பெற்றவரான விராயகர் இவரது அம்சத்தைச் சிறிதுபெற்றவரே யாதலால், இவரை முத்தகாப்பாகக் கொள்ளுதல் சாலும். “ஆளீ லமர ரரங்கேசர் சேவைக் கணுருந்தொறுத், கோளில் திரனை விலக்கும் பிரம்பின் கொனை படலால், தோளிடித்தழும்புண்டச்சார்த்து” என்றபடி திரன் விலக்குதற்பொருட்டும்,

எம்பெருமானது ஆணையைத் தான்கொண்டு நடத்துதற்கு அறிகுறியாகவும் இவர் கையிலே பொற்செங்கோலேந்திரிந்நார். இவர்கையில் 'ஆழி' என்றது, எம்பெருமானிடம் இவர்பெற்றுள்ள அதிகாரத்துக்கு அறிகுறியான முத்திரைமோதிரத்தை. திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள் சக்கரம் - சுதர்சனமென்றும், சங்கம் - பாஞ்சஜந்ய மென்றும், கதை - கௌமோதகி யென்றும், வான் - நந்தக மென்றும், வில் - சார்ங்க மென்றும் பெயர்பெறும். இவை துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யுங் கருவியாய்ச் சிறத்தலால், இவற்றைக் காப்பாகக் கொண்டார்.

சூரியனது தேர் சம்வற்சாரூபமான ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தென்று புராணம் கூறும். வெய்யவன் - உஷ்ணகிரணமுடையவன்; வெம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். இங்கு 'உலகேழ்' என்றது, ஜம்பு பிலக்யம் ருசம் கிரௌஞ்சம் சாகம் சால்மலி புஷ்கரம் என்ற ஏழுதிவகளை. இங்கு 'உலகு' என்றது, உயிர்களின்மேல் நிற்கும். காராழிவண்ணம் - மேகமும் கடலும் போன்ற திருநிறமெனினுமாம். பெருமான் = பெருமான், பெருமையையுடையவர்; இதில், பெருமை யென்ற பகுதி ஈற்றுஐகாரம்மாத்திரம் கெட்டு, பெரும் என நின்றது; 'ஆன்' என்ற ஆண்பால்விசுதி 'ஆன்' என ஈறு திரிந்தது; 'ஆன்' என்ற பெண்பால்விசுதியே சிறுபான்மை ஆண்பாலுக்கு வந்ததென்றலும் ஒன்று; அன்றி, பெருமையை ஆள்பவனெனக்கொண்டால் 'ஆன்' என்ற வினைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள்விசுதி புணர்ந்துகெட்ட தெனவேண்டும். பெருமாளந்தாதி என்ற தொடரில் தொக்குநின்ற ஆறும்வேற்றுமையுருபின் பொருளாகிய சம்பந்தம் - விஷயமாகவுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், விநாயகரகவல் என்பவற்றிற் போல. நார்த்தகம் - நந்தக மென்பதன் விகாரம். ஆழி என்ற சொல் - தேர்ச்சக்கரம் மோதிரம் சக்கராயுதம் என்ற பொருள்களில் வட்டவடிவுடைய தென்றும், கடலென்றபொருளில் ஆழ்ந்துள்ள தென்றும் காரணப்பொருள்படும்; இனி, கடலென்றபொருளில் பிரளயகாலத்து உலகங்களை அழிப்ப தென்றும், சக்கராயுதமென்ற பொருளில் பகைவர்களையழிப்ப தென்றும் கொள்ளலு மொன்று. 'ஓர்ஆழி' என்றது - ஒற்றைச்சக்கரமுடைய தேருக்கு, பண்புத்தொகையன்மொழி.

இச்செய்யுளில் ஆழி என்கிற ஒருசொல் அடிதோறும் வேறுபொருளில் வந்தது, சொற்பின்வருநிலையணி. இப்பொருளணியோடு தீர்ப்பு என்னும் சொல்லணியும் அமைந்திருத்தல் காண்க. (திரிபாவது - ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலியபலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிரின்று பொருள்வேறுபடுவது.) இவ்விரண்டணியும் பேதப்படாமற் கலந்துவந்தது, கலவையணி.

(௧)

[பன்னிரண்டுஆழிவார்களின் அருளிக்சேயல்.]

- உ. வையம்புதழ்பொய்கைபேய்பூதன்மாறன்மதூரகவி
யையன்மழிசைமன்கோழியர்கோனருட்பாண்பெருமாண்
மெய்யன்பர்காற்பொடிவிண்டிசித்தன்னியன்கோதைவெற்றி
நெய்யங்கைவேற்கலியன்மயிழ்வேதநிலைநிற்கவே.

(இ - ன்.) வையம் புகழ் - உலகத்தவர்களாற்புகழப்படுகிற, பொய்கை - பொய்கையாழ்வாரும், பேய்-பேயாழ்வாரும், பூதன்-பூதத்தாழ்வாரும், மாறன்-நம்மாழ்வாரும், மதூரகவி ஐயன்-மதூரகவியாழ்வாரும், மழிசை மன்-திருமழிசையாழ்வாரும், கோழியர்கோன் - குலசேகராழ்வாரும், அருள் பாண் பெருமான் - (நம்பெருமானின்) விசேஷகடாக்ஷம் பெற்ற திருப்பாணாழ்வாரும், மெய் அன்பர் கால் பொடி-தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், விண்டு சித்தன்-பெரியாழ்வாரும், வியன் கோதை - பெருமையையுடைய ஆண்டாரும், வெற்றி நெய் வேல் அங்கை கலியன்-சயம்பொருந்தியதும் நெய்ப்பூசியதுமான வேலாயுதத்தை யேந்திய அழகிய கையையுடைய திருமங்கையாழ்வாரும் ஆகிய பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட, தமிழ் வேதம் - திரவிடவேதமாகிய (நாலாயிர) திவ்வியப்பிரபந்தங்கள், நிலை நிற்க - (எக்காலத்தும் அழிவின்றி உலகத்தில்) நிலைபெற்றிருக்கக்கூடவன; (எ - று.)

ஆசீர்வாதம்[வாழ்த்து], நமஸ்காரம்[வணக்கம்], வஸ்துநிர்த்தேசம்[தலைமைப்பொருளுரைத்தல்] என்ற மூவகை மங்களங்களுள், இது வாழ்த்தாம். ஆழ்வார்களால் வெளியிடப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சொற்பொருட்கருத்துக்கள் அமைய அப்பிரபந்தங்கள் போலச் செய்யப்படுவது இத்திருவரங்கத்தந்தாதி யாதலால், இந்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்புடைக்கடவுள்வாழ்த்து தென்றும் கொள்ளலாம்.

வையம் - இடவாகுபெயர். 'வையம்புகழ்' என்ற அடைமொழியை எல்லா ஆழ்வார்கட்கும் கூட்டலாம். இனி, வையம் புகழ் பொய்கை - "வையந் தகளியா" என்று தொடங்கிப் பிரபந்தம்பாடி (எம்பெருமானை)த் துதித்த பொய்கையாழ்வா ரெனினுமாம்; அவ்வுரைக்கு, வையம் என்பது - அவர்பாடிய முதல்திருவந்தாதிக்கு முதற்குறிப்பு. "பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை, வையயனருள்மாறன் சேரலர்கோன் - துய்யப்பட்ட, நாதனன்பர் தாட்ளேரி நற்பாணனன் கலியன், ஈதிவர்தோற்றத்தடைவாயிங்கு" என்றபடி திருவவதாரக்கிரமத்தால் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழிசைப்பிரான் மாறன் குலசேகரர் பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடி திருப்பாணர் திருமங்கையாழ்வார் என முறைப்படுத்தி, பெரியாழ்வாரது திருமகளான ஆண்டாளையும் நம்மாழ்வாரது சிஷ்யரான மதூரகவியையும் ஈற்றில் வைத்தாயினும், ஆண்டாளைப் பெரியாழ்வாரையடுத்தும் மதூரகவியை நம்மாழ்வாரையடுத்தும் வைத்தாயினும் கூறுவதே முறையாயினும், இங்குச் செய்யுள் நோக்கி முறைபிறழ வைத்தார்.

பொய்கை-குளம்; பொற்றாமரைப் பொய்கையில் திருவவதரித்த ஆழ்வாரை 'பொய்கை' என்றது, இடவாகுபெயர். இனி, உவமவாகுபெயராய், ஊர்நடுவேயுள்ள குளம்போல எல்லார்க்கும் எளிதிற்பயன்கொடுப்பவரென்றுமாம். பேய் - உவமையாகுபெயர்: உலகத்தவராற் பேய்போல எண்ணப்படுபவர்; அல்லது, அவர்களைத் தாம் பேய்போல எண்ணுபவர்: "பேயரேயெனக்கியாவரும் யானுமோர், பேயனே யெவர்க்கும் இதுபேசியென், ஆயனே யரங்கா வென்றழைக்கின்றேன், பேயனாயொழிந்தே நெம்பிரானுக்கே" என்ற கொள்கைப்படி, இவர் பகைப்பக்தியாற் பரவசப்பட்டு, நெஞ்சுழிதல்

கண்சுழலுதல் அழுதல் சிரித்தல் தொழுதல் மகிழ்தல் ஆடுதல் பாடுதல் அலறுதல் முதலிய செய்கைகளையே எப்பொழுதும் கொண்டு, காண்பவர் பேய்பிடித்தவரென்னும்படி யிருந்ததனால், பேயாழ்வாரென்று பெயர்பெற்றனர். பூதன்-எம்பெருமானையறிதலாலே தமதுஉளனுகையை யுடையவராதலால், இவர்க்கு, பூதனென்று திருநாமம்: “பூஸத்தாயாம்” என்றபடி. ஸத்தையென்னும் பொருள்கொண்ட பூ என்னும் வடமொழிவினையடியினின்று பிறந்த பெயராதலால், பூதன் என்பதற்கு - ஸத்தை [உள்ளவனாயிருக்கை] பெறுகின்றவனென்று பொருளாயிற்று. இனி, இத்திருநாமத்துக்கு - உலகத்தவரோடு சேராமையாற் பூதம்போன்றவரென்று பொருளுரைத்தல் சம்பிரதாயமன்று. நம்மாழ்வார்க்கு அநேகம் திருநாமங்கள் இருப்பினும் அவற்றில் ‘மாறன்’ என்பது, முதலில் தந்தையார் இட்ட குழந்தைப்பெயராதலால் அதில் ஈடுபட்டு அப்பெயரினாற் குறித்தார். பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பாலுண்ணுதல் முதலியன செய்யாது உலகநடைக்கு மாறாயிருந்ததனால் சட்கோபர்க்கு ‘மாறன்’ என்று திருநாமமாயிற்று. வலியவினைக்கு மாறாக இருத்தலாலும், அந்நியமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்களுக்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் தலைமையாகத்தோன்றியதனாலும் வந்த பெயரென்றலும் உண்டு. மதரகவி - இனிமையான பாடல் பாடுபவர். மழிசைமன் - திருமழிசையென்று வழங்குகின்ற மஹிஸாரக்ஷேத்திரத்தில் திருவவதரித்த பெரியோன்; இது, தொண்டைநாட்டிலுள்ளது. கோழியர்கோன் - கோழியென்னும் ஒரு பெயருடைய உறையூரிலுள்ளார்க்குத் தலைவர்; உறையூர், சோழநாட்டிராசதானி. சேரநாட்டரசரான குலசேகராழ்வார் திக்விஜயஞ்செய்த போது சோழராசனை வென்று கீழ்ப்படுத்தி அந்நாட்டுக்குத் தலைமைபூண்டதனால், ‘கோழியர்கோன்’ எனப்பட்டனர். “கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்” என்றதனால், இவர் தமிழ்நாடுமூன்றுக்குத் தலைமைபூண்டமை விளங்கும். முற்காலத்து ஒருகோழி நிலமூக்கியத்தால் அயல்நாட்டியானையோடு பொருது அதனைப் போர்தொலைத்தமை கண்டு அந்நிலத்துச் செய்த நகர மாதலின், ‘கோழி’ என்று உறையூருக்குப் பெயராயிற்று. இனி, குலசேகராழ்வார் அரசாட்சிசெய்த இடமான கோழிக்கூடு என்ற சேரநாட்டு இராசதானி (நாமைகதேசேநாமக்கிரகணத்தால்) கோழியெனப்பட்ட தென்றலு மொன்று.

பாண்பெருமாள் - வீணையும் கையுமாய்ப் பெரிய பெருமான் திருவடிக்கீழே நிரந்தரசேவை பண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப் பாடிப் புகழ்பவர்; பாண் - இசைப்பாட்டு: அதற்குத் தலைவர், பாண்பெருமாள். இவர் நம் பெரியபெருமானுடைய திருமேனியழகில் ஈடுபட்டு அதனை அடிமுதல் முடிவரை அநுபவித்து அப்பெருமாளாற் கொண்டாடி யழைக்கப்பெற்று அப்பெருமாளின் திருவடிகளிலே ஐக்கியமடைந்ததனால், ‘பெருமான்’ என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவர்; “சீரிய நான்மறைச் செம்பொருள் செந்தமிழாலளித்த, பாரியலும் புகழ்ப் பாண்பெருமான்”, “காண்பனவு முரைப்பனவு மற்றென்றின் நிக்குண்ணையே கண்டிரைத்தகடியகாதற், பாண்பெருமான்” என்பன காண்க. உறையூரில் அயோநிஜராய் நெற்பயிர்க்கதிரில் அவதரித்துப் பஞ்சமசாதியிற் பாணர்குலத்திற் பிறந்தானெருவன் வளர்க்கவளர்த்து யாழ்

ப்பாடலில் தேர்ச்சிபெற்று மகாவிஷ்ணுபக்தரான இவர், ரங்கநாதனுக்குப் பாடல்திருத்தொண்டுசெய்யக் கருதி, தாமதாழ்ந்தருலத்தில்வளர்ந்தவராதலால் உபயகாவேரிமத்தியிலுள்ள ஸ்ரீரங்கதில்வியகேத்திரத்தில் அடியிடுதற்குந் துணியாமல் தென்திருக்காவேரியின்தென்கரையில் திருமுகத்துறைக்குளதிரிலே யாழுகையுமாக நின்றுகொண்டு நம்பெருமானைத்திசைநோக்கித் தொழுது இசைபாடி வருகையில், ஒருநாள், நம்பெருமாள் தமக்குத்தீர்த்தகைங்கரியஞ்செய்பவரான லோகசாரங்கமகாமுனியின்கனவில்தோன்றி 'நமக்கு நல்லன்பரான பாண்பெருமானே இழிவாகநினையாமல் நீர் சென்று தோள்களில்எழுந்தருளப்பண்ணிவாரும்' என்றறியமிக்க, அவரும் அங்கனமே சென்று பாணரை அரிதில்இசைவித்துத் தோளில் எடுத்துக்கொண்டிவந்துசேர்க்க, அம்முனிவாகனர் அணியரங்கனைச்சேவித்து அவனடியிலமர்ந்தனர்; இங்ஙனம் விசேஷகடாகும் பெற்றமைபற்றி, 'அருட்பாண்பெருமான்' என்றார். ஐயன்-ஆர்யன்: பூசிக்கத்தக்கவன், அந்தணன்; ஆசாரியன்.

மெய்யன்பர்காற்பொடி - உள்ளும்புறமும் ஒத்துத் தொண்டுசெய்யும் மெய்யடியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடித்தாளிபோல அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகுபவராதலால், இவர்க்கு, தெரிண்டரடிப்பொடி யென்று திருநாமம். இளமைதொடங்கி எப்பொழுதும் தமதுசித்தத்தை விஷ்ணுவினிடத்திலே செலுத்தி "மார்வமென்பதோர்கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தை நாட்டி" என்னும்படி அப்பெருமானை மனத்திலேநிலைநிறுத்தித் தியானித்துவந்ததனால், விஷ்ணுசித்தர் என்று பெரியாழ்வார்க்குப் பெயர். கோதை-மலை; எம்பெருமானுக்கு மலைபோல மிகஇனியளா யிருப்பவன்; அல்லது, எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்தற்காகத் தனதுதந்தையார் அமைத்துவைத்த பூமாலையை அவர்இல்லாதசமயத்தில் தான் சூடிக்கொண்டு அழகுபார்த்துப் பின்பு கொடுத்தவன்; அன்றி, எம்பெருமானுக்குப் பாமலை சூட்டினவன். "ஆழ்வார்கள்தஞ் செயலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்ப், பிஞ்சாப்பழுத்தானை யாண்டானை" என்றபடி ஞானபக்தியாதிகளில் ஆழ்வார்களைவரினும் மிகவிஞ்சியிருத்தல், மிக்க விளமையிலேயே பரமபக்தியை இயல்பாகக்கொண்டமை முதலிய சிறப்புக்களை யுடைமையால், 'வியன்கோதை' என்றார்.

கலியன் - மிடுக்குடையவன். சோழராசன் கட்டளைப்படி மங்கை நாட்டுக்கு அரசராகிய இவ்வாழ்வார் குமுதவல்லி யென்னுந் கட்டழகியை மணஞ்செய்துகொள்ளும்பொருட்டு அவன்விருப்பத்தின்படி நாள்தோறும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்வித்து வருகையில், கைப்பொருள்முழுவதஞ் செலவாய்விட்டதனால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள் தேடிப் பாகவதத்தியாராதந்தைத் தடையற நடத்தத் துணிந்து வழிச் செவ்வோரைக் கொள்ளையடித்து வரும்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரையாட்கொள்ளக் கருதித் தான் ஒரு பிராமணவேடம் கொண்டு பலஅணிகலங்களைப்பூண்டு மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடனே இவரெதிரில்எழுந்தருள, இவர் கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைந்து வஸ்திரஆபரணங்களையெல்லாம் அபகரிக்கையில், அம்மணமகன்காலிலணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால்

அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி எம் பெருமான், இவர்க்கு 'கலியன்' என்று ஒருபெயர்கூறினா னென உணர்க. தமிழ்வேதம்-வேதங்களின் சாராம்சமானகருத்து அமையப் பாடிய தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள். வியன் - உரிச்சொல்; வியல்என்பதன் விகாரமுமாம். நெய் வேல் - பகைவரது நிணம் தோய்ந்த வேலுமாம். (உ)

[குருபரம்பரை.]

ங. சீதரன் பூமகன்சேனையர்கோன்றென்குருகைப்பிரா
னாதமுனியுய்யக்கொண்டாரிராமர்நல்லாளவந்தா
ரேதமில்வண்மைப்பராங்குசதாசரேதித்தலைவர்.
பாதமடைந்துய்ந்தவாழ்வானெம்பார்பட்டர்பற்றெமக்கே.

(இ - ன்.) சீதரன் - (பரமாசாரியனான) திருமாலும், பூமகன் - (அத்திரு மாலின் துசிஷ்யயான) திருமகனும், சேனையர்கோன் - (அப்பெரிய பிராட்டி யாரின் சிஷ்யரான) சேனைமுதலியாரும், தென்குருகை பிரான் - (அச்சேனை த்தலைவரதுசிஷ்யரான) அழகியதிருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவராகிய நம் மாழ்வாரும், நாதமுனி - (அச்சடகோபரதுசிஷ்யரான) ஸ்ரீமந்நாதமுனிக ளும், உய்யக்கொண்டார் - (அந்நாதமுனிகளின் சிஷ்யரான) உய்யக்கொண் டாரும், இராமர் - (அவருடைய சிஷ்யரான) ராமமிச்சரரென்னுந் திருநாம முடைய மணக்கால்நம்பியும், நல் ஆளவந்தார் - (அவரது சிஷ்யரான) ஞானங் களிந்த) நலங்கொண்ட ஆளவந்தாரும், ஏதம் இல்வண்மை பராங்குசதாசர் - (அவர்சிஷ்யரான) குற்றமில்லாத உதாரகுணமுள்ள பெரியநம்பியும், எதி தலைவர் - (அவர்சிஷ்யரான) யதிராஜராகிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், பாதம் அடைந்து உய்ந்த ஆழ்வான் - (அவருடைய) திருவடிகளைச் சரணமடைந்து நல்வாழ்வுபெற்ற கூரத்தாழ்வானும், எம்பார் - (அவ்வாழ்வான் போலவே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்க்கு அதிஅந்தரங்கசிஷ்யரான) எம்பாரும், பட்டர் - (கூரத் தாழ்வானுடைய குமாரரும் எம்பாரதுசிஷ்யருமான) பட்டரும், (ஆகிய இவர் கள்), எமக்கு பற்று - எமக்குத் தஞ்சமாவர்; (எ - று.)

இந்நூலாசிரியர்க்குப் பட்டர் ஸ்வாசாரிய ராதலால், குருபரம்பரையில் அவரளவே கூறலாயிற்று. சீதரன் முதல் பட்டர் ஈருகச் சொல்லும் குருபரம் பரைங்கிரமத்தில் எதித்தலைவர்க்குப்பின்னே எம்பார்க்குமுன்னே கூரத்தாழ் வானை வைக்கவேண்டிய அவசிய மில்லையாயினும், ஸ்வாசாரியரான பட்டர் க்குந் கூரத்தாழ்வான் திருத்தமப்பனாராதல்பற்றியும், தம்குலமுதல்வரான திருவரங்கத்தமுதலார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஆசிரயித்தற்குக் கூரத்தாழ்வான் புருஷகாரராய்நின்றமைபற்றியும், அவ்வாழ்வானை இடையி லே நிறுத்தினார். இது, இந்நூலாசிரியருடைய குலகுருபரம்பரை யென்க. அன்றியும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது நியமனத்தின்படி சென்று பட்டர்க்கு த்வ யோபதேசஞ்செய்து ஆசாரியராகி அவர்க்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்கனையும் திரு வாய்மொழிமுதலிய கிரந்தங்களையும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களையும் அரு ளினவர், எம்பார்: பட்டர்க்கு ஐாதகரும் நாமகரண சென்னோபநயநாதி கனையும், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகிரந்தங்களையும் அருளினவர், திருத்தந்தையாரான கூரத்தாழ்வான்; ஆதலால், ஆழ்வானையும் பட்டர்க்கு ஆசாரியரென்றல் ஒருவாறு அமையும்.

“மங்காதகீர்த்தியெதிராசர்பாதமணிமுடியாத், தங்காதலாற்றந்தலைச்
சூடிக்கொண்டெடங்கடல்கு, முங்காசினியைப்புரக்குமெட்டெட்டினையிர்
ண்டாஞ்சிக்காதனக் குரராயர்தம்பேர்சொலிற்றீதறுமே” என்ற திருவேங்
கடக்கலம்பகத்துக் காப்புச்செய்யுள் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (௪)

[நம்மாழ்வார்.]

நு. மாறன்பராங்கதிதந்தடியேனைமருட்பிறவி
மாறன்பரானகுழாத்துள்வைப்பான்றொல்லைவல்வினைக்கோர்
மாறன்பராமுகஞ்செய்யாமலென்கண்மலர்க்கணவைத்த
மாறன்பராங்குசன்வாழ்கவென்னெஞ்சினும்வாக்கினுமே.

(இ - ள்.) மால்தன் - திருமாலினுடைய, பராங்கதி - பாம்பத்தை,
தந்து - அளித்து, அடியேனை - தொண்டனான என்னை, மருள் பிறவி மாறு
அன்பர் ஆன குழாத்துள் வைப்பான் - மயக்கமுள்ள பிறப்பு நீங்கப்பெறுகிற
அடியார்களான முகத்தர்களுடைய கூட்டத்தில் (ஒருவனாகச்) சேர்த்தருள
விருப்பவனும், தொல்லை வல்வினைக்கு ஓர் மாறன் - அநாதியாய்வருகிறவலிய
கருமங்கட்கு ஒரு சத்துருவாயுள்ளவனும், பராமுகம் செய்யாமல் என்கண்
மலர் கண் வைத்த மாறன் பராங்குசன் - உபேகைசெய்யாமல் என்மீது
தாமரைமலர்போன்ற (தனது) திருக்கண்பார்வையை வைத்தருளியவனும்
மாறனென்றும் பராங்குசனென்றும் பெயர்களையுடையவனுமான ஸ்ரீசுட
கோபன், என் நெஞ்சினும் வாக்கினும் வாழ்க - எனது மனத்திலும் மொழியி
லும் வாழ்க்கடவன் ; (எ - று.)

இப்பிரபந்தம் இனிதுமுடிதற்பொருட்டு ஆழ்வார் எனது மனத்திலும்
வாக்கிலும் இருந்து நல்லகருத்துக்களையும் வளமானசொற்களையும் தோற்று
விப்பாராக வென வேண்டியவாரும். ஆழ்வாரை மனத்திற்கொண்டு தியா
னித்துச் சொல்லிற்கொண்டு துதிப்பே நென்ற கருத்தும் அமையும்.

மால்தன் பராங்கதி - விஷ்ணுவோகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம். மருள் -
விபரீதஞானம்; மருட் பிறவி - அவித்தையினாலாகிற பிறப்பு எனினுமாம்;
“பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும், மருளான மாணப் பிறப்பு”
என்றார் திருக்குறளிலும். கருமத்தை முற்றும் ஒழித்து மீளாவுலகமாகிய
முத்தி பெற்றவர் மீண்டும் பிறத்தல் இல்லையாதலால், “பிறவிமாறு அன்பர்”
எனப்பட்டனர். வல்வினைக்கு மாறன் - அழித்தற்கு அரிய கருமங்களை எளிதில்
அழிப்பவன். பராமுகம் = பராங்கமுகம், முகங்கொடாமை. என்கண், கண் -
ஏழனுருபு. மலர்க்கணவைத்தல் - அருள்நோக்கம். மிகக் களித்துக் கொழுத்
துச் செருக்கித் திரிந்து எதிர்த்து வாதப்போர்க்கு வரும் பிறமத்தவராகிய
மதயானைகளைத் தமது பிரபந்தங்களிற் கூறிய தத்வார்த்தங்களினால் அடக்
கிக் கீழ்ப்படுத்தித் தம்வசத்திலவைத்து நடத்துந் திறமுடையராய் அவற்றி
ற்கு மாவெட்டி யென்னுங் கருவிபோ லிருத்தலால், நம் ஆழ்வார்க்குப்
பராங்குசனென்று திருநாமமாயிற் றென்க : பா அங்குசன் என்று பிரிக்க;
பார் - அயலார் ; அங்குசம் - மாவெட்டி, தோட்டி. தந்து வைப்பானென
முடியும். (௫)

திருவாங்கத்தந்தாதி.

நூல்.

க. திருவாங்காவுறைமார்பாதிசைமுகன்சேவிப்பக்கந்
திருவாங்காதரித்தின்னிசைபாடத்திருக்கண்வளர்
திருவாங்காவுன்பழவடியேற்கருள்செய்யவெழும்
திருவாங்காதலித்தேனுனக்கேதொண்டிசெய்வதற்கே.

(இ - ள்.) திரு - திருமகள், அரங்கு ஆ-தான் வசித்தற்குஉரிய இடமாக
(க்கொண்டு), உறை - வசிக்கப்பெற்ற, மார்பா - திருமார்பையுடையவனே!
திசைமுகன் சேவிப்ப - பிரமன் தரிசித்துவணங்கவும், கந்திருவர் அங்கு
ஆதரித்த இன் இசை பாட - கந்தருவர்கள் அவ்வாறே [தரிசித்துவணங்கிப்]
பத்திகொண்டு இனிமையான கீதம்பாடவும், திரு கண் வளர் திரு அரங்கா-
திருவாங்கமென்னுந்திருப்பதியில் அழகாகப்பள்ளிகொண்டு யோகசித்திரை
செய்தருன்பவனே! உனக்கே தொண்டு செய்வதற்கு வரம் காதலித்தேன்-
(யான்) உனக்கே அடிமைசெய்யுமாறு வரம்பெற ஆசைப்பட்டேன்; உன்
பழ அடியேற்கு அருள் செய்ய எழுந்திரு - நினைபழமையான அடியவனா
கிய எனக்குக் கருணைசெய்தற்கு எழுந்திருப்பாயாக; (எ - று.)

‘திரு என்பது - கண்டாரால்விரும்பப்படுந் தன்மைநோக்கம்: என்றது,
அழகு; இஃது என்சொல்லியவாரே வெனின், —யாவனொருவன்யாதொரு
பொருளைக் கண்டானே அக்கண்டவற்கு அப்பொருள்மேற் சென்ற விரு
ப்பத்தோடே கூடிய அழகு. அதன்மேல் அவற்கு விருப்பஞ்சேறல் அதனின்
சிற்ற்த உருவும் நலனும் ஒளியும் எவ்வகையானும் பிறிதொன்றற்கு இல்லா
மையால்’, ‘எல்லாராலும் விரும்பப்பட்ட அழகு அவட்கு உண்டாகையா
லே திருமகள் என்று பெயராயிற்று’ என்பது, திருக்கோவையார் பேராசிரிய
ருரை. “அகலகில்லே னிறையு மென் றலர்மேன்மக்கை யுறை மார்பா”
என்றாற்போல, ‘திருவாங்காவுறைமார்பா’ என்றார். அரங்கு - ரங்க மென்ற
வடசொல்லின் விகாரம்: இதற்கு - கூத்தாடமிடமென்றபொருளும்உண்டு;
ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். இனி, அரங்கா-அழந்தி யெனினுமாம்; சிறிது
பொழுதும்விட்டுநீங்காமல் கிலையாக என்றபடி: ஒருசொல்; செய்யாளன்னும்
வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம்: அரங்கு-வினைப்பகுதி,
ஆ என்ற விசுவயே இறந்தகாலங்காட்டும். உறை மார்பு - வினைத்தொகை,
இடப்பெயர்கொண்டது.

“எம்மாண்பிலயன் நான்குநாவினாலுமெடுத்தேத்தி யீரிரண்டுமுகமுங்
கொண்டு, எம்மாடுமெழிற்கண்களெட்டினுமெடுத் தொழுதேத்தி யினிதிறை
ஞ்சநின்ற செம்பொன், அம்மான்றன்மலர்க்கமலக்கொப்பூழ்தோன்ற வணி
யரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளு, மம்மான்”, “ஏதயில் தன்னுணுமை
யெக்கம் மத்தளி யாழ் குழல் முழுவமோ டிசை திசை கெழுமிக், கீதங்கள்
பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள் கெந்தருவாவர் கங்குலுமெல்லாம், மாதவர்
வானவர் சாரண ரியக்கர் சித்தரு மயக்கினர் திருவடிதொழுவான், ஆதலி
லவர்க்கு நாளோலக்கமருள் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே” என்ற

ஆழ்வாரருளிச்செயல்களை அடியொற்றி, 'திசைமுகன்சேவிப்பக்கந்திருவரங்
காதரித்தின்னிசைபாடத் திருக்கணவளர் திருவரங்கா எழுந்திரு' என்றார்.
திசைமுகன் - நான்குதிசையையும்நோக்கிய நான்குமுகமுடையவன்; எம்
பெருமானைத் துதித்தல்முதலியன செய்தற்கு வேண்டிய கருவியிற் குறை
வற்றவனென்பது இதில்தொனிக்கும். சேவிப்ப, பாட-வினைச்செவ்வெண்.
கந்தர்வர் என்ற வடமொழி, யமகநயத்தின்பொருட்டி, கந்திருவரென விகா
ரப்பட்டது; பதினெண்வகைத்தேவகணங்களுள் ஒருசாரார் இவர்: இசை
பாடுதலிற் சிறந்தவர். அங்கு-அப்பிரமண்போலவே யென்றபடி; அவ்விடத்
திலே யெனினுமாம்: அசையாகவுக் கொள்ளலாம்.

உன் பழவடியேன் - "எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம்முத்தப்ப நேழ்
படிகால்தொடங்கி, வந்துவழி வழியாட்செய்சின்றோம்" என்றபடி வம்சபரம்
பரையாக நெடுங்காலமாய் உனக்கு அடிமைசெய்துவருகிற தொண்டக்குல
த்தில் தோன்றிய நான் என்றபடி. அழகியமணவாளதாசர் பெரியபெருமார்
திருவடிகளிலே அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டு அருகிற்சென்றவளவிலே, ஆர்ச்
சாரூபியான அப்பெருமான் எதிர்முகம்கொடுத்தல், திருக்கண்களாலேகுளிர
நோக்குதல், கைகளை நீட்டியணைத்தல், குசலப் பச்சம் பண்ணுதல் முதலியன
செய்யாதே பள்ளிகொண்டிருக்க, அவனைப் பள்ளியுணர்த்தி அவனுணர்ந்
தருளும்போதையழகுதல்கண்டு அவன் உகந்து வாய்திறந்து எவுக் குற்றேவல்க
ளைச் செய்யவேண்டி, அவனை 'எழுந்திரு' என எழுப்புகிறார். எழுந்திருத்
தல் - துயிலொழிதல். இதில், இருஎன்பது - துணைவினை. இனி, எழுந்து
இரு - நானோலக்கமாக வீற்றிரு என்றும் கொள்ளலாம். "கிடந்தநான்
கிடந்தாய் எத்தனைகாலங்கிடத்திலுன் திருவுடம்பசையத், தொடர்ந்துகுற்றே
வல்செய்ததொல்லடிமைவழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கொள்தா
மரைக்கண்விழித்து நீயெழுந் துன்தாமரைமங்கையு நீயும், இடங்கொள்
மூவுலகுந்தொழிருந்தருளாய் திருப்பினிக்குடிக்கிடந்தானே" எனப்பள்ளி
கொண்ட பெருமானை நம்மாழ்வார் துயிலுணர்த்தியெழுப்பி அடிமைசெய்
யப் பாரித்தமை காண்க. "மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" ஆதலால்,
"என்றைக்குமேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னே, மிற்றேமேயாவோ முனக்கே
நாமாட்செய்வோம்" என்றற்போல, 'உன்பழவடியேன் உனக்கே தொண்டு
செய்வதற்கு வரங் காதலித்தேன்' என்றார்; ஏ - பிரிசிலை, வரம்-வேண்டுவன
கொள்ளுதல்.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மர
பாதலால், 'திரு' என்று தொடங்கினார்; "சீர் மணி பரிதி யானை திரு சிலம்
உலகு திங்கள், கார் மலை சொல் எழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தேர் பொ
ன், ஏறு மிவை மூவாறும் இதிற்பரியாயப்பேரும், ஆரு மங்கலச்சொல் செ
ய்யுளாய்த் முன்வைக்க நன்றும்" என்பது காண்க. (க)

- உ. செய்பவனைக்குருவின்னருளாற்றிருத்தாள்வணங்கிச்
செய்பவனைக்குலஞ்சூழரங்கேசன்கிறிதமுது
செய்பவனைக்கும்புவிக்குமங்காந்தசெவ்வாய்முருந்தன்
செய்யவனைக்குஞ்சிலம்பணிபாதங்கள்சேர்ந்தனமே,

(இ - ள்.) குரு இன் அருளால் - ஆசாரியருடைய இனிமையான கிருபா கடாஃத்தினால், செய்யவளை திரு தாள் வணங்கி - திருமகளைத் திருவடி தொழுது,--செய்யவளை குலம்கூழ் அரங்க ஈசன்-கழனிசுள்ளுள்ளசங்கின் கள் குழப்பெற்ற திருவரங்கத்த நாதனும், அளைக்கும் புவிக்கும் அமுத செய்ய சிறிது அங்காந்த செம்வாய் முகுந்தன் - வெண்ணெயையும் பூமியையும் உண்ணுதற்குச் சிறிதுதிறந்த சிவந்த வாயையுடைய முகுந்தனென்னும் ஒரு திருநாம முள்ளவனுமான திருமாலினது, செய்ய வளைக்கும் சிலம்பு அணி பாதங்கள் - செவ்வியையுடைய வளைந்துள்ள சிலம்பென்னும் ஆபரணத்தை யணிந்த திருவடிகளை, சேர்ந்தனம் - அடைந்தோம்; (எ - று.)

ஸதாசாரியனாயடுத்து அவண்பிமானத்தை அவனருளாற்பெற்று அது மூலமாகவுண்டான பிராட்டிபுருஷகாரபலத்தாலேபெருமான் திருவடியிலே சரண்புகுந்தோ மென்றார். ஆக, இதனால், ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்னும் அர்த்தம் சொல்லியதாயிற்று. ஈற்றுக்காரம்-தேற்றவகையால், இனி எமக்கு ஒருகுறையுமில்லையென்ற பொருளைத் தொனிப்பிக்கும். சேர்ந்தனம் என்ற தன்மைப்பன்மை - தனதுகுலத்து முன்னோரையும் பின்னோரையும் தனது அடியார்களையும் உணப்படுத்தும். வணங்கிச்சேர்ந்தனம் என இயையும்.

செய்யவள் - செந்நிறமுடையவள் : செம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். குரு என்ற வடசொல் - அஜ்ஞாநமாகிய அகவிரூளை யழிப்பவ னென்று அவயவப்பொருள்படும். (கு - இருள், ரு - ஒழிப்பவன்.) இன் அருள் - பண்புத்தொகை; இன்-சாரியையெனக் கொண்டு குருவினது அரு ளென்றால், நகரமெய் - விரித்தல்விசாரமாம். செய்யவளைத் தாளே வணங்கி என இரண்டிசெயப்படுபொருள்வந்த வினையாகவாவது, செய்யவளினது தாளேவணங்கி என உருபுமயக்க மென்றாவது, செய்யவளைத் தாளிலே வணங்கி யென்றாவது கொள்க. செய்யஎன்றசொல் - இரண்டாமடியில்செய்வன் னும்பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சமும்; மூன்றாமடியில், செய் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த தெரிநிலைவினையெச்சமும்; நான்காமடியில், செவ்வியையுணர்த்தும்செம்மையென்னும்பண்பின்மேற்பிறந்தகுறிப்புப்பெயரெச்சமுமாம். வயலை 'செய்' என்பது-பன்றிராட்டுத்திசைச்சொல். வளை - வளைந்துள்ளது; உட்சுழிந்துள்ளது. 'செய்யவளைக்குலஞ்சுழாக்கம்' என்பது, நீர்வளமிருதியை உணர்த்தும். அரங்கேசன் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். பெரியோர்உண்ணுதல், அமுதுசெய்த லெண்ப்படும்; உபசாரச்சொல். வெண்ணெயுண்ண வாய்திறந்தது, கிருஷ்ணைதாரத்திலே திருவாய்ப்பாடியில்வளர்ந்த குழந்தைப்பருவத்தி லென்க. புவி என்ற சிறப்புப்பெயர், பொதுப்பொருளின் மேலதாய் உலக மென்றவாறும். அதனையுண்ண வாய்திறந்தது, பிரளயகாலத்திலென்க. பிரமன்முதலான சகலதேவர்களு முட்பட யாவும்அழிந்துபோகிற யுகார்த்தகாலத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங்களையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு பிரளயப் பெருங்கடலில் ஆதிசேஷாம்சமானதோ ராலிலயின்மீது யோகசித்திரை செய்தருள்கின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. அங்காந்த, அங்கா-பகுதி. முகுந்தன்--(தன் அடியார்க்கு), மு - முத்தியின்பத்தையும், கு - கிலவுலக

லின்பத்தையும், தன் - கொடுப்பவன். செய்ய என்பது - சிலம்புக்கும் பாதத்
துக்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. சிலம்புவது, சிலம்பு எனக் காரணக்குறி;
நாபுரம், பாததண்டை. (௨)

௩. தனமாதரஞ்சொற்குதலைப்புதல்வர்தரணியில்லந்
தனமாதரஞ்செயும்வாழ்வஞ்சியேதஞ்சரீயெனப்போர்
தனமாதரங்கிக்கவெற்பெடுத்தாய்தண்ணைந்தசிகங்கா
தனமாதரங்கமுள்ளாயரங்கமுத்திதந்தருளே.

(இ - ன்.) ஆ - பசுக்கள், தரங்கிக்க - (இந்திரன் பெய்வித்த மழையி
னால்) விலகலங்க, வெற்பு எடுத்தாய் - (அவற்றைப் பாதுகாத்தற்பொருட்
டுக்) கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாக எடுத்துப்பிடித்தவனே! தண் அனந்த
சிகங்காதன - ஆதிசேஷனைமெத்தென்றசிகங்காதனமாகவுடையவனே! மாதரங்
கம் உன்னாய் - பெரிய கடலிற் பள்ளிகொண்டுள்ளவனே! அரங்கா - ஸ்ரீரங்க
நாதனே! - தனம் மாதர் - கொங்கையெழிலையுடைய மகளிரும், அம் சொல்
குதலை புதல்வர் - அழகிய மழலைச்சொற்களையுடைய பிள்ளைகளும், தரணி -
விளைநிலமும், இல்லம் - வீடும், தனம் - செல்வமும் ஆகிய இவற்றில்,
ஆதரம் செய்யும் - ஆசைகொள்ளுகிற, வாழ்வு - (கிலையற்ற இப்பிரபஞ்ச) வாழ்
க்கைக்கு, அஞ்சி - பயந்து, ரீயே தஞ்சம் என போந்தனம் - ரீயே ரக்ஷமெ
ன்றுகொண்டு (வந்து உண்ணைச்) சரணமடைந்தோம்; முத்தி தந்தருள் -
(அங்கனம் அடைந்த எமக்கு) மோட்சத்தைக் கொடுத்தருள்வாய்; (எ - று.)

பற்றற்று உண்பக்கல் சரணம் புக்கோம்; ரீ எமக்கு நற்கதியருளக்கட
வை யென்பதாம். உன்னை நம்பி யடுத்துள்ள உயிர்களைச் சிரமம்பாராது
தயார்நீக்கிப்பாதுகாத்தருளுந்தன்மையுடையான்னுங்கருத்துத்தோன்ற,
'ஆதரங்கிக்கவெற்பெடுத்தாய்' எனவினித்தார்: கருத்துடையடைகொளியணி.

ஆதிசேஷன் திருமாலுக்குப் பலவகைக்கைக்கரியங்கள் புரியும் வகையை
"சென்றாற் குடையாம் இந்நீநாய் சிங்காதனமாய், கின்றால் மரவடியாய்
நீள்கடலுள்-என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம்புல்கும், அணை
யாம் திருமாற்கு அரவு" என்றதனால் அறிக. திருப்பாற்கடலிலும் பிரளயப்
பெருங்கடலிலும் திருமால் பள்ளிகொள்கின்றன எனப்பது, நூற்கொ
ள்கை. குதலை - கிரம்பாமென்சொல்: "குழலினிது யாழினி தென்ப தம்மக்
கள், மழலைச்சொற் கேளாதவர்," "மக்கள்மெய்தீண்ட லுடற்கின்பம் மற்ற
வர், சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு" என்றபடி தம் புதல்வருடைய மழ
லைச்சொல் தந்தைதாயர்க்கு மிக்க இனிமை விளைத்தலால், 'அஞ்சொற்குத
லைப் புதல்வர்' என்றார். இல்லம், அம்-சாரியை. இரண்டாமடியில், ஏகாரம்
பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. தரங்கிக்க - அலைய; தரங்கம் என்னும் பெயரின்
மேற்பிறந்த செயவெனெச்சம். தரங்கம் - அலை: வடசொல்; கடலுக்குச்
சினையாகுபெயர். அநந்தன் என்ற வடமொழிப்பெயர், ௩+அந்த என்று
பிரிந்து, (பிரளயத்திலும்) அழிலில்லாதவ னென்று பொருள்படும். முத்தி
என்ற வடசொல்லுக்கு - பற்றுக்களை விட்டு அடையும் இடமெனக் கார
ணப்பொருள். (௩)

ச. தந்தமலைக்குமுன்னின்றபிரானெதிர்தாக்கிவெம்போர்
தந்தமலைக்குமைத்தானரங்கேசன் றன்பூவினிடைத்
தந்தமலைக்குத்தலைவன்பொற்பாதஞ்சரணென்றுய்யார்
தந்தமலைக்குமவினையானவார்பலர்தாரணிக்கே.

(இ - ள்.) தாரணிக்கு - பூமியில், —பலர் - அநேகர், —தந்தம் மலைக்கு
முன் நின்ற பிரான் - தந்தங்களை யுடையதொரு மலைபோன்ற யானைக்கு
[கஜேந்திராழ்வானுக்கு] எதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சித்த பெருமானும்,
எதிர் தாக்கி வெம்போர் தந்த ம(ல்)லை குமைத்தான் - எதிர்த்து மோதிக்
கொடியபோரைச்செய்த மல்லர்களைச் சிதைத்து அழித்தவனும், தன் பூவின்
தந்து இடை அமலைக்கு தலைவன் - குளிர்ச்சியான தாமரைமலரில் வீற்றி
ருக்கின்றவனும் தூல்போன்ற[மிகமெல்லிய] இடையையுடையவனும் குற்ற
மற்றவளுமான திருமகளுக்குக் கொழுநனும் ஆகிய, அரங்கேசன் - ஸ்ரீரங்க
நாதனுடைய, பொன்பாதம் - அழகிய திருவடிகளை, சரண் என்று - சரண
மாக அடைந்து, உய்யார் - உய்வுபெறாராய், அலைக்கும் தம் தம் வினையால்
வைவார் - வருத்துகிற தங்கள் தங்கள் பூர்வகர்மங்களினால் வருந்துவார்கள்.

வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அழுவார் போலே, சரண்
புக்கமாத்திரத்தில் அச்சாணுகதருடைய கருமங்களை யெல்லாம் ஒழித்து
முத்திதருபவையான எம்பெருமானது திருவடிகள் இருக்க அவற்றையடை
ந்து பிறவிப்பெருங்கடல்கடந்து வாழாது உலகத்திற் பேதையர்பலர் கரும
வசப்பட்டு வருந்துவது என்னெயென்று உலகைநோக்கி இரங்கியபடியாம்.

‘தந்தமலை’ எனவே, யானையென்றாயிற்று; மலை - உவமையாகுபெயர்;
பருமைவலிமைகளால் உவமம். முன்-இடமுன். இரண்டாமடியில், மலை என்
பது - தொகுத்தல். மல் - ஆயுதயின்றி உடல்வலிமைகொண்டு செய்யும்
போர்; இங்கு அப்போருடையார்க்கு ஆகுபெயர். இடைத்தந்து - முன்பின்
ளுகத்தொக்க உவமைத்தொகை; தந்து - வடசொல். அமலை - அமலா என்ற
வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று; இப்பெயர், தாய்மையுடைமையை உணர்த்
தும். சரண் - சரணமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். தாரணிக்கு - உருபு
மயக்கம். தாரணி என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது. (ச)

இ. தாரணிதானவன்பாலிரந்தான்சங்கம்வாய்வைத்தொன்றார்
தாரணிதானவஞ்செய்தானரங்கன்மரங்கள்பொருந்
தாரணிதானவமராவதியுந்தருநிழலுந்
தாரணிதானவயிராவதமுந்தருநினுமே.

(இ - ள்.) தானவன்பால் - அசுரனான மகாபலியினிடத்து, தாரணி
இரந்தான் - (முன்றுஅடி) நிலத்தை யாசித்தவனும், சங்கம் வாய் வைத்து -
(தான் தனது) திவ்வியசங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதியமாத்திரத்தாலே,
ஒன்றார் தார் அணி அவம் செய்தான் - பகைவர்களுடைய படைவகுப்பி
னொழுங்கைப் பழுதுபடுத்தியவனும் ஆன, அரங்கன் - ரங்கநாதனுடைய,
தமர்கள் - அடியார்கள், —அணிது ஆன அமராவதியும் - அழகியதாகிய சுவர்
க்கலோகத்தையும், தரு நிழலும் - (அங்குள்ள) கற்பகவிருகங்களின் நிழலை

யும், தார் அணி தானம் அயிராவதமும் - கிண்கிணிமாலையை யணீர்த்தம்
மதங்கொண்டது மான ஐராவதமென்னுந் தெய்வயானையையும், தருகினும் -
(வலியக்) கொடுத்தாலும், பொருத்தார் - (மனமிசைந்து அவற்றைப் பெற)
உடன்படார்; (எ - று.)

திருமாலடியார்கள் மீளாவுலகமாய்ப் பேரின்பத்திற்கு உரிய இடமான
பரமபதத்திற்குச் செல்ல இணங்குவரேயன்றிச் சிலகாலம் கிற்றின்பங்களை
யனுபவித்தற்கே உரிய சுவர்க்கலோகத்து இந்திரபதவியைக் கொடுத்தால்
அதனையும் கிரிதம்பொருள்செய்யார் என்பதாம்; “ஆனாதசெல்வத்தரம்பை
யர்கடற்குழ, வாளுஞ்செல்வமு மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்” என்று
குலசேகராமூவார் அருளிச்செய்தமை காண்க; பிரமன்கட்டளையால் இந்தி
ரன் சரபங்கமகாரிவியைச் சத்தியலோகத்துக்கு அழைத்தபோது, மகா
விஷ்ணுபக்தரான அம்முனிவர் அம்மேலுலகையுமுட்பட இகழ்ந்து “அந்
பங்கருதேன்” என்றும், “மறுகாரெறி யெய்துவென்” என்றும் உரைத்த
தும் உணரத்தக்கது.

தாநவன் - (காசியபமுனிவரது மனைவிகளுள்) தறுவென்பவளது மா
பிணென்று பொருள்படும்; வடமொழித் தத்திதார்த்தநாமம். ஒன்றார் -
ஒன்றார் என்பதன் மருஉ. அவம்செய்தான் - பயனிலதாக்கியவன். தமர் -
தம்மவர்: கிளைப்பெயர். அணிது - அண்ணிது; அதாவது - சமீபத்திலுள்
ளது என்றும் உரைக்கலாம். எல்லாவுலகங்களினும் மேலுள்ளதான முத்தி
யுலகத்தின்சேய்மையை நோக்குமிடத்து, இந்திரனதுநகரமான அமராவதி
மிகஅருகிலுள்ளதாதல் காண்க. சேணுலகமாகிய முத்தியைப் பெறவல்ல
பாகவதர்க்குச் சுவர்க்கலோகம் அரியதொன்றன் ருதலால், எளிதுஎன்னும்
பொருளில் ‘அணிது’ என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். சங்கம், அமராவதி,
தரு, தாநம், ஐராவதம் - வடசொற்கள். அமராவதி என்ற பெயர் - தேவர்
களையுடையதென்று காரணப்பொருள்படும். சுவர்க்கலோகத்தில் பஞ்சதேவ
தருக்களின் நிழல் இந்திரன் அரசவீற்றிருக்கு மிடமாதலே, “இன்றளிர்க்
கற்பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை” என்றதனாலும் அறிக. அயிரா
வதம் - முதற்போலி. இது, இந்திரனது வெள்ளையாலை; நான்குதந்தங்களை
யுடையது. தருகின், கு - சாரியை. உம்மை - உயர்வுசிறப்பு.

கண்ணன் சத்தியபாமைக்காகப் பாரிசாததருவைத் தேவலோகத்தி
னின்று பெயர்த்துப் பூலோகத்துக்குக் கொணர்கையில் வந்துஎதிர்த்துப்
போர்செய்த சகலதேவசைநியங்கனையும் தனதுசங்கநாதத்தினாலே பங்கப்
படுத்தினமையும், மகாபாரதயுத்தத்தில் கண்ணன் அருச்சுனுக்குச் சாரதி
யாய் கிறகையில் தனதுசங்கினொலியாற் பகைவர்களை அஞ்சலித்து அழித்த
மையும், மற்றும் பலபோர்களில் இங்ஙனஞ்செய்தமையும்பற்றி, ‘சங்கம்வாய்
வைத் தொன்றார்தாரணி தா னவஞ்செய்தான்’ என்றார். “அருட்கொண்ட
லன்னவரங்கர்சங்கோசையிலண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்படமோ
கித்துவீழ்ந்தன வேகமுடன், தருக்கொண்டிப்போகப்பொருதே தெர்டருஞ்
சதமகனும், செருக்கொண்ட முப்பத்துமுகக்கோடிதேவருஞ் சேனையுமே”,
‘கருணவான்நிருபர்மயங்கிவீழ்தரவெண்சங்கமுழுங்கி’ என்பன காண்க.

க. தருக்காவலாவென்று புல்லரைப்பாடித்தனவிலைமா
தருக்காவலாய்மயிலேகுயிலேயென்றுதாமதராய்த்
தருக்காவலாநெறிக்கேதிரிவீர்கவிசாற்றுமின்பத்
தருக்காவலாயுதன்பின்னோன்றாங்கர்பொற்றாளினைக்கே.

(இ - ள்.) தரு காவலா என்று புல்லரை பாடி - கற்பகவிருஷத்துக் குத் தலைவனான இந்திரனே யென்று அற்பமணிதர்களைப் புகழ்ந்துபாடியும், தனம் விலைமாதருக்கு ஆவல் ஆய் மயிலே குயிலே என்று-கொங்கையெழிலை யுடைய வேசையார்களபக்கல் மோகங்கொண்டு (அவர்களை) மயிலேயென் றும் குயிலேயென்றும் கொண்டாடி விளித்தும், தாமதர் ஆய்-தாமதகுணத் தையுடையவர்களாய், தருக்கா - களிப்புக் கொண்டு, அலா நெறிக்கே திரி வீர் - நல்லதல்லாதவழியிலேயே திரிகிற புலவர்களே!—(இனி நீவிர் அங்ங னஞ்செய்வதை விட்டு), பத்தருக்கு ஆ அலாயுதன் பின் தோன்று அரங்கர் பொன் தாள் இணைக்கே கவி சாற்றுமின் - அடியார்கட்கு அருள்செய்யும் பொருட்டாகப் பலராமனுக்குப் பின்னே (அவன்தம்பியாய்க் கண்ணனாய்த்) திருவவதரித்த நம்பெருமானுடைய உபயதிருவடிகளின் விஷயமாகவே கவி பாடித் துதியுங்கள்; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - பிரிநிலை.

எம்பெருமானைத் துதித்து அவனருள்பெற்று அழிவிலாவீட்டைதற்கு ஏற்ற சாதனமான நாவையும் கவனசக்தியையும் அவன்விஷயத்தில் உப யோகியாமல்தருமவிரோதமாக நிலையில்லாதபொருளையும்சிறித்பதையும் பெறுதற்கு ஆசைப்பட்டு அவற்றிற்காக நரகவனமும் விலைமாதரைநயந் தரைத்தலுஞ் செய்யும் அற்பப்புலவர்களை நோக்கி, 'அங்ஙனஞ் செய்ய வேண்டா: துஷ்டநிக்குகசெஷ்டபரிபாலகசீலனும் அடியவர்க்கெளியவனு மான ரங்கநாதன்விஷயமாகக் கவிபாடித் துதித்து உய்யுங்கள்' என உண ர்த்தியவாரும்.

செல்வஅதிகாரங்களிற் சிறப்பை விளக்குதற்கு இந்திரனே யென்றும், சாயலிலும் குரலிலும் உள்ள இனிமையை விளக்குதற்கு மயிலே குயிலே யென்றும் விளிப்ப ரென்க. பலராமன்-கண்ணனுக்குத் தமையன்; திருமா லின் எட்டாம் அவதாரம்: வசுதேவனுடைய பத்தினிகளுள் தேவகியின் கருப்பத்தில் முதலில் ஆறுமாசந்தங்கிப் பின்பு ரோகினியின்கர்ப்பத்திற் செ ன்றுசேர்ந்து ஆறுமாசம்இருந்துபிறந்தவன் இவன். ஹலாயுதன் என்ற இவன் பெயர் - ஹல ஆயுத எனப்பிரிந்து, கலப்பையை ஆயுதமாகவுடையவ னெ ன்று பொருள்படும்; தீர்க்கசக்தி; ஹலம்-கலப்பை. கண்ணன் - திருமாவின் ஒன்பதாம் அவதாரம்.

காவலன் - காத்தலில் வல்லவன். புல்லர் - புன்மையுடையவர். விலைமா தர்-தமதுஇன்பத்தை விலைகொடுப்பார்யாவார்க்கும் விற்கும் மகளிர். ஒழுக்க வழு, காமம், நீதிவழு முதலியன தாமசகுணகாரியமாம். தருக்கா - உடன்பா ட்டி இறந்தகாலவினையெச்சம். அலாநெறி - தூர்மார்க்கம், தீயொழுக்கம். நெறிக்கு - நெறியில்; உருபுமயக்கம். ஏ-பிரிநிலையோடு இழிவுசிறப்பு. திரி வீர் - திரிவார் என்பதன் ஈற்றயல்திரிந்த விளி. சாற்றும் இன் பத்தருக்கு, இன்பத்தர் - இனிமையான அடியார்களைன்றலு மொன்று. பத்தர் - பக்தர்

என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பத்தியுடையவர். ஆக என்பது, ஆ என விகாரப்பட்டது. பின்னப்பது - இங்கே காலப்பொருளது. 'கவிசாத்தமின்' என்ற பாடத்துக்கு - கவிமாலையைச் சமர்ப்பியுங்க ளென்று பொருள். (சு)

எ. தாளத்தனத்தத்தைச்சொல்லியரால்வருந்தாழ்மலபா
தாளத்தனத்தத்தைத்தப்பிற்பிர்புடைதங்கியவே
தாளத்தனத்தத்தைத்தீர்த்தானரங்கன்சுகிதைத்த
தாளத்தனத்தத்தையாயுதன்பாதந்தலைக்கொண்மினே.

(இ - ள்.) தாளம் தனம் தத்தை சொல்லியரால் வரும் - கைத்தாளம் போன்ற வடிவமுடைய கொங்கைகளையும் கிளிகொஞ்சிப்பேசுவதுபோலினியசொற்களையு முடைய அயல்மாதர்களின் சம்பந்தத்தா லுண்டாகும், தாழ் மல பாதாளத்து அனத்தத்தை - ஆழ்ந்த அசுத்தம்பொருந்திய நரகத் துன்பத்தை, தப்ப நிற்பீர் - தப்பியெய்வேண்டி நிற்பவர்களே!—(நீங்கள்), புடைதங்கிய வேதாளத்தன் அ தத்தை தீர்த்தான் - எல்லாப்பக்கங்களிலுஞ் சூழ்ந்துநின்ற பூதகணங்களையுடையவனான சிவபிரானது (பிச்சையெடுத்த லாகிய) அந்தத்துன்பத்தைப் போக்கியருளியவனும், சுகி உதைத்த தாள் அத்தன்-சகடாசுரனை உதைத்துத்தள்ளியழித்த திருவடிகளையுடைய இறை வனும், அத்தத்து ஐ ஆயுதன்-திருக்கைகளில் ஏந்தும் பஞ்சாயுதங்களையுடையவனுமான, அரங்கன் - ரங்கநாதனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, தலை கொண்மின் - தலைமேற்கொண்டு பணியுங்கள்; (எ - று.)

தத்தை - கிளி; அதன்மொழிக்கு முதலாகுபெயர். சொல்லி என்ற பெண்பாற்பெயரின்மேல் ஆர் - பலர்பால்விசுதி. நரகம் கீழுலகிலுள்ளதாத லால், அதனை 'பாதாளம்' என்றார்; இடவாகுபெயர். அநார்த்தம் பேதாளம் சகடம் ஹஸ்தம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. தாருகவனத்து முனிவரால் ஏவப்பட்டுத் தன்னைக்கொல்ல வந்துசூழ்ந்த பூதகணங்களைச் சிவபிரான் தனதுஆற்றலால்அடக்கி அடிமையாக்கிக்கொண்டன ஞாதலால், 'புடைதங்கிய வேதாளத்தன்' எனப்பட்டான். அத்தத்து என்றவிடத்து, அகரச்சுட்டு - பிரசித்தியையும் இழிவையும் விளக்கும். நத்தத்தை எனப் பதம்பிரித்து, கேட்டை யென்று உரைப்பாரு முளர்; நத்தம் - நந்துஎன்ற வினைப்பகுதியின் தொழிற்பெயர். (எ)

அ. தலையிலங்காபுரஞ்செற்றானரங்கனென்றாழ்சொற்புன்கு
தலையிலங்காதரஞ்செய்தபிரான்சரணன்றிமற்றோர்
தலையிலங்காரின்றகண்ணிலங்காண்கைக்குத்தாமுகைக்குத்
தலையிலங்காதிலங்கேட்கைக்குவாயிலஞ்சாற்றுகைக்கே.

(இ - ள்.) தலை இலங்காபுரம் செற்றான் - தலைமைபெற்ற (ராகுசராஜ தானியான) இலங்கைநகரை அழித்தவனும், என் தாழ் சொல் புல் குதலையில் ஆதரம் செய்த பிரான் - எனது இழிவான துதிச்சொற்களில் பொருட்சிறப்பில்லாத(தம்மக்கள்பேசும்)மழலைச்சொற்களினிடத்தில்(தாய் தந்தையர் அன்புவைக்குமாறு)போல விருப்பம்வைத்த பெருமானு மாகிய, அரங்கன்-திருவரங்கனுடைய, சரண்அன்றி-திருவடிகளையல்லாமல், மற்று

ஓர் தலை - வேறோரிடத்தை, காண்கைக்கு - தரிசித்தற்கு, இலங்காநின்ற கண் இலம்-விளங்குகின்ற கண்களையுடையோமல்லோம்; தாமுகைக்கு-வணங்குதற்கு, தலை இலம் - தலையை யுடையோமல்லோம்; கேட்கைக்கு - கேட்பதற்கு, காது இலம் - செவிகளையுடையோமல்லோம்; சாற்றுகைக்கு - துதித்துப்பேசுதற்கு, வாய் இலம்-வாயையுடையோமல்லோம்; (எ - று.)—இரண்டாம் அடியில், அங்கு - அகை.

தேவாதிதேவனான எம்பெருமான் விஷயத்தில் உபயோகித்து ஈடேறுவதற்கே உரியவையாய் அமைந்த உறுப்புக்களைத் தேவதாந்தரவிஷயத்தில் உபயோகிக்கக்கடவோமல்லோம் யாம் என்றார், “மறந்தும்புநீர்தொழாமாந்த” ராதலின்; “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது கையுலகந், தாயவனையல்லது தீர்த்தொழா—பேய்முலைநஞ்சு, ஊணுகவுண்டானுருவொடுபேரல்லால், காணுகண் கேளாசெவி” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றியது இச்செய்யுள்.

இலங்காபுரத்துக்குத்தலைமை, திக்விஜயஞ்செய்து அனைவரையும் கீழ்ப்படுத்திய ராகுசரசனான இராவணனது இராசதானியா யிருத்தல். அதனைச்சென்றது, ஸ்ரீராமாயதாரத்தில். இராமதானான அநுமான் இலங்கையை எரியூட்டியழித்ததும், அவ்விலங்காநகரவாசிகளான கொடிய அரக்கர்களை யெல்லாம் இராமபிரான் அழித்திட்டதும் ஆகிய இரண்டும் ‘இலங்காபுரஞ்சென்றான்’ என்ற தொடரில் அடங்கும். சென்றான், செறு - பகுதி. குதலையில், இல் - ஐந்தனுருபு, ஒப்புப்பொருளது; எழனுருபாகக்கொண்டு, எனது இழிவான புல்லியகுதலைச்சொல்லாகிய துதியில் எனினுமாம். இலங்காநின்ற, ஆநின்ற - நிகழ்காலஇடைநிலை. இலம்என்ற தன்மைப்பன்மை - பிறரையும் உளப்படுத்தியது. (அ)

க. கைக்குஞ்சரமன்றளித்தாயரங்கமண்காக்கைக்குமாய்க்
கைக்குஞ்சரமசரம்படைத்தாய்கடவீரெழுத்து
கைக்குஞ்சரமகரக்குழையாயெனைக்கைக்கொளுடல்
கைக்குஞ்சரமதசையிலஞ்சேலென்றென்கண்முன்வந்தே.

(இ - ன்.) கை - துதிக்கையையுடைய, குஞ்சரம் - யானையை [கஜேந்திராழ்வானை], அன்று - (ஆதிமூலமே யென்று கூவியழைத்த) அக்காலத்தில், அளித்தாய் - பாதுகாத்தருளியவனே! அரங்க - திருவரங்கனே! காக்கைக்கும் - காக்கப்படுவதற்கும், மாய்க்கைக்கும் - அழிக்கப்படுவதற்கும் உரியனவாக, மண் - உலகத்திலே, சரம் அசரம் படைத்தாய் - ஐங்கமழும் ஸ்தாவரமுமான உயிர்களைப் பண்டத்தருளியவனே! கடல் நீறு எழுதுகைக்கும் சர - கடல் வறண்டு புழுதிபடும்படி அதனை வறுத்தத்தொடங்கிய ஆநீரையாஸ்திரத்தையுடையவனே! மகரம் குழையாய் - மகரகுண்டலங்களை அணிந்துள்ளவனே! உடல் கைக்கும் சரமதசையில் என்கண்முன் வந்து அஞ்சேல் என்று எனை கைக்கொன்-உடம்பை (உயிர்) வெறுத்தொழியும்படியான (எனது) அந்நிகராலத்திலே நீ எனது கண்களினெதிரில் வந்து தோன்றிக் காட்சிகொடுத்து ‘அஞ்சாதே’ என்று அபயமளித்து என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டருள்வாயாக; (எ - று.)

பெரியாழ்வார்திருமொழியில் “துப்புடையாரை” என்றதொடக்கத்துத் திருப்பதிகத்தில் “ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன் ஆனைக்கு நீ அருள் செய்தமையால்”, “வஞ்சவுருவின் நமன்றமர்கள் வலிந்துநலிந் தென்னைப் பற்றும்போது, அஞ்சலமென்றென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே” என்றவற்றின்பொருள் இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க. கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளின வரலாற்றை யெடுத்துக்கூறினது, உயர் திணைப்பொருள்களோடு அஃறிணைப்பொருள்களோடு பேதமற அடிமைப் பட்டஉயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கிற எம்பெருமானது கருணைமிகுதியை விளக்குதற்கு. குஞ்சரத்துக்குக் கொடுத்த ‘கை’ என்ற அவசியமில்லாத அடைமொழி, அந்தயானை கால்முதல் உடம்புமுழுவதும் முதலையின்வாய்ப்பட்டு எம்பெருமானையழைத்தற்குக் கைம்மாத்திரமே வெளித்தோன்றநின்ற தென்னுந் கருத்தைப் புலப்படுத்தும். “கைம்மான மதயானையிடர் தீர்த்த கருமுகிலே,” “கடுத்தகராங்கதுவநிமிர்கையெடுத்து மெய்கலங்கி..... எடுத்தொருவாரண மழைப்ப நீயோவன்றேனென்றாய்” என்பன காண்க. மண் சரம் அசரம் படைத்தாய்-உலகங்களை யும் சராசரங் களையும் படைத்தவனே யென்றும், உலகங்களைச் சராசரங்களுடன்படைத் தவனே யென்றும் கொள்ளலாம். சரம் - சஞ்சரிப்பன, இயங்குதினைப்பொருள். அசரம் - சஞ்சரியாதன, நிலைத்தினைப்பொருள். மண்காக்கைக்கும் மாய்க்கைக்கும் சரம் அசரம் படைத்தாய்—“உலகமயாவையும் தாமுளவாக் கலும், நிலைபெறுத்தலும்நீக்கலும்நீங்கலா, அலகிலாவினையாட்டுடையாரவர்” என்றபடி உலகங்களைப் படைத்தலையும் காத்தலையும் அழித்தலையும் விளையாட்டாக வுடையவனே யென்றபடி. நிறுஎழ - எரிபட்டுச் சாம்பலாய் மேலெழ. மகரகுண்டலம் - சுருமின்வடிவமமையச் செய்யப்படுவதோர் காதணி. இது, மற்றையாபரணங்கட்கும் உபலக்ஷணம்.

குஞ்சரம் - வடசொல்; காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்ப தென்றும், துதிக்கையுடைய தென்றும் காரணப்பொருள்படும். ‘அன்று’ எனச் சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு. சரமதசா - வடமொழித்தொடர். அஞ்சேல் - எதிர்மறையொருமையேவல். காக்கை, மாய்க்கை - ‘கை’ விருதி பெற்ற தொழிற்பெயர். சரமதசையில் எனைக் கைக்கொள் - “எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும்போது அங்கு ஏதும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றாற்போலப் பிரார்த்தித்தவாரும். (க)

௧௦. வந்தனையேற்றனை பென்புன் சொற்கொண்டனைவன் மனத்தே வந்தனையேற்றனையாவையுமாயினவான் நரவு வந்தனையேற்றனைத்தானொத்ததாளில்லைவப்பாய்பலித்து வந்தனையேற்றனைத்தீர்த்தாயரங்கத்துமாதவனே.

(இ - ள்.) ஏற்றனை பலித்துவந்தனை தீர்த்தாய் - ரூபபவாகனமுடைய னான சிவபிரானை இரத்தற்றொழிலை நீக்கியருளியவனே! அரங்கத்து மாதவனே - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமகள் கணவனே! (என்) - எனது, வந்தனை - நமஸ்காரத்தை, ஏற்றனை - ஏற்றுக்கொண்டாய்; என்

புல் சொல் கொண்டனை - எனது இழிவான துதிச்சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டாய்; (என்) வல் மனத்தே வந்தனை ஏற்று - எனது வலிய மனத்திலே வந்துபொருந்தி, அனையாவையும் ஆயினே-(எனக்குத்)தாயும்மற்றைஎல்லாவுறுதுணையு மாயினாய்; வான் தர உவந்தனை எல் - (எனக்குப்) பரமபதம் அளிக்கத் திருவுளங்கொண்டனையானால், தனை தான் ஒத்த தாளில் வைப்பாய் - (வேறுஒப்புமையில்லாமையால்) தன்னைத்தானே ஒப்பதான (உன்) திருவடியில் (என்னைச்) சேர்த்துக்கொண்டருள்வாய்; (எ - று.)

எளியேன் திரிகரணங்களாலுஞ் செய்யும் வந்தனைவழிபடுகளை ஏற்றுக்கொண்டு என்பக்கல் அன்புகாட்டினே யாதலால், அந்தஅன்பை முற்றச் செலுத்தி எனக்குப் பரமபதங்கிடைக்குமாறு என்னை உன்திருவடியிற் சேர்த்துக்கொண்டருளவேண்டு மென வேண்டியபடி. அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின்கண் எம்பெருமான் அவர்நினைந்தவடிவத்துடன் விரைந்து சென்று வீற்றிருத்தலால், 'மனத்தே வந்தனையேற்று' என்றார். 'என்' என்பதைப் பிறவிடத்துங் கூட்டுக.

வந்தனை - வந்தநா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஏற்றனை என்ற முன்னிலையொருமையிறந்தகாலமுற்றில், எல் - பகுதி; ஏற்றல் - அங்கீகரித்தல், இணங்குதல், கொள்ளுதல். வன்மனம் - "இரும்புபோல் வலியொஞ்சம்", "மரங்கள்போல் வலியொஞ்சம்" என்பன காண்க. வந்தனை - முன்னிலையொருமையிறந்தகால முற்றெச்சம். ஏற்று என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், எல்-பகுதி; ஏலுதல்-பொருத்துதல். அனையாவையும் ஆயினே - "அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்" என்றார் பெரியாரும். அனை - அன்னை யென்பதன் தொகுத்தல்; தனையென்பதும் இவ்வாறே. எல்-என்னில் என்பதன் மருஉ. தனைத்தானொத்ததான் - இயைபினைமையணி; ஒருபொருளையே உபமானமும்உபமேயமுமாகச்சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம்; உவமையாதற்கு ஏற்ற பொருள் வேறுயாதில்லை யென்பதை விளக்கும். ஏற்றனைப் பலித்துவந்தனைத் தீர்த்தாய் - இரண்டுசெயப்படுபொருள் வந்த வினை. பலித்துவந்தனை ஏற்றனுக்குத் தீர்த்தாய் என உருபுமயக்கமுமாம். பலித்துவம் - ஒருசொல்; அதன்மேல், தன் - சாரியை, ஐ - இரண்டனுருபு. பலி துவந்தனை எனத் தொடர்மொழியாக்கொண்டு பிரித்து, இரத்தலினாலாகிய துன்பத்தை என்னினுமாம்; துவந்தனை-துன்பம்; பந்தம். ஏறு-பசுவின் ஆண்பாற்பெயர்; எருது: அதனையுடையவன், ஏற்றன். மாதவன்-ஸ்ரீய: பதி: வடசொல்; மா-இலக்குமி, தவன் - கணவன். அரங்கத்துமா-ஸ்ரீரங்கநாயகி. வைப்பாய் - எவ்வொருமை முற்று; விளிப்பெயராகக் கொண்டு, ஓர் உயிர்க்குப் பரமபதமளிக்கத் திருவுளங்கொண்டனை யானால், அவ்வுயிரைத் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொண்டருள்பவனே யென்றலும் ஒன்று. (கௌ)

கக. மாதங்கத்தானையரங்களைவஞ்சனிலங்கையிலே

மாதங்கத்தானையிருதிங்கடாழ்த்துப்பின்வாம்பரிதேர்

மாதங்கத்தானைவலத்தானைமுன்வதைத்தானைத்தன்பான்

மாதங்கத்தானைவைத்தானைவைத்தேனென்மதியசத்தே.

- ன்.) மாதங்கம் தானே அரங்கனை-சிறந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்மய
மான ஆடைபையுடைய திருவரங்கனும்;—வஞ்சன் இலங்கையிலே மா தங்
க - வஞ்சகனான இராவணனுடைய இலங்காபுரியிலே திருமகளின் அவதார
மான சீதாபிராட்டி தங்கியிருக்க, தான்—, ஐ இரு திங்கள் தாழ்த்து - பத்து
மாதங்கழித்து, பின்-பின்பு, வாம் பரிதேர் மாதங்கம் தானே வலத்தானே முன்
வதைத்தானே - தாவிச்செல்லுக்கு திரைகளும் தேர்களும் யானைகளும் காலா
ள்களுமாகிய சேனையின்பலத்தோடு மற்றும் பலவகைவலிமைகளையுமுடைய
னான இராவணனை முற்காலத்தில் அழித்திட்டவனும்;—மாது அங்கத்தானே
தன்பால் வைத்தானே - உமாதேவியை வாமபாகத்திற் கொண்டுள்ளவனான
சிவபிரானே (த தனதுவல) ப்பக்கத்தில் அமையவைத்துள்ளவனுமான திருமா
லை, —என் மதியகத்து வைத்தேன் - எனது மனத்தினுள்ளே நிலையாகவைத்
திட்டேன்; (எ - று.)

எப்பொழுதும் நம்பெருமாள் பக்கவிலே மனத்தைச் செலுத்தி அப்பெரு
மானையே தியானிக்கின்றேன் என்பதாம்.

தங்கத்தானே-பீதாம்பரமெனப்பபெம் பொற்பட்டாடை. வஞ்சன்-எண்
ணம் சொல் செயல் என்னும் திரிகரணத்தொழிலிலும் வஞ்சனையொண்ட
வன்; பிராட்டியை வஞ்சனையாற் கவர்ந்துசென்றவன். திருமால் இராமனா
கத் திருவவதரித்தபோது திருமகள் சேனையாகத் திருவவதரித்ததலால், சீதை
யை 'மா' எனக் குறித்தார். ஐயிருதிங்கள் - பண்புத்தொகைப்பன்மொழித்
தொடர். சாத்திரமானபகத்தில் அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒருமாசு
மெனக்கொண்டு சந்திராசம்பந்தத்தாற் கணக்கிடுதல்பற்றி, திங்கள் என்ற
சந்திரனது பெயர் இலக்கணையாய் மாதத்தையுணர்த்தும்; 'மதி' என்பதும்
இவ்வாறே வருதல் காண்க. வாம் -வாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சவீற்
றாயிரமெய் சென்றது. மூன்றாமடியிலுள்ள 'மாதங்கம்' என்ற வடசொல் -
மதங்க முனிவரிடத்தினின்று ஆதியில் உண்டானதென்று காரணப்பொருள்
பெம். இங்கே, வலம் - வரபலம் புஜபலம் ஆயுதபலம் மனோபலம் ஸ்தாந
பலம் முதலியன. பலம் என்ற வடசொல், வலமென விகாரப்பட்டது;
வலம்-வெற்றியுமாம். பின், முன் என்பன-காலத்தின்மேல் நின்றன. மாது
அங்கத்தான் - அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியானவன். மாதங்கத்தானேத் தன்
பால் வைத்தான் - "பிறைநங்குசடையானே வலத்தேவைத்து;" "வலத்தனன்
திரிபுரமெரித்தவன்" என்பன காண்க. மதியகத்து-அறிவிலே எனினுமாம்;
அகத்து-ஏழனுருபு. அம்பிகையை ஒருபாகத்தில் வைத்தவனைத் தனது ஒரு
பாகத்தில் வைத்தவனை எனது அகத்துறுப்பினுள்ளே வைத்தேன் யான்
என ஒரு சமத்தாரம் தோன்றக் கூறியவாறு. (கக)

கட. மதிக்கவலைப்புண்டவெண்டயிர்போலமறுகுறுமென்
மதிக்கவலைப்புண்டனிகின்றிலேன் மண்ணும்வானகமு
மதிக்கவலைப்புண்டசூழரங்காரின்மனத்தருடா
மதிக்கவலைப்புன்பிறப்பினிமேலும்வருங்கொலென்றே.

(இ - ன்.) மண்ணும் வானகமும் மதிக்க - மண்ணுலகத்தாரும் விண்
னுலகத்தாரும் கொண்டாடும்படி, அலை புனல் சூழ்-அலைகளையுடைய கா

வேரிதீர்த்தத்தாற்புடைகுழப்பெற்ற, அரங்கா-திருவாங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—நின் மனத்து அருள் தாமதிக்க-உனதுதிருவுள்ளத்திலுண்டாகும் கருணை (என்பக்கல் உடனே சித்தியாமல்) காலமீட்டித்தலால்,—வலை புல் பிறப்பு இனிமேலும் வரும்கொல் என்று-வலைபோன்ற இழிவான சன்மம் இனிமேலும் (எனக்கு) வந்துவிடுமோ வென்று சிந்தித்து, மதிக்க அலைப்புண்ட வெள் தயிர்போல மறுகுறும் என் மதி கவலை புண் தணிகின்றிலேன்-கடைதலால் அலைக்கப்பட்ட வெண்மையான தயிர்போல (ஒருநிலில்லாது) சுழல்கிற எனதுமனத்தின் கவலையாகிய விரணம் ஆறப்பெற்றிலேன்; (எ - று.)

எனதுகவலை தணியுமாறு விரைவில் எனக்கு நம்கதியருளவேண்டுமென்பதாம்.

மறுகுறும், மறுகு - பகுதி, உறு - துணைவினை. மனத்திற்குச் சுழற்சி - பல்வகைச்சிந்தனையால் தடுமாற்றங்கொள்ளுதல். கவலை-கவற்சி; 'ஐ'விகுதி பெற்ற,தொழிற்பெயர். கவலைப்புண்-மனோவியாதி. தணிகின்றிலேன்-தன்மையொருமை யெதிர்மறை நிகழ்காலமுற்று. மண், வானகம் - இடவாகுபெயர்கள். மூன்றாமடியில், மதிக்கச் சூழ் என இயையும். வலை மிருகபகுகளைப் பந்தப்படுவதுபோலப் பிறப்பு உயிரைப் பந்தப்படுத்துதலால், 'வலைப்புண்பிறப்பு' எனப்பட்டது. இனிமேலும் - இப்பிறப்புஒழிந்தபின்பும் என்றபடி. வருங்கொல் என்றதில், கொல்என்ற இடைச்சொல் - ஐயவினாப் பொருளோடு இரக்கத்தையும் உணர்த்தும். (கஉ)

கங். வருந்துவரைப்பட்டமங்கையரெண்மர்மனங்களைக்க

வருந்துவரைப்பட்டவாயரங்கேசனைவஞ்சப்பகை

வருந்துவரைப்பட்டவேழமட்டாணைமறந்துலகோர்

வருந்துவரைப்பட்டவீப்போன்மடந்தையர்மால்வலைக்கே.

(இ - ள்.) துவரை வரும் - துவாரகாபுரியில்வந்துசேர்ந்த,பட்டம் மங்கையர் எண்மர் - பட்டத்துத்தேவிமார் எட்டுப்பேர்களுடைய, மனங்களை—, கவரும் - (தன்பக்கல்) இழுக்கின்ற, துவரை பட்ட வாய் - சென்றித்தைப்பொருந்தியவாயழகையுடைய, அரங்க ஈசனை - ரங்கநாதனும்,—வஞ்சம் பகைவர் உந்து - வஞ்சனையையுடையபகைவர்(தன்னோக்கிச்)செலுத்திய, வரை பட்ட வேழம் - மலையையொத்த (குலவயாபீடமென்னும்) யானையை, அட்டாணை-கொன்றவனுமான் திருமலை, மறந்து—, உலகோர்-உலகத்துச்சனங்கள், ஐ பட்ட ஈ போல் - கோழையில் அகப்பட்டு (மீளவொண்ணாதபடி) சிக்கிக்கொண்டழிகிற ஈயைப்போல, மடந்தையர் மால்வலைக்கே வருந்துவர் - மகளிர் பக்கல் கொள்ளும் மோகமாகிய வலையிலே அகப்பட்டு (மீளமாட்டாது) வருந்துவர்; (எ - று.)

இது என்ன அரீதி! என்று உலகத்திற்பெரும்பான்மையான சாதாரண சனங்களின் பேதைமையைக் குறித்து இரங்கியபடி.

ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, ஜாம்பவதி, ஸத்யை, மித்ரவிர்தை, ஸுசீலை, ரோகிணி, லக்ஷ்ணை என்கிற எட்டுப்பேரும்—பூநீ கிருஷ்ணனுடைய பட்டத்

தத்தேவிமார். இப்பெயர்களைச் சிறிதுமாறுபடக் கூறும் புராணங்களும் உண்டு. 'துவரை வரும்' என்றது, கண்ணபிரானுக்கும் அவனது தேவியர்க்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. ஜராசந்தனும் காலயவநனும் ஒருங்குபடையெடுத்துவந்தகாரணத்தாற் கண்ணன் மதுரையைவிட்டுத் துவாரகாபுரியை மேல்கடலிலே நிர்மாணஞ்செய்துகொண்டு அங்குச் சகலசனங்களுடனே குடிபுகுந்தமையும், வெவ்வேறுநாடுகளிற்பிறந்த ருக்மிணிமுதலிய இளமகளிர் கண்ணனால் மணஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டு அவனதுவாசஸ்தானமான துவாரகைக்கு வந்துசேர்ந்தமையும் காண்க. அம்மனைவியரானவர்க்கும் ஒருநிகராக மகிழ்ச்சிவிளைத்து வந்தமையை 'மனங்களைக் கவரும்' என்றதனால் வெளியிட்டார். 'எண்மர்மனங்களைக் கவருந் துவரைப்பட்டவா யரங்கேசன்' என்றது, அதரத்தினமுகில் ஈடுபாடு, 'பகைவர்' என்றது, கம்சனையும், அவனது பாகன் முதலிய எவலாளரையும்.

துவரை-வடமொழிச் சிதைவு, பட்டமங்கையர் - பட்டமகிஷிக்குடரிய நெற்றிப்பொற்பட்டத்தைத் தரித்துள்ள மாதர்கள். எண்மர்—எட்டு என்ற பகுதி எண்ண விகாரப்பட்டது; ம் - பெயரிடைநிலை. இரண்டாமடியில், துவர் ஐ பட்ட என்று பதம் பிரித்து, செந்நிறமும் அழகும் அமைந்த என்று உரைப்பாரு முளர். மூன்றாமடியில், பட்ட - உவமவுருபு. அட்டான், அடு - பகுதி. அகப்பட்டவரை மீளவிடாமையால், மடந்தையரதுமால் 'வலை' எனப்பட்டது. வலைக்கு - உருபுமயக்கம். (கூட.)

கசு. மாலேக்கல்லாரமடவார்புண்ணாக்கையிலவா ஞ்சைவைத்து
மாலேக்கல்லாரம்புலிக்குரையாரிற்பர்மாய்விப்பதோர்
மாலேக்கல்லாரம்புயத்தாளில்வைக்கும் திலரங்க
மாலேக்கல்லாரஞ்சலியாரென்னே சிலமானிடரே.

(இ - ள்.) சில மானிடர் - (உலகத்துச்) சிலமனிதர்கள்,—மாலே கல்லாரம் மடவார் புண் ஆக்கையில் வாஞ்சை வைத்து - மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட செங்கழுநீர்மலர்களைச் சூடிய மாதர்களுடைய அசுத்தமான உடம்பினிடத்திலே விருப்பம்வைத்து, (அக்காமத்தினால்), மாலேக்கு அல் ஆர் அம்புலிக்கு ரையாரிற்பர் - (காமோத்தீபகப்பொருள்களான) அந்திமாலைப்பொழுதக்கும் இரவில்விளங்குகின்ற சந்திரனுக்கும் வருந்திநிற்பார்கள்; மாய்விப்பது ஓர் மாலே கல்லார் - (இவ்வாறு தங்களை) அழியச்செய்வதான ஒப்பற்ற காமமயக்கத்தைக் களைந்தொழிக்கமாட்டார்கள்; அம்புயம் தாளில் வைக்கும் - தாமரைமலர்போன்ற (தனது) திருவடிகளில் (அடியார்களை) இருத்துகிற, மதில் அரங்கம் மாலே - (எழு)மதின்களுக்குந்த திருவரங்கத்திற்பள்ளிகொண்டிருக்கிற திருமாலே, கல்லார் - துதிக்கமாட்டார்கள்; அஞ்சலியார்-கைகூப்பிவணங்கமாட்டார்கள்; என்னே-இதுஎன்னபேதைமையோ?

எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டு உய்யாமல் விஷயாந்தரங்களில் ஆழ்ந்து அழிகிற பேதைமாதர்களுடைய தன்மையைக்குறித்து இரங்கிக் கூறிய வாரும்.

மாலைக்கல்லாரம் - கல்லாரமாலை என் முன்பின்னாக மாற்றிக்கூட்டிச் செக்கமுரீர்மலர்மாலை யென்னலாம். கல்லாரம் - வடசொல். 'மாலைக்கல் லாரமடவார்' என்றதி, மேனியினுக்குப்பவ ரென்றபடி. மடவார்-இளமையை அல்லது மகளிர்க்குஉரிய பேதைமைக்குணத்தை யுடையவர். வாஞ்சை - வாஞ்சா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். நையா - உடன்பாட்டுஇறந்தகால வினையெச்சம். மூன்றாமடியில், மால் - பெண்மோகம். கல்லல் - கல்லுதல், வேருன்றினதைப் பெயர்த்தொழித்தல். 'அம்புயத்தாளில் வைக்கும்' என்ற தனால், திருவடியே வீடாயிருக்கு மென்றபடி. ஸ்ரீரங்கம் ஸப்தப்ராகார முடைய தாதலால், அச்சிறப்பு விளங்க, 'மதிலரங்கம்' எனப்பட்டது. நான் காமடியில், கற்றல் - எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப்பழகு தலும், அவனுடைய சொரூபகுணவிபவங்களைக் கூறுகிற நூல்களைப் படித்த லும், அவனைப் புகழ்ந்துகூறுதலும். மானிடர் - மாறுஷ ரென்ற வடசொல் லின் திரிபு; காசியபமுனிவரது மனைவியருள் மதுவின் சந்ததியா ரென்று காணப்பொருள்படும். தாம்காதலித்த மகளிரின் சேர்க்கை நேராத விரக தசையில் அந்திப்பொழுதும், சந்திரனதுநிலாத்தோற்றமும் அத்துயரை வளர்த்து வருத்த மென்க. புண்ணுக்கை - மாம்சசரீரம். (கசு)

கரு. மானிடராகவரலரிதோர்மண்டலத்தினெறி
மானிடராகமிலாதவராதன்மலரயனார்
மானிடராகமத்தாலன்பராயவரங்கத்துளெம்
மானிடராகமலரடிக்காட்படும்வாழ்வரிதே.

(இ - ன்.) ஓர் மண்டலத்தின் - ஒப்பற்ற இந்திலவுலகத்திலே, மானிடர் ஆக வரல் - மனிதராய்ப் பிறத்தல், அரிது - அருமையானது; (அங்ஙனம் மனிதசன்மமெடுத்தாலும்), இடர் ஆகம் இலாதவர் ஆதல் (அரிது) - துன்பம்மிக்க விகாரசரீரமில்லாதவராதல் அரியது; (அங்ஙனம் உடற்குறையில்லாதவராயினும்), நெறிமான் (ஆதல் அரிது) - நீதிநெறியுடையவனாயிருத்தல் அருமையானது; (அங்ஙனம் சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகினாலும்),—மலர் அயனார்-தாமரைமலரில்தோன்றிய பிரமதேவரும், மான் இடர்-மாலை இடக்கையிலேத்திய சிவபிரானும், ஆகமத்தால் - சாஸ்திரங்களிற் கூறிய முறைப்படி, அன்பர் ஆய - தொண்டுபூண்டொழுதுதற்கு இடமான, அரங்கத்துள்-ஸ்ரீரங்கத்தில் (பள்ளிகொண்டருள்கிற), எம்மான் - எம்பெருமானுடைய, இடம் ராகம் மலர்அடிக்கு - பெருமையுடைய சிவந்ததாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளுக்கு, ஆள் படம் - அடிமைசெய்து ஒழுகுகிற, வாழ்வு - வாழ்க்கை, அரிதே - (பெறுதற்கு) அருமையானதே; (எ - று.)

திருவரங்கநாதனது திருமாலினது திருவடிகளுக்கு அடியவராதல் நல் வினைப்பயனானறி நேராத என்பதாம். "அரியது கேட்கின் வரிவடிவேலோய், அரிதரிது மானிடராதலரிது, மானிடராயினுங் கூன் குருடு செவிடு, பேடு நீக்கிப் பிறத்த லரிது, பேடுநீக்கிப் பிறந்தகாலையும், ஞானமும் கல்வி யுயர்த்தலரிது, ஞானமும் கல்வியுயர்த்தகாலையும், தானமுந்தவமும் தான்செயலரிது, தானமுந் தவமுந் தான்செய்வ ராயின், வானவர்நாகி வழிதிற்றதிடுமே" என்றதனோடு இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடியை ஒப்பிடுக.

நெறிமான் என்பதில், மான் - ஆண்பாற்பெயர்விகுதி. அயனார், மானிடர் - உயர்வுப்பன்மை. மலர் - திருமாவின் நாபித்தாமரைமலர். அயன் - அஜன்; இவ்வடமொழிப்பெயர் - திருமாலினிடத்தினின்று தோன்றினவனென உறுப்புப்பொருள்படும்; அ - விஷ்ணு. சிவபிரான் இடக்கையிலேந்திய மான், தாருகவனமுனிவர் ஏவினது. நான்காமடியில், மான் - மஹார். இடராகம் என்பதற்கு - தன்னிடத்துச் சென்றிறத்தையுடைய என்று உரைத்தலு மொன்று. எம்மானிடம் - எம்பெருமானுடைய என்று உரைத்து, இடம் என்பதை ஆறனுருபின்பொருளில்வந்த சொல்லுரு பென்பர் ஒருசாரார். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம். 'இலாதவதை' என்றும் பாடம். 'அரிது' என்பதும், 'ஆதல்' என்பதும் எடுத்துப் பிறவிடத்தும் கூட்டப்பட்டன. (கடு)

க்கு. அரிதாமரைக்கணந்தோலுடுத்தாரயனார்க்கரியான்
அரிதாமரைக்கணம்மான் நிருப்பாதமடைமின்சன்மம்
அரிதாமரைக்கணந்தங்காதுயிரவனார்வினவில்
அரிதாமரைக்கணமீர்த்தோடும்பொன்னியரங்கமன்றே.

(இ - ள்.) அரி - இந்திரனுக்கும், தாம் அரைக்கண் அம் தோல் உடுத்தார் - தாம் இடையிலே அழகிய புலித்தோலை யுடுத்துள்ளவரான சிவபிரானுக்கும், அயனார்க்கு - பிரமதேவார்க்கும், அரியான்-(அறிதற்கு) அரியவனும், அரி-ஹரிஎன்னும் ஒருதிருநாமமுடையவனும், தாமரை கண் அம்மான்-செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களையுடையதலைவனுமான எம்பெருமானுடைய, திரு பாதம் - திருவடிகளை, அடைமின்-சரணமடையுங்கன்; (அதனை யடைவதொற் பயனென்னவெனின்,—) சன்மம் அரிது ஆம் - மீண்டும் பிறப்புஇல்லாமற்போம்: (அது எங்ஙனமெனின்,—)உயிர் அரைக்கணம் தங்காது - (சரணமடைபவருடைய) உயிர் (முத்திபுகுமேயன்றி மறுபடி ஒருடம்பில்) அரைக்ஷணப்பொழுதும் பொருந்திநிற்கமாட்டாது: அவன் ஊர் வினவில் - அப்படிப்பட்ட மகாவிபவமுடைய எம்பெருமானது திருப்பதி (யாது என்று) வினாவினா, அரி தாம் மரை கணம் ஈர்த்து ஒடும் பொன்னி அரங்கம்அன்றே - சிக்கங்களையும் தாவிப்பாயும் மான்களின் கூட்டத்தையும் ஒருங்கு இழுத்துக்கொண்டு ஒடிவருகிற உபயகாவேரியின் மத்தியிலுள்ள திருவரங்கமன்றே? (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

முதலடியில், அரி-ஹரி; (பகைவரை) அழிப்பவன். தாம்-அரசு. அரைக்கண், கண்-ஏழனுருபு. அரை-பாதி; உடம்பிற் பாதியளவிலுள்ள உறுப்பான இடையைக் குறிக்கும்போது ஆகுபெயர். இரண்டாமடியில், அரி - ஹரி; (அடியார்களுடைய துயரத்தை) ஒழிப்பவன். தாமரைக்கண் அம்மான்-புண்டரீகாக்ஷன். அரி - செவ்வரிபார்த்த கண்என்றலும் ஒன்று; அரி-உத்தமலக்ஷணமான சிலசெவந்தரேகைகள். இனி, அரி - (காண்பவர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும்) அபஹரிக்கிற [கவர்கிற]கண் எனினுமாம். அம்மான்-அப்படிப்பட்ட மகான். ஜன்மம் - வடசொல். அரிது என்பதில், அருமை - இன்மைமேலது. கணம்-க்ஷணம்; வடமொழிவிகாரம். நான்காமடியில், அரி-ஹரி; யானை முதலிய விலங்குகளை அரிப்பது: அரித்தல் - அழித்தல். தாம் - தா

பும் என்பதன் விகாரம்; கீழ் கக - ஆஞ் செய்யுளில் 'வாம்' என்பது போல, ஸஹ்யபருவதத்தினின்று உற்பத்தியாகிப் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகிவரும் விசையில் அக்குறிஞ்சிலக்கருப்பொருளாகிய சிங்கம் மான் முதலிய விலங்குகளை அடித்துத்தள்ளிக்கொண்டுவரும் காவேரியென்க; "மலைத்தலையகடற் காவிரி, புனல்பாந்துபொன்கொழிக்கும்" என்றபடி தான் பெருகும்போது பொண்ணைக் கொழித்துக்கொண்டு வருதலால், காவேரிக்குப் பொன்னி யென்று பெயர்; இ - உடைமைப்பொருள் காட்டும் பெண்பால்வருதி.

செய்யுளடிகளினிற்றதியில் சந்தி அரித்யமென்பது இலக்கணநூலார், துணிபாதலின், நின்ற அடியின் ஈற்றோடு வரும் அடியின் முதல் சேருமிடத்துப் புணர்ச்சி கொள்ளப்பட்டிலது, யமகப்பொருத்தத்தின்பொருட்டு. இதனை, மேல் இங்ஙனம் வருமிடங்கட்கெல்லாவ் கொள்க. (கக)

.க௭. அரங்கா துவார்களை கண்வள்ளை கோங்கினரும் புமங்கை—

அரங்கா துவார் முலையென்றை வர் வீழ்ந்தன ராடரவின்
அரங்கா துவார மிலாமணியே யணியார் மதில் சூழ்
அரங்கா துவார கையாயடியே னுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) 'மங்கையர் - இளமகளிருடைய, கண் - கண்கள், அரம் காது வார் களை - அரமென்னுங்கருவியினால் அராவப்பட்ட [கூரிய] நீண்ட அம்பு போலும்; அம் காது வார் முலை - (அம்மாதரது) அழகிய காதுகளும் கச்சிறு க்கிய கொங்கைகளும், வள்ளை கோங்கின் அரும்பு - (முறையே) வள்ளையென் னும் நீர்க்கொடியின் இலையையும் கோங்கமரத்தின் அரும்பையும் போலும்,' என்று - என்று (உவமமுகத்தாற் புனைந்து) கருதி, ஐவர் வீழ்ந்தனர் - பஞ்சே ர்கிரியங்களாகிய ஐந்துபேர் (அம்மகளிர் பக்கல்) ஆசைகொண்டு (அப்பெண் மோகக்கடலில்) விரைந்து விழுந்தன்மையர்; ஆடு அரவு இன் அரங்கா - பட மெடுத்தாடுகிற (காளியென்னும்) பாம்பை இளியகூத்தாடுமிடமாகக்கொண் டவனே! துவாரம் இலா மணியே - புரைசலில்லாத முழுமாணிக்கம்போன் றவனே! அணி ஆர் மதில் சூழ் அரங்கா - அழகுநிறைந்த மதிள்களாற் சூழ ப்பட்ட திருவரங்கநகருடையவனே! துவாரகையாய் - (கிருஷ்ணாவதாரத் தில்) துவாரகாபுரியில் எழுந்தருளியிருந்தவனே! அடியேன் உன் அடைக்க லம் - நான் உனக்கு அடைக்கலப்பொருளாகின்றேன்; (எ - று.)

யான் உன்னையே சரணமாக அடைந்து உன்னாற்பாது காக்கப்படும்பொ ருளாயினே னாதலால், என்னைப் பஞ்சேந்திரியங்களின் வசப்பட்டு அழியாத படி பாதுகாத்தருளவேண்டு மென்பதாம்.

அரம் - வாள்விசேடம். அரங்காது வார்களை - "வாளரத்துடைத்த வைவேல்" என்றாற்போலக் கொள்க. காது வார் என்ற இரண்டும் - வினைத் தொகை. வார் - உரிச்சொல்லுமாம். வள்ளைபோலும் காது, கோங்கினரு ம்புபோலும் முலை என முறையே சென்று இயைதல், முறைநிரலிறைப்போ ருள்கோள். இரண்டாமடியில், வார் - கஞ்சகம். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளை ஐவர் என உயர்திணையாகக்கூறியது, இழி ப்புப்பற்றிய திணைவழுவமைதி; தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினார்க்கினியர்

“தாம்வந்தார் தொண்டனார்” என்பது, உயர்சொல் குறிப்புநிலையின் இழிபு விளக்கிற்று” என்பது, இங்கு உணரத்தக்கது. ஐவர்-தொகைக்குறிப்பு. வீழ்ந்தனரென இறந்தகாலத்தாற் கூறினது, விரைவை விளக்கும். மூன்றாமடியில், அரங்கு-ரங்கமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். த்வாரம், த்வாரகா-வட சொற்கள். அனைவராலும் விரும்பியேற்றுக்கொள்ளப்படுதலும், மதித்தற்கரிய மதிப்புடைமையும், சிறப்பும் பற்றி, ‘மணியே’ என்றார். ‘அடியேன்’ என்றது, பணியை விளக்கும். ‘அடியேன் உன் அடைக்கலம்’ என்றவிடத்து, தன்மையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதியும், இழிப்பினால் [பணிவுபற்றி] உயர்தினை அஃறிணையாக்கூறப்பட்ட திணைவழுவமைதியும் இருத்தல்காண்க. சுண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தாஞ்செய்தருளும் போது ஐந்துதலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப் படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தப்படத்தைத் துவைத்து நர்த்தாஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகைநடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, ‘ஆடரவீனாங்கா’ என்றார்.

முதலடியினிறுதியில், மங்கையர் என்ற பெயர்ப்பகுபதத்தினிடையே சந்தியால் வரும் உடம்படுமெய்யாகிய யகரத்தோற்றத்தைக் கொள்ளாது விட்டது, யமகநயத்தின்பொருட்டு. இப்படி பகுபதத்தின் அல்லது பகாப் பதத்தினிடையிலே யுள்ள எழுத்துக்களை யமகப்பொருத்தத்தின்பொருட்டுப் பிரித்து எழுதியுள்ள விடங்களிலெல்லாம் மூலத்தில் (-) இக்குறி இடப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக்காட்டியிருந்தாலும் பொருள் நோக்கும்பொழுது சேர்த்துப் படித்துக்கொள்க. (க௭)

கஅ. அடைக்கலந்தாயத்தவர்போலுடலுறையைவரையும்

அடைக்கலந்தாயுலகங்கொண்டதாள் களுக்கண்டமுண்டால்

அடைக்கலந்தாயரங்காவாயர்பாடியிலன்று நெய்பால்—

அடைக்கலந்தாய்வைத்துவாய்நெரித்துட்டவழுமையனே.

(இ - ள்.) அண்டம்-அண்டகோளங்களை, உண்டு - உட்கொண்டு, ஆல் அடைக்கலந்தாய்-ஆவிலையிற்சேர்ந்து(பிரளயப்பெருங்கடலிற்)பள்ளிகொண்டவனே! அரங்கா—! அன்று-அக்காலத்தில் [முன்புகண்ணாகத்திருவவதரித்தபொழுது], ஆயர்பாடியில் - திருவாய்ப்பாடியிலே, நெய்-நெய்யை [எண்ணெயை], பாலடைக்கலம் வைத்து - பாலடையாகிய பாத்திரத்திற் பெய்து கொண்டு, தாய் - (உண்ணைவளர்த்த) தாயாகிய யசோதைப்பிராட்டி, வாய் நெரித்து ஊட்ட-(உனது) வாயில்வைத்து அவ்வாயை நெரித்து உண்பிக்க, அமும்-(ஏறிட்டுக்கொண்ட மனிதப்பிறப்புக்கேற்ப எளியசிறுகுழந்தைபோலவே) அழுத, ஐயனே - இறைவனே!—தாயத்தவர்போல் - பங்காளிகள் போல, உடல் உறை - (விலக்கவொண்ணாதவராய் எமது) உடம்பாகிய குடிசையிலே ஒருங்கு உடன் இருக்கிற, ஐவரையும் - ஐந்து இந்திரியங்களையும், அடைக்கலம்-(விஷயார்த்தாத்திற் செல்லவொட்டாமல்)அடக்கிவசப்படுத்தி வைக்க வல்லமையுடையோமல்லோம், (யாம்);தாய் உலகம் கொண்ட தாள் களுக்கு அடைக்கலம் - தாய் உலகங்களை அளந்துகொண்ட (உனது)திரு லடிகளுக்கு அடைக்கலப்பொருளாகிரும்; (எ - று.)

யாம் பஞ்சேந்திரியகிரகசக்தியையுடையோமல்லோமாயினும் உனது திருவடிகளில் சரண்புகுந்தோ மாதலால், எங்களை நீ பாதுகாத்தருளக் கடவை யென்பதாம்.

அடைக்கலம்-தன்மைப்பன்மையெதிர்மறைமூற்று; கு-சாரியை, அவ்-எதிர்மறையிடைநிலை அடைத்தல் - இப்பொருளதாதலை, “ஐவரை யகத்திடை யடைத்த முனி” என்ற விடத்துங் காண்க. தாயம்-பங்குக்கு உரிய பொருள்; அதனைப்பெறுதற்கு உரியவர், தாயத்தவர்; தாயாதிகள், ஞாதிகள். ஓர்இல்லத்திலே ஒருங்குவசித்தற்கு உரியவர்களான அவர்கள், ஓர்உடம்பிலே ஒருங்குவசிக்கின்ற ஐம்பொறிகட்கு உவமைஉறப்பட்டனர்; இவ்வுவமையில் ‘பங்காளியோ பகையாளியோ’ என்னும்படி தீங்குசெய்யுந்தன்மையும் விளங்கும். ஐவரையும், உம் - இனைத்தென்றறிபொருளில்வந்த மூற்றும் ஐம். தாய்என்றதெநிரிலைவினையெச்சத்தில், தாயுஎன்பதன் விகாரமான தா-வினைப்பகுதி, ய் என்ற விருதியே இறந்தகாலங்காட்டும். அண்டம் - உலகவுருண்டை. அடைஎன்ற சொல்-இலையென்றபொருளில் வருதலை, ‘அடைக்காய்’ என்றவிடத்திலுங் காண்க. ஆ-பசு; அதனையுடையவர், ஆயர்: இடையர்; ய் - எழுத்துப்பேறு. அவர்களவசிக்கிற ஊர், ஆயர்பாடி. கண்ணிரான் வளர்ந்த இடம், கோகுலமென்னும் பெயரினது. ‘அன்று’ எனச் சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு, பாலடை - பால்புகட்டும் சங்கு; பால்அடுக்கப்பெறுவதெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி; கலம் - உண்கலம். “பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்” என்றபடி அருமையான பரத்தவையுடையஎம்பெருமான் அதனைஇருந்ததுதெரியாதபடி விட்டுள்ளி மைமேற்கொண்டுபாவனைசெய்த செளலப்பியம்வினங்க, ‘ஆயர்பாடியிலன்று நெய்பாலடைக்கலந்தாய்வைத்துவாய்நெரித்துட்டவழுமையனே’ என்றார்.

கக. ஐயமருந்திவையுண்ணென்றுமாதரட்டேட்டுஞ்செல்வம்
ஐயமருந்தினைப்போதேயவரின்பமாதவினால்
ஐயமருந்தியக்கங்குறுகாமுன்னரங்கற்கன்பாய்
ஐயமருந்தியும்வாழ்மின்கண்மேலுமக்காந்தமே.

(இ - ள்.) ‘ஐய - ஐயனே! இவை - இவ்வுணவுகள், மருந்து-(இன்சுவை மிகுதியால்) தேவாமிருதம்போன்றன: உண்-(இவற்றை) உண்ணக்கடவை,’ என்று - என்று (அன்புபாராட்டி உபசாரவார்த்தை) சொல்லி, மாதர்-காதற்குஇடமான உரிமைமகளிர், அட்டு ஊட்டும் - (தாமே) சமையல்செய்து உண்பிக்கும், செல்வம் - ஐசுவரியம், ஐயம் - சந்தேகத்துக்கு இடமானது [நிலைபற்றது என்றபடி]; அவர் இன்பம் - அந்தமகளிருடைய போகரசமும், அருந் தினை போதே-சிறிய தினையென்னுந் தானியத்தி னளவினதான அதிசொற்பகாலத்ததே; ஆதலினால்-ஆதலால், ஐ அமரும் தியக்கம் குறுகாமுன்-கோழை (கண்டத்திற்) பொருந்துகிற கலக்கம் [அந்திமதசையில் ஆகின்ற தடுமாற்றம்] நெருங்குதற்குமுன்னமே, ஐயம் அருந்தியும் அரங்கற்கு அன்பு ஆய் வாழ்மின்கள்-பிச்சையெடுத்துப்புகுந்தாயினும் ரக்காதன்விஷயத்திற் பத்திகொண்டு சீவியுங்கள்; (இப்படிசெய்வீராயின்), மேல் - இனிமேல்

[இப்பிறப்பு ஒழிந்தவனவில் என்றபடி], உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆரந்தமே - (பரமபதத்து) நித்தியாரந்தமே உண்டாம்; (ஏ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - பிரி நிலையோடு தேற்றம்.

செல்வநிலையாமையையும்சிறுநின்பத்தின்சிறுமையையும்அறிந்து அவற்றை வெறுத்து, மூற்றமூத்தநிலையில் மனம்ஒருநிலைப்படா தாதலால், இம்மையில் வருந்தியாவது இளமைதொடங்கியே அழகியமணவானனுக்குத் தாசராவீரேல், மறுமையில் பேரின்பமடைந்து அழிவிலாரந்தம் பெறலாமென்று உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாரும்.

ஐய-ஸ்வாமீ; இவ்விளி, அன்பையும் மரியாதையையும் காட்டும்; அண்மைவிளி யாதலின், ஈறுஅழிந்தது. மருந்துசாவாமருந்து; சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து. 'இவை' என்ற பன்மையால், பலவேறுவகைப்பட்ட உண்டிகளும் சிற்றுண்டிகளு மென விளங்கும். ஊட்டும், உண் என்பதன் பிறவினையான ஊட்டு - பகுதி. செல்வவாளுதலால் பரிசாரகர்பலர் இருக்கையிலும் மனைவியரே சமைத்து உண்பித்தல், அன்புடைமையால் இன்பஞ் செய்தற்பொருட்டு. 'ஊட்டும்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், தாம் கையில் வாங்கி யுண்ணாமல் மனைவியர்தாமே வாயிற்போகட உட்கொள்ளுதல் தோன்றும். செல்வச்செருக்கினால் சிறிதளவே உண்டு மிச்சத்தை வேண்டாவென்றுவிலக்குதலால், 'சாமி! அமிருதம் இவைஉண்' என்று உரிமைமகளிர் வேண்டலாயிற்று. செல்வம் என்ற பெயர்தானே அதன்நிலையின்மையை விளக்கும். செல்வம் - நிலைத்திராமல் நீங்கிச் செல்வதென்று பொருள்படுங் காரணக்குறி: செல் - பகுதி, அம்-கருத்தாப்பொருள்விருதி, வ்-எழுத்துப்பேறு. "அறுசுவையுண்டி யமர்ந்தில்லா ணுட்ட, மறுசிகைநீக்கி யுண்டாரும் - வறிருராய்ச், சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெனிற செல்வமொன்று, உண்டாகவைக்கம்பாற்றன்று," "முல்லைமுகை சொரிந்தாற்போன் றினிய பாலடிசில் மகளிரேந்த, நல்ல கருணையால் நாள்வாயும் பொற்கலத்துநயந்துண்டார்கன், அல்லலடைய அடகிடுமி னோட்டகத்தென்று அயில்வார்க்கண்டும், செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின்கண்டிர்", "ஆமின்சுவையவையாரோ டடிசிலுண்டார்ந்தபின், தாமென்மொழிமடவா ரிரக்கப் பின்னுந் துற்றுவார், ஈமி னெமக் கொரு துற்றென் றிடறுவ ராதலிற், கோமின் தழாய்முடி யாகியஞ்சோதிருணங்கனே" என்பன இங்குநோக்கத்தக்கவை.

அருமை - சிறுமையின்மேலது. தினை - சிறுமைக்குக் காட்டுவதோரளவை. போகாதே, ஏ-தேற்றத்தோடு இழிவுசிறப்பு. செல்வநிலையாமையையும், இன்பநிலையாமையையும்முன்னிரண்டடியில்விளக்கினவர், மூன்றாமடியில் இளமைநிலையாமையையும், யாக்கைநிலையாமையையும் விளக்கினார். தியக்கம்-தியங்கு என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர்; அம்-விருதி, வலித்தல்-விகாரம். ஐ அமர் உந்தி அக்கம் குறுகாமுன் எனப் பதம்பிரித்து, கோழை (கண்டத்தில் வந்து சிக்கிக்கொண்டு வெளிவருதற்பொருட்டுப்) போரைச் செலுத்தி இந்திரியங்கள் ஒடுங்காதமுன்னே யென்று உரைத்தலு மொன்று. "புலன்கள் நைய மெய்யில்மூத்துப் போந்திருந் துள்ளமென்கிக், கலங்க ஐக்கள் போதவுந்திக் கண்டபிதற்றாமுன், அலங்கலாய தண்டொழாய்கொண்

டாயிரநாமஞ்சொல்லி, வலங்கொள் தொண்டர் பாடியாடும் வதரி வணங்கு துமே” என்றார், பெரியதிருமொழியிலும். அக்கம்-அகூ மென்ற வடசொல்லின்விகாரம். இனி, அக்கம் குறுகாமுன்-கண்பார்வை குறைதற்குமுன்னே எனினுமாம். அருந்தியும், உம்-இழிவுகிறப்பு. வாழ்மின்கள், கள்-விருதிமேல் விருதி. மேல்ஆகந்தம்-மேன்மையான ஆகந்தத்தைத்தருவதாம் எனினுமாம்.

உ.௦. நந்தமரங்கனைமாகடலேழுநடுங்கவெய்த
நந்தமரங்கனைப்பற்றுநெஞ்சேவினைநையுமுன்கை
நந்தமரங்கனையார்மயல்போம்வருநற்கதிவா
நந்தமரங்கனைவர்க்குமெஞ்ஞான்றுநரகில்லையே.

(இ - ன்.) நெஞ்சே - என்மனமே! மரம் (எழும்) நந்த - எழுமராமரங் களும் அழியவும் [துளைபடவும்], கனை மா கடல் எழும் நடுங்க - ஒலிக்கின்ற பெரியஎழுசமுத்திரங்களும் அஞ்சிநடுங்கவும் [வெம்மையை ஆற்றாமல் கலங் கிக்குழம்பவும்], எய்த - அம்புதொடுத்த, நந்தம் அரங்கனை - திருவாரங்கத் து எம்பெருமானை [நம்பெருமானை], பற்று - சரணமடைவாய்; (அங்கனம் அடைந்தால்), வினை நையும் - கருமங்கள் அழிந்துபோம்; முன் கை நந்து அமர் அங்கனையார் மயல் போம் - முன்னங்கைகளிற் சங்குவளையங்கள் பொருந்திய மாதர்கள்பக்கல் உண்டாகும் ஆசையக்கமும் ஒழியும்; நல்கதி வாநம் வரும் - (எல்லாப்பதவிகளினுஞ்) சிறந்த பதவியாகிய பரமபதம் சித் திக்கும்; தமர் அனைவர்க்கும் - (நமக்கேயன்றி) நம்மைச்சார்ந்தவரெல்லார்க் கும், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், நாரு இல்லை - நரகமடைதல் இல்லை யாம்; (எ - று.)—நற்றுஎகாரம் - தேற்றம். அங்கு - அசை.

உவரநீர்க்கடலின்மேல் இராமபிரான் ஆக்நேயாஸ்தார்தொடுக்கத் தொடங்கியவளவில், அதன்வெப்பத்திற்கு ஆற்றாது எழுகடல்களும் கொதித் தனவென்பதை, “அண்டமூலத்துக்கப்பாலாழியுங் கொதித்த தேழு, தெண் டிகாரக்கடலின் செய்கை செப்பி யென் தேவன்சென்னி, பண்டைநா ளிருந்த கங்கைநங்கையும் பதைத்தான் பார்ப்பான், குண்டிகையிருந்தநீரும் குளுகுளு கொதித்ததன்றே” என்றதனால் அறிக. “ஒற்றைச்சாஞ் சுட்ட வுட்கடல்போற் புறத்தோலமிட, மற்றைக்கடல் வெந்த தெய்வண்ணமோ மதமாவழைக்க, அற்றைக்குதவுமரங்கர் வெங்கோபத்தை யஞ்சி யான், கற் றைச்சடையினிடையே வெதும்பின்ன் கங்கையுமே” என்றார் திருவாரங்க த்துமாவையிலும். ‘எழும்’ என்பதை ‘மரம்’ என்பதனோடும் கூட்டுக; கடை நீலதீவகம். பற்றுதல் - இடைவிடாது நினைத்தல். நல்வினையும் பிறத் தற்கு ஏதுவாதலால், ‘வினை’ எனப் பொதுப்படக் கூறினார். நாதல் - நசி த்தல். ‘முன்கை’ என்றதில், முன் என்பது - இடமுணர்த்தும். நந்து - சங்கு; அதனாலாகிய வளைக்குக் கருவியாகுபெயர். அக்கா என்ற வட சொல், அங்கனை யென விகாரப்பட்டது; அச்சொல், அழகிய தனது அங் கக்களாற் பிறரைத் தன்னிடம் சேர்ப்பவ ளென்று பொருள்படும்.

பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்புனகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இருப்பினும், ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமைபற்றி, யமகம் திரிபு சிலேடை இவற்றில் நகரனகரங்களை அபேதமாகக்கொண்டு அமைத்தல் மா

பாதலால், 'வானம்' என்னவேண்டியவிடத்து 'வானம்' எனப்பட்டது. இங்
கனம் யமகநயத்தின்பொருட்டு வரிவடிவின் வேறுபாடு கருதாது ஒலிவடி
வொற்றுமையால் ஒன்றுக்குஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்ட எழுத்துக்கள்,
தடித்தவெழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. (௨௦)

உக. நரகந்தரம்புயியிழ்முன்றிடத்துநனிமருவு
நரகந்தரங்கித்துவெங்காலற்கஞ்சுவர்நாயகவா
நரகந்தரம்புட்டிரேறரங்கர்நல்லாய்க்குலத்தி
நரகந்தரங்கமுற்றாரடியார்க்குநமனஞ்சமே.

(இ - ன்) நாகு - நாகம், அந்தரம் - சுவர்க்கம், புவி - பூமி, இ மூன்று
இடத்தும் - என்கிற இந்த மூன்றுஉலகங்களிலும், நனி மருவுநர் - மிகுதி
யாகப் பொருந்தியுள்ள சனங்களெல்லாம், அகம் தரங்கித்து வெம் காலற்கு
அஞ்சுவர் - மனம்அலைந்து கொடிய யமனுக்குப் பயப்படுவார்கள் ; நாயக
வானர கந்தரம் புள் பிடர் ஏறு அரங்கர்-சிறந்த குரங்கான அனுமானுடைய
கழுத்தின்மேலும் (பக்ஷிராஜனான) கருடனுடைய பிடரியின்மேலும் ஏறகிற
திருவரங்கரும், நல் ஆய்க்குலத்து இநர்-சிறந்தஇடையர்குலத்தில்(வளர்ந்து
அதனைவிளக்கின) சூரியன் போன்றவரும், தரங்கம் அகம்உற்றார்-திருப்பாற்
கடலைவசிக்குமிடமாகக்கொண்டு அங்குவாழ்பவருமான நம்பெருமானுடைய,
அடியார்க்கு-தொண்டர்கட்கு, நமன் அஞ்சும் - அந்த யமன் பயப்படுவான்.

மூன்றுஉலகங்களிலுள்ளாரும் யமனுக்கு அஞ்சுவர் ; அந்த யமன் திரு
மாலடியார்க்கு அஞ்சுவன் என்று அடியார்களின்பெருமையை விளக்கியவா
றாயிற்று. ஆதலால், அனைவரும்எம்பெருமானுக்குஅடியராய்உய்யக்கடவரென்
பது, குறிப்பெச்சம். இங்ஙனம் இவர்கள் அஞ்சாதற்கும், அவன் அஞ்சாதற்
கும் காரணம் - முறையே மூவுலகத்தாரும் தீராவின்மையுடைமையும், திரு
மாலடியார்வினைதொலைத்திருத்தலு மென்க. அடியார்க்கு நமன் அஞ்சதலை,
“திரும்பேயின் கண்டிர் திருவடிதன்னுமம், மறந்தும்புறந்தொழாமாந்த -
ரினைஞ்சியுஞ், சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென்றான் நமனுந் தன், தூது
வரைக் கூவிச் செவிக்கு” என்ற அருளிச்செயலிலுளும் அறிக. “ஒருகாலத்
தில் பாசத்தைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிராணிகளைக்கொண்டுவரும்படி
புறப்பட்ட தன்சேவகனை யமதருமராசனுவன் அந்தரங்கத்தில் அழைத்து
'ஒ படனே! நீ உன்தொழிலை நடத்திவருகையில் ஸ்ரீ மதுகுதனை ஆசிர
யித்தவரைத் தொடாதே, விட்டுவிடு; நான் மற்றவர்களுக்குப் பிரபுவேயல்
லது வைஷ்ணவர்களுக்குப் பிரபுவல்லேன்.....'கமலநயன்! வாசுதேவ!
விஷ்ணுவே! தரணிதர! அச்சத! சங்கசகரபாணி! நீ அடியேங்களுக்குச் சர
ணமாகவேண்டும்' என்று எவர்கள் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பார்களோ,
அப்படிப்பட்டமகாபரிசுத்தபுருஷரை ஒ படனே! நீ கண்ணெடுத்துப்பாரா
மல் தூரமாய்ஒடிப்போ; விகாரநாசாதிகளில்லாமல் சத்தியஞானநந்தமயனா
ய்ப் பிரகாசித்தின்ற அந்த எம்பெருமான் எவனுடைய இருதயகமலத்தில்
வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பனோ, அந்தமகாபுருஷனுடைய கடாசும் பிர
சரிக்கு மிடங்களிலெல்லாம் நீ செல்லத்தக்கவனல்லீ, நானும் செல்லத்தக்
கவனல்லேன் ; பதறிச்சென்றால், அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவாழியின்

தேஜோவிசேஷத்தினாலே பதராக்கப்படுவோம்; அந்தமகாபுருஷன் ஸ்ரீவைகுண்டதீவ்வியலோகத்துக்கு எழுந்தருளத்தக்கவன்' என்று கூறினன்' என்ற வரலாற்றை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் யமகங்காசம்வாதருபமான வைஷ்ணவப்பிரபாவத்திற் பாக்கக்காணலாம். ஸ்வர்க்க மத்திய பாதாள மென்று மூன்றாகப்பகுக்கப்படுகிற பதினான்கு உலகங்களிலு முள்ள பிராணிகளெல்லாம் இயல்பில் கர்மபந்தமுடையவர்க ளாதலால், கர்மிகளைத் தண்டிப்பவனான யமனைக்குறித்து அஞ்சுவ ரென்க.

நாகு - நாகம்; இது, கீழுலகங்கட்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அந்தரம் - வானம்; இது, மேலுலகங்கட்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். மருவுநர், ந் - பெயரிடைநிலை. அகம் - அகத்துஉறுப்பு, அந்தர்காணம்; அகம் - உள். காலன் - பிராணிகளின் ஆயுளைக் கணக்கிடுபவன். பெருமான் இராமாவதாரத்தில் அநுமானையும், எப்பொழுதும் கருடனையும் வாகனமாகக்கொண்டு அவர்கள் பிடரியில் ஏறியருள்வன்; அதுபற்றி, அவர்கள் முறையே சிறியதிருவடியென்றும், பெரியதிருவடியென்றும் பெயர்பெறுவர். கந்தரம்-வடசொல்; தலையைத் தரிப்பது; கம் - தலை. பிடர் - கழுத்தின் பின்புறம். இரன்-சூரியன்; வடசொல். 'உலகங்களாகிய தாமரைகளெல்லாம் மலரும்பொருட்டு, தேவகியாகிய கிழக்குச்சந்தியில் அச்சுதபாறு [திருமாலாகிய சூரியன்] உதித்தருளி னான்' என்று கண்ணனைச் சூரியனாகக் கூறியுள்ளதனால், 'ஆய்க்குலத்துஇநர்' என்றார். அக்குலத்துக்கு நன்மை, தேவாதிதேவனான திருமால் மனிதனாய் எழுந்தருளிக் குழந்தைப்பருவத்தில் வளர்ந்தருளப்பெற்ற பேறுடைமை. அகம் - இடம், வீடு. நமன் அஞ்சம் - செய்யுமென்றும், ஆண்பாலுக்கு வந்தது. ஆய்க்குலத்திநர் அகம் தரங்கம் உற்றார் என்று எடுத்து, இடைச்சாதியாருடைய வீட்டிலும், பாற்கடலிலும் பொருந்தியவ ரென்றும், ஆயர்குலத்தில் வளர்ந்தவரும் பாற்கடலினிடத்துப் பொருந்தியவருமானவ ரென்றும் உரைப்பாரு முள்.

(உக)

உஉ. அஞ்சக்கரத்தலைக்கங்கையனேற்றலுமஞ்சிறைய

அஞ்சக்கரத்தலைக்குண்டிகையான்மண்டையங்கைவிட்டே

அஞ்சக்கரத்தலைச்செய்துபித்தேகவருளரங்கன்

அஞ்சக்கரத்தலைவன்னுளலான்மற்றாணிலையே.

(இ - ள்.) அஞ்ச அக்கரம் தலை கங்கையன் ஏற்றலும் - பஞ்சாஷா மந்திரத்துக்கு உரியவனும் தலையிற் கங்காநதியைத் தரித்தவனு மான சிவ பிரான் (தன்பக்கல் வந்து) இரந்தவளவிலே, அம் சிறைய அஞ்சம் கரத்தலை குண்டிகையான் மண்டை அம் கை விட்டே கரத்தலை செய்து அஞ்ச - அழகிய இறகுகளையுடைய ஹம்ஸவாகனத்தையும் கையிற்கமண்டலத்தையு முடையனான பிரமனது கபாலமானது(அச்சிவபிரானுடைய) உள்ளங்கையை நீக்கி மறைதலைச்செய்து விலகவும், பித்து ஏக - (அச்சிவ பிரான் கொண்டிருந்த) திகைப்பு ஒழியவும், அருள் - கருணைசெய்த, அம் சக்கரம் தலைவன் அரங்கன்-அழகிய சக்கராயுதத்தையுடைய இறைவனான ரங்கநாதனுடைய, தான் அலால் - திருவடியேயல்லாமல், மற்று அரண் இலை - வேறு ரக்ஷகம் (எவ்வுயிர்க்கும்) இல்லை; (எ - று.)

மும்மூர்த்தியில் ஒருமூர்த்தியான சிவபிரான் பிரமகபாலத்தால்தனக்கு நேர்ந்த சங்கடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேறுவகையில்லாமற் கலங்கி எம் பெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் எளிதில் அதனைத் தீர்த்தருளினனென்ற வரலாற்றுமுகத்தால், நம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை வெளியிட்டு, அப்படிப்பட்ட சர்வேசுவரனல்லாமல் வேறுபுகலிடமில்லையென்று ஜ்வாத்மாக்களின் அநாயகத்திவத்தை விளக்கினார். பித்தேகவருளரங்கள் - “சிரந்தடிவா னிவனோ வென் றயன் வெய்ய தீய செரல்வக், கரந்தடிவான் தலைகவ்வப் பித்தேறலிற் கண்ணுதலோன், இரந்தடிவீழத் துயர்தீர்த்த வேங்கடத்தெந்நை” என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.

ஐந்து - அஞ்சு; முழுப்போலி. அகாரம், கங்கா, ஹம்ஸம், பித்தம், சக்ரம், சரணம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சிறைய-குறிப்புப்பெய ரெச்சம், கரத்தலை, தலை - ஏழனுருபு; கரம் - வடசொல். வைதிகர் கையிலே எப்போதும் ஜலபாத்திரங்கொண்டிருத்தல், பரிசுத்தியின்பொருட்டென்க. அகம் + கை = அங்கை; “அகமுனர்ச் செவி கை வரின் இடையன் - கெடும்” என்றார் நன்னூலார். விட்டே, ஏ - அசை. அஞ்சு = விலக, காரியப்பொரு ளாக் காரணச்சொல்லாற் குறித்தார், உபசாரவழக்கால். மூன்றாமடியில் உள்ள ‘கரத்தலை’ என்பது - கரத்தல் என்ற தொழிற்பெயரின் இரண்டாம் வேற்றுமைவீரி. சக்கரத்தலைவன் -- ஆழிப்பிரான். (உஉ).

உஈ. இலங்கையிலாதரனைங்கரன்மோடியெரிசுரத்தோன்

இலங்கையிலாதமலையானவீசனிரியவெம்போர் -

இலங்கையிலாதபடிவாணனைச்செற்றவென்னரங்கள்

இலங்கையிலாதவன்போகக்கண்டானென்னிதயத்தனே.

(இ - ள்.) இலங்கு அயில் ஆதரன் - விளங்குகின்ற வேலாயுத்தத்தினிடத்து விருப்பமுடையவனான சுப்பிரமணியனும், ஐங்கரன் - (நான்குக்கை ளோடு துதிக்கையுமாகிய) ஐந்துகைளையுடையவனான விராயகனும், மோடி - தார்க்கையும், எரி - அக்கினியும், சுரத்தோன் - ஐவரதேவதையும், இலம் கயிலாதமலை ஆன ஈசன் - வசிக்குமிடம் கைலாசக்கிரியாகப்பெற்ற இறைவனான சிவனும், இரிய - அஞ்சிலைகெட்டுஓட, வெம் போரில் - உக்கிரமான யுத்தத்தில், அம் கை இலாதபடி வாணனை செற்ற - அழகிய (ஆயிரம்) கைகள் இல்லாமற்போம்வண்ணம் பாணசுரனை அழித்திட்ட, என் அரங்கள் - எனது திருவரங்களும், இலங்கையில் ஆதவன் போக கண்டான் - இலங்காபுரியிற் றூரியன் போகும்படி செய்தவனுமான திருமால், — என் இதயத்தன் - எனது இருதயகமலத்தி லுள்ளான்; (எ - று.)

தஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநசீலனும், அங்ஙனம் நல்லோரைக்காத் தற்பொருட்டுத் தீயோரையழிக்குமிடத்துச் சர்வசங்காரமூர்த்தியே வந்து தடுத்தாலும் தடுக்கவொண்ணாத பேராற்றலுடையவனு மான பெருமான் என துமனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்படி அவனை நான் எப்பொழுதும் மனத்திலே நிலைகிறத்தித் தியானித்துவருகின்றே னென்பதாம்.

“மோடியோட வங்கிவெப்புமங்கியோடவைங்கரன். முகியோட முருக னோட முக்கணீசன்மக்களைத், தேடியோட வாணனாயிரம்புயங்கன் குருதிநீர், சித்தியோட நேமிதொட்ட திருவாங்கராசரே” என்றார் திருவாங்கக்கலம் பகத்திலும்.

“இருணன்சாசற வெழுத திரவனிற்சுவென்றும், அருணன் கண்களுங் கண்டிலா விலங்கை” என்றபடி இராவணனிடத்து அச்சத்தால் சூரியன் சென்றறியாத இலங்கையிலே அவ்விராவணனைக் கொன்றதனால் சூரியன் தனது சஞ்சாரரிதியின்படி அங்குத் தடையின்றி இனிதுசெல்லும்படி செய்தனன் இராமபிரானென்பது, ‘இலங்கையி லாதவன் போகக்கண்டான்’ என்பதன்கருத்து. இலங்கையரசனாய்த் தேவர்கட்கு இடையூறுசெய்துவந்த இராவணனைச் சங்கரித்துத் தேவர்கட்குநன்மைசெய்தவனென்ற பொருளை ‘இலங்கையி லாதவன் போகக்கண்டான்’ என வேறுவகையாற்சொன்னது, பிற்தினவந்தியணி. காணுதல் - செய்தலென்னும் பொருளில் வருதலை, ‘திருநகரங்கண்ட படலம்’ என்றவிடத்திலும் காண்க.

முருகன் வேற்படையில்விருப்பமுடையதாதல், ‘வேலன்’ என்ற அவன் பெயரினாலும் விளங்கும். இவன், சிவபிரானது இளையருமாரன். விராயகன் யானைமுகமுடையதாதலால், ஐங்கராவன்; இவன், சிவபிரானதுமூத்தருமாரன். தூர்க்கை - பார்வதியின் அம்சமானவன். அயில்என்பது-ஐயில்எனவும் கைலாசம் என்ற வடசொல்லின் திரிபான கயிலாதம் என்பது கையிலாதம் எனவும் யமகவமைப்பின்பொருட்டுமுதற்போலியால் அகரத்துக்கு ஐகாரம் பெற்றன; “அ ஐ முத்த லிடையோக்கும் சருயமுன்” என்றார் நன்னூலார். ஐவரம், பாணன், ஆதபன், ஹ்ருதயம் என்றவடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. இலம் - இல்லம் என்றதன் தொகுத்தல்; அம் - சாரியை, ஈசன் - ஐசவரிய முடையவன். யமகவயத்தின்பொருட்டு ‘போரில்’ என்ற ஏழாம்வேற்றுமை விரி, போர் இல் என உருபுபிரிக்கப்பட்டது; இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக்காட்டியிருந்தாலும், பொருள்கோக்குமிடத்துச் சேர்த்துப்படித்துக் கொள்க. ஆயிரங்கைகளிற் பெரும்பாலான ஒழிந்ததனால், ‘கையிலாதபடி’ எனப்பட்டது. காலில்விழுந்தபின் கண்ணிரானால் துணியாதுவிடப்பட்ட நான்கு கைகளும் பொல்விழுந்தன வென்பதும் தொனிக்க, ‘அங்கை யிலாதபடி’ என்றன ரென்னலாம். செற்ற, செறு-பருதி. ஆதவன்-ஆதபன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; கண்ணுதத்தப்பிப்பவன் என்று பொருள். (உ.உ.)

தலைவி இரங்கல்.

உ.ச. அத்தனைவேதனையின் றவரங்கனையைம்படைசேர்
அத்தனைவேதனைவாய்வைத்தமாயனியாரணங்கோர்
அத்தனைவேதனை தீர்த்தாணைச்சேர்க்கிளையிரஞ்சால்
அத்தனைவேதனையப்புவஞ்சாந்தென்றனலரைத்தே.

(இ - ள்.) அத்தனை - எப்பொருட்டும் இறைவனும், வேதனை ஈன்ற அரங்கனை-பிரமணப்பெற்ற திருவாங்கனும், ஐம்படை சேர் அத்தனை-பஞ் சாபுதங்கள்பொருந்திய திருக்கைகளையுடையவனும், வேதனை வாய் வைத்த

மாயனை - (கிருஷ்ணவதாரத்தில்) வேய்க்குழலைத் திருவாயில்வைத்து ஊதிய மாயவனும், ஆர் அணங்கு ஓர் அத்தனை வேதனை தீர்த்தாரனை - அருமையான (பார்வதியென்னுஞ் சிறந்த) தெய்வமகளைத் தனது உடம்பில் ஒருபாதியி லுடையவனான சிவபிரானைத் தயர்தீர்த்தருளியவனும் ஆன அழகியமணவா ளனை, சேர்க்கிலன் - (என்னுடன்) சேரச்செய்யாள்; அனை - (என்னுடைய) தாய், (பின்னை என்செய்வனென்றால்,—)சாந்து என்று அனல் அரைத்து - சந்தனக்குழம்பென்று நெருப்பை யரைத்து, ஆயிரம் சால் அத்தனை வேது அப்புடன்-ஆயிரஞ்சால்வவளவு வெப்பத்தை (என்னுடம்பிற்சூசி) நிரப்புவன்.

கீழ் உரு-பாசுரங்களில் எம்பெருமானுடைய பலவகைப்பிரபாவங்களைக் கூறி அவனது உத்தமபுருஷத்தன்மையைக்கருதியதனாலே, அப்பெருமூதே அவனைக்கிட்டவேண்டும்படியான ஆசையுண்டாய், அங்கனம் அவனைக்கிட் டப்பெறாமையாலே, ஐயங்கார் ஆற்றாமையினால்தான் தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சி யாலே தாமானதன்மையழிந்து ஆண்பெண்ணும்படியான நிலைமையோன்றி ஒருபிராட்டியிலையை யடைந்தார்; ஆண்பெண்ணுதல் கூடுமோ வெனில்,— “கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவற் தோளினாய்,” “வாராக வாமனனே யரங்கா வட்டநேயிவலவா ராகவா உன்வடிவுகண் டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆதரஞ்செய்வன்” என்ப வாதலாலே, இது கூடும்; தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர் இராமபிரானது செளந்தரி யாதிசயத்தில் ஈடுபட்டுத் தாம் பெண்மையைப்பெறவிரும்பி மற்றொருபிறப் பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடின ரென்ற ஐதிகியமும் உணர்க. “கண்ணனுக்கே, யாமதுகாமம் அறம்பொருள்வீடிதற்கென்றுரைத்தான், வாமனன் சிலன் இராமாநுசன் இந்தமண்மிசையே” என்பதன் பொருளும் அறியற்பாலது. (“பெண்டிரும் ஆண்மைவெஃகிப் பேதுறு முலையினுள்,” “வாண்மதர்மமழக்கணைக்கி, ஆண்விரும்புற்றுநின்றார் அவ்வளைத்தோளி றுரோ” எனப் பெண் ஆணாகும்இடமும் உண்டு.) அங்கனம் ஆண் பெண்ணு கிலும் சாதாரணப்பெண்மையையேயன்றி எம்பெருமானுக்கு உரியவளாகும் ஒருபிராட்டியின்நிலைமையை அடையுமாறு எங்கனமெனில்,—பரமாத்மாவி னது தலைமையும், ஜீவாத்மாவினது அடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும், புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலகமுழுதும் பெண்தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவினது சுவாதந்திரிய மின்மையும், பாரதந்திரியமும், தாம் எம்பெருமானது சேர்க்கையால் இன் பத்தையும் பிரிவினல் துன்பத்தையும் அடைதலும், அவனையே தாம் கரண ங்களெல்லாவற்றாலும் அனுபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்க ளால், தம்மைப்பிராட்டியுமாரோடொக்கச் சொல்லத் தட்டிவலை. தோழிகிலை மையும் தாயார்நிலைமையும் முதலியன ஆகிறபடி எங்கனே யென்னில்,— தாம்விரும்பியபொருளின்வரம்பின்மையால் அங்கனமாகுமென்க. சிருங்கார ரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்களவித்துறைகளைத் தோத்திரப்பிரபந்த ரூபமான ஞானதுலாகிய இதிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுத்தின்னதானைக் கட்டிசூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச், சிற்றின்பக்கூறும்வகையாற் பேரின் பத்தைக் காட்டி நாட்டுதல் என்பர்.

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனாய், ஓர் உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக் கொய்து விளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே, ஒவ்வொரு வியாஜத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்றமையத் திலே, ஒவ்வொருவியாஜத்தாற் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப்பட்டவளாய் அப் புருஷன் அங்குவந்துசேர, இருவரும் ஊழ்வினைவசத்தால் இங்ஙனம் தற் செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர்கண்டு காதல்கொண்டு கார்த்தருவவிவாகக்கிரமத்தாற் கூடி உடனே பிரிய, பின்பு அப்பிரிவினாலகிய தாபத்தால் வருந்தி அரிதில் மீண்டுவந்த அத்தலைமகளைக் கண்ட செவிலித் தாய் அத்தாபத்துக்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாளாய் அப்பொழுது நிகழ்கிற வேனிற்காலத்தினாலகிய தென்று கருதி அதனைத் தணித்தற் பொருட்டுச் சந்தனக்குழம்பை அம்மகளுடம்பின்மேல் மிகுதியாக அப்பிச் சைத்யோபசாரஞ் செய்ய, காலதாபமல்லாததால் அதனைத் தணிக்கமாட்டாத அச்சந்தனக்குழம்பு கலவிக்காலத்தில் இன்பஞ்செய்யும்பொருள்களுள் ஒன்றாதலால் பிரிவுக்காலத்தில் காமதாபத்தை மிகுவிப்பதாய் மிக்கவெப்பஞ் செய்ய, அதனால் மிகவருந்திய தலைமகள் தோழியின் முன்னிலையில் அத்தாய் செயலைக்குறித்து வெறுத்துக்கூறியது இது. அழகியமணவாளன் ஒருகால் ஐயங்கரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கானபொழுது அவனைக்கிட்டி முத்தியின்ப மனுபவிக்கும்படியான ஆசைகொண்டவரான இவரை அப்பொருமான் அப்பொழுதே சேர்த்துக்கொள்ளாதுமறைய, அதனாலுண்டான தயரத்தால் ஐயங்கார் தபிக்கிறகாலத்தில், அவ்வருத்தத்தின்காரணத்தை இன்னதென்று அறியாத அவரிடம் அன்புள்ள ஞானிகள் அவர்க்குச் செய்த உபசாரங்கள் அவர்வருத்தத்தைத் தணிவிக்கமாட்டாது அதனை மிகுவிக்கிறநிலையிலே ஐயங்கார் அவர்களது திறத்தைத் தமதுநண்பரை நோக்கி உரைத்தவாறாகும் இது வென்று இச்செய்யுளுக்கு உள்ளுறைபொருளும் காண்க.

வேதன் - வேதம்வல்லவன்; நான்குமுகங்களாலும் நான்குவேதங்களையும் பாராயணஞ்செய்கிறவன்; வேதா என்னும் வடசொல்லின் திரிபெனக் கொண்டால், விதிப்பவன் [படைத்தற்கடவுள்] என்று பொருள்படும். இரண்டாமடியில் ஹஸ்தம் என்ற வடசொல் அத்தம் என்றும், மூன்றாமடியில் அர்த்தம் என்ற வடசொல் அத்தம் என்றும் விகாரப்பட்டன. வே - மூங்கில்; வேய் என்பதன் விகாரம்: அதனாலகிய புள்ளாங்குமுலுக்குக் கருவியாகு பெயர்; தன் - சாரியை. பலவிடங்களிற் பரவிமேய்கிற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற்பொருட்டும், அவற்றைமகிழ்வித்தற்பொருட்டும் கண்ணன் வேணுகாணஞ்செய்தனன். மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - செயற்கு அரியன செய்யுந் திறம்; ஆச்சரியகரமான குணங்களும் செயல்களுமாம்; பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம். வேதனை, பிரமகபாலம் கைவிடாமையால் நேர்ந்தது. 'ஆயிரஞ்சால்' என்றது, மிகுதியை விளக்கக் கூறியது; சால் - பெரியபாத்திரம். வேது - வெவ்விதது. அனை - அன்னை; தொகுத்தல். வேதநா, சந்தனம் என்ற வடசொற்கள் - வேதனை, சந்து என்று விகாரப்பட்டன. ஆர் அணங்கு ஓரத்தன் னை வேதனை எனப்பிரித்து, நிறை

ந்த அழகுடையளான அம்பிகையைப் பக்கத்திலுடையனான சிவபிரான் வருந்திய வருத்தமென்று உரைப்பாரு முளர். கை - வினைத்தொகை. (உசு)

உரு. அரைக்கலைவேலையுடுத்தமண்பல்பகலாண்டிபற்றல்-
அரைக்கலைவேலையுடைவேந்தர்வாழ்வெண்ணலைவரையும்
அரைக்கலைவேலையவர்க்கேபுரினையென்றாலுநெஞ்சே
அரைக்கலைவேலையரங்கனுக்காட்படவாதரியே.

இ - ள்.) நெஞ்சே - (என்) மனமே! அரைக்கு - அரையினிடத்தா,
அலை வேலை உடுத்த-அலைகளையுடைய கடலை (ஆடையாக)த்தரித்த, மண் -
பூமியை, பல்பகல் ஆண்டு-பலநாளானவும் அரசாண்டு, பற்றலரை கலை வேலை
உடை - பகைவர்களை நிலைகுலைந்தோடச்செய்கிற வேலையுதத்தை யுடைய,
வேந்தர் - அரசர்களது, வாழ்வு - (நிலையற்ற) வாழ்க்கையை, எண்ணல்-ஒரு
பொருளாகக்கருதாதே: ஐவரையும் - பஞ்சேந்திரியங்களையும், அரைக்கலை-
நீ அடக்கமாட்டாமல், அவர்க்கே வேலை புரிவை என்றாலும்-அவ்விந்திரியங்
கட்கே வசப்பட்டு (அவைசெல்லும்வழியிலேயே நின்று அவற்றிற்குப்)புணி
விடைசெய்வாயாயினும், அரை கலை வேலை-அரைக்கணப்பொழுதாயினும்,
அரங்கனுக்கு ஆட்பட்டஆதரி-நூரங்கராதனுக்கு அடிமைசெய்ய விரும்புவாய்.

இவ்வுலகத்தில் எதிரற்ற தனியரசாட்சி கிடைப்பதாயினும், அது, முத்
திப்பெருஞ்செல்வத்தைநோக்கப் பெரிதும்அற்பமாதலால், அதனை விரும்பா
தே; பெரும்பாலும்காலத்தையெல்லாம் ஐம்பொறிகளின்வழியிலேயேசெலு
த்துவையாயினும்; அவப்பொழுதிலும் தவப்பொழுது என்றபடி மிகச்சிறிது
பொழுதேனும் நம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யவிரும்புவையாயின், பஞ்சே
ந்திரியமூலமாகவுண்டாகிற சகலகருமங்களையும் போக்கி எல்லாச்செல்வங்
களினும் மேலான முத்திப்பேற்றைத் தவருமலடைதல் கூடும் என்று
தன்னெஞ்சத்தைத் தானே விளித்து அறிவுறுத்தினார்.

அரை-பாதி; உடம்பின்நடுவுறுப்பான இடைக்கு ஆகுபெயர். அரைக்கு=
அரையல்; உருபுமயக்கம். அலை வேலை - இரண்டனுருபும்பயனுந்தொக்க
தொகை; அலையலைக்கிற வேலை யெனக்கொண்டால், வினைத்தொகையாம்.
இனி, அரை - இடையில், கலை - ஆடையாக, வேலை -கடலை, உடுத்த என்று
பதவுரை கூறினுமாம். கலை - மேகலையென்னும் இடையணியுமாம். பூமி
யைச் சூழ்ந்துள்ள கடலைப் பூமியாகியபெண்டெக்கும்ஆடையாகவும் அப்
பெண்டிடையிலணியும் அணியாகவும் கூறுதலும், அரசனாலாள்ப்படுகின்ற
பூமியை அக்கணவனாலாள்ப்படும் மனைவியாகக் கூறுதலும், கவிசமயம்.
பகல் - நாளுக்கு இலக்கணை. ஆண்டு உடை என இயையும். பற்றலர் -
விரும்பாதவர், சேராதவர்: எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர். கலை வேல் -
வினைத்தொகை. எண்ணல் - எதிர்மறையொருமையெவல்.

அடக்குதற்குஅரிய உட்பகைவ ரென்ற கருத்து 'ஐவர்' என்ற உயர்
தினைத்தொகைக்குறிப்புப்பெயரில் தோன்றதல் காண்க; உம் - முற்று.
அரைக்கலை - முன்னிலையொருமையெதிர்மறைமுற்றெச்சம்: கு - சாரியை,
அல் - எதிர்மறையிடைகலை. ஏ - பிரிநிலை. உம் - இழிவுசிறப்பு. கலை -

காலறட்பம்: 'கண்ணிமைப்பொழுது பதினெட்டுக் கடிகளும், ஒரு காலஃ டை; முப்பது காலஃடைகள் கடிகளும், ஒரு கலை' என்ற காலவளவையை யுணர்க. (௨௫)

௨௬. ஆதவனந்தரந்தோன்றாமற்கன்மழையார்த்தெழுநாள்
ஆதவனந்தரவெற்பெடுத்தானடியார்பிழைபார்-
ஆதவனந்தரங்கத்தானரங்கனடியனென்றுள்-
ஆதவனந்தரங்கண்டீர்வினைவந்தடைவதுவே.

(இ - ன்.) ஆதவன் - சூரியன், அந்தரம் - வானத்திலே, தோன்றாமல் - கட்டிலுலகாதபடி, கல் மழை - ஆலாங்கட்டியைப்பொழிவின்ற மேகங்கள், ஆர்த்து எழுநாள் - ஆரவாரித்துக்கொண்டு எழுந்த காலத்தில், ஆ - பசுக்கள், தவனந்தர - தலிப்பையடைய, வெற்பு எடுத்தான் - (அத்துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டுக்) கோவர்த்தர கிரியை (க்ருடையாக) எடுத்துப்பிடித்தவனும்; அடியார் பிழை பாராதவன் - தன் அடியார்களுடைய குற்றத்தைப் பொருள்செய்யாது அவர்கட்குஅருள்செய்பவனும், அம் தரங்கத்தான் - அழகிய அலைகளையுடைய கடலிற் பள்ளிகொள்பவனும் ஆகிய, அரங்கன் - ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு, அடியன்-தொண்டன் யான், என்று உள்ளாத அனந்தரம் கண்டீர்-என்று (ஒருவன் தன்னைக்) கருதாதபின்பன்றோ, வினை வந்து அடைவது - (முன்பு அவன்செய்த) கருமம் (தன்பயனை விளைத்தற்கு அவ்விடம்) வந்து சேர்வது; (எ - று.)

பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் ஒருவன் முற்பிறப்புக்களில் எவ்வளவு கருமம் செய்திருப்பினும், அவன் தன்னைத் திருவரங்கநாதனது அடியவனென்று கருதாதலமாத்நிரஞ் செய்வனாயின், அவனதுபழவினையினைத்தும், விளக்கின்முன் இருள்போலவும், காட்டுத்தீமுன்னர்ப் பஞ்சத்தும்போலவும் இருந்தவிடமுந்தெரியாதபடி விரைவில் அழிந்திடு மென்பதாம்.

கண்டீர் என்ற முன்னிலைப்பன்மையிறந்தகாலவினைமுற்று, இடைச் சொல் தன்மைப்பட்டுத் தேற்றப்பொருள் குறித்து நிற்கும். அந்தரம் ஆர்த்து என்று இயைத்து, வானத்தை யடைத்துக்கொண்டு எனினுமாம். எழுநாள் - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையாய், எழுநா னென்றும் பொருள்படும். மேகங்களின் மிக்கமழை பசுக்களுக்கு வருத்தத்தை விளைத்ததோடு, அவற்றின் மிக்க பேரிடிகளினோகையும் அச்சத்தால் ஆசிரையை மிகவருத்தின தென்பது, 'கல்மழையார்த்தெழுநாள் ஆதவனந்தர' என்பதில் தோன்றும். ஆதவனந்தர என்பதற்கு - பசுக்கள்(அம்மழையிருதியைப் பொறுக்குமாற்றலின்றி நிலைநிற்கமாட்டாமல்)நுடத்தொடங்க என்று உரைத்தலு முண்டு.

இந்திரன் கல்மழைபொழிவித்ததனால் அதனைக் கல்மலைகொண்டே தடுத்திட்டனன், அவன் நீர்மழைபொழிவித்திருந்தால் அதனை நீர்கொண்டே தடுத்திருப்பன், அகடிக் கடநாசாமர்த்தியமுடைய எம்பெருமான் என்ற தாற்பரியம், 'கன்மழைக்காக வெற்பெடுத்தான்' என்ற சொற்போக்கில் தோன்று மென்பர் ஆன்றோர்.

னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையானாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என் னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர்போலும், மன் னுடைய விபீடணற்காய் மதிலிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண்வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கர்க்கன்றியும் மற்றொருவர்க்கு ஆளாவே” என்ற பெரியாழ்வாரருளிச்செயலைக் காண்க. அம் - உரிச்சொல். தரங்கம் - அலை. ‘அம் தரங்கம்’ என்பதை அடையடுத்த சீனையாகுபெயரென்றாவது, பண்புத்தொகையன்மொழியென்றாவது கொள்ளவேண்டும். அடியார் அந் தரங்கத்தான் என்றும் எடுத்து, “மலர்மிசை யேகிஞன்” என்றபடி அன் பால்நினைக்கின்ற அடியார்களுடைய இதயத்தில் அவர் நினைந்த வடிவோடு சென்று வீற்றிருப்பவன் என வுரைப்பினும் அமையும். அடியன் - தன்மையொருமை. உள்ளாதவன் அந்தரம் என்று பதம் பிரித்து, உள்ளாதவன் - கருதாதவனுக்கு, அந்தரம் - முடிவில், வீணை வந்து அடைவது என்று உரைப்பாரு முளர்.

அந்தரம், தபநம், துவநம், தரங்கம், அந்தரங்கம், அந்தரம் - வட சொற்கள். அடைவதுவே - குற்றியலுகரம் சிறுபான்மை கெடாது பொது விதியால் வகரவுடம்படுமெய் பெற்றது. (உசு)

உஎ. அடையப்பன்னாகங்கடிவாயமுதுகவங்கிசுளிர்
அடையப்பன்னாகமருப்பாயுதமிறவன்றுகுன்றால்
அடையப்பன்னாகமிசைதாங்கப்பாலற்கருள்செய்ததால்
அடையப்பன்னாகங்கரியானரங்கனெட்டங்கரமே.

(இ - ன்.) ஆல் அடை - (பிரளயப்பெருங்கடலிலே) ஆலிலையிற் பள்ளி கொண்டருங்கிற, அப்பன் - (யாவர்க்குந்)தலைவனும், ஆகம் கரியான் - திருமேனி கறுத்திருப்பவனுமான, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, எட்டு அக்கரம் - திருவஷ்டாக்ஷரமந்திரமானது, - பல் நாகம் அடைய கடி வாய் அமுது உக-விஷப்பற்களிஞற் சர்ப்பங்கள் (உடம்பு)முழுவதிலும் கடித்த வாயினிடமாக அமிருதம் சிந்தவும், அங்கிசுளிர் அடைய - நெருப்புக் குளிர்ச்சியையடையவும், பல் நாகம் மருப்பு ஆயுதம் இற-பலயானைகளின் தந்தங்களாகிய ஆயுதங்கள் ஓடியவும், குன்றால் அடை அப்பு அ நாகம் மிசை தாங்க - மலையோடு அடித்தலையுடையதான ஜலம்[கடல்] அந்த மலையின்மீது ஏந்தவும், பாலற்கு - சிறுவனான பிரகலாதனுக்கு, அன்று - அந்நாளில் [இரணியன் பலவாறுவருத்தத்தொடங்கிய காலத்தில்], அருள் செய்தது - கருணைபுரிந்தது; (எ - று.)

தனித்தனி எல்லாப்பிராணிகளாலும் இறவாதபடி வரம்பெற்றவனும் மூவுலகையும் வென்று தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகின்றவனுமான இரணியாசுரன் தன்மகனான பிரகலாதனுக்கு அசுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியரைக்கொண்டு அக்ஷராப்பியாசஞ் செய்விக் கிறபொழுது, அக்காலவழக்கத்தின்படி அவ்வாசிரியன் ‘இரணியாயநம்’ என்று முதலிற் சொல்லிக் கல்விகற்பிக்க, பிரகலாதன் அவ்வனஞ்சொல்லிக் கல்விகற்க உடன்படாது நாராயண நாமத்தை யுட்கொண்ட அஷ்டாக்ஷர மகாமந்திரத்தைச் சொல்ல, அதனை யுணர்ந்த இரணியன் மைந்

தனைத் தன்வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறுமுயன்றும் அவன் வழிப்படாது விடாப்பிடியையுடையனானமை கண்டு கடுக்கோபங்கொண்டு, தன்னைச் சார்ந்த அசுரர்களை யழைத்துப் பிரகலாதனைக் கொன்றுவிடும்படி கட்டளையிட்டனன்; அதற்கு இசைந்த அவர்கள் தகடிகள் முதலிய கொடிய அஷ்டமகாநாகங்களைக் கொண்டுவந்து அக்குமாரன்மீது கடிக்கவிட, அந்தப்பெரும்பாம்புகள் காளி காளாத்நிரி யமன் யமனாதி என்ற விஷப்பற்கள் கொண்டு அவனுடைய சகலஅவயவங்களிலுங் கடித்து உக்கிரமானவிஷங்களைக் கக்க, அவன் இடைவிடாது நாராயணநாமோச்சாரணஞ் செய்துவந்ததுபற்றி அவன்பக்க லெழுந்த திருமாலருளால், அக்கடித்தவாய்களினின்று சொரிந்த விஷமே அமிருதமயமாக, அந்தப்பரமபாகவதன் சிறிதும்ஊறுபாடின்றி யிருந்தனன்; அசுரர்கள் அவனை நெருப்பிலே போகட, அத்தீயும் குளிர்த்து அவனை எரிக்கமாட்டாதாயிற்று; இரணியன் கட்டளையால் திக்கஜங்கள் பிரகலாதனைப் பூமியிலே வீழ்த்தித் தங்கள்வலியதந்தங்களாற் பாய்ந்து இடித்தபோது, திருவருள்வலிமைபெற்ற அவனது மார்பிற் பட்டதனால் அத்திசையானைகளின் தந்தங்கள் முறிந்துபோய்விட்டன; அசுரர்கள் அவனைப் பெரியமலையுடன்சேர்த்து நாகபாசங்களினுற் கட்டிக் கடலிலே போகட, அச்சமுத்திரத்திலே அம்மலையானது பிரகலாதன் தன்மேற்பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய்பிதந்தது; நாகபாசத் தானே விடிபட்டதனாற் பிரகலாதன் இனிது பிழைத்துக் கரைசேர்ந்தனன்; இங்ஙனம் பலவாறுகத் துன்பந்தீர்த்துப் பக்தனைப் பாதுகாத்தது எனப் பெரியதிருமந்திரத்தின் பிரபாவத்தை வெளியிட்டார். நாகம் மருப்பு ஆயுதம் இற என்பதற்கு - யானைத்தந்தங்களும் ஆயுதங்களும் ஒடிபட வென்று உரைத்தலுமாம்; அசுரர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து பலவகைப்படைக்கலங்களைக்கொண்டு பிரகலாதனை வதைக்கத்தொடங்க அவ்வாயுதங்களெல்லாம் அவனுடம்பிற் பட்டமாத்திரத்தில் ஒடிந்துபோய்விட அவன் அவற்றாற் சிறிதும்வேதனையுறாது விளங்கின னென்பதும் உணர்க. “நம்பெருமா னெழுத்தெட்டின் பெருமை நவிலுமதோ, சம்பரன்மாயம் புரோகிதர்க்குழ்வின் தாரணிவான், வெம்படை மாசுண மாமதவேழம் விடந் தழல் கா, லம்பரமே முதலானவை பாலனுக் கஞ்சினவே” என்றார் திருவரங்கத்துமாலையிலும்.

நாகம் என்ற வடசொல் - யானையையும் பாம்பையும் குறிக்கும்போது, நகத்தில்வாழ்வது எனக் காரணப்பொருள்படும்: தத்திதாந்தநாமம்; (நகம் - மலையும், மரமும்.) அங்கி - அக்நி என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. குளிர் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். மூன்றாமடியில், அடை - அடித்தல்; தொழிற்பெயர்: அடி - பகுதி, ஐ - விசுதி. குன்றால் அடை அப்பு என்பதற்கு - மலைகளினாலே யடைக்கப்பட்ட சமுத்திர மெண்ணும் அமையும்; நாகபாசத்தினுற்சட்டிக் கடலிலேயிடப்பட்ட பிரகலாதன்மேல் இரணியன்கட்டளைப்படி அசுரர்கள் அனைகமலைகளைக் கொண்டுபோய்ப் போகட்டு அழுத்துவாராயின ரென்று புராணங் கூறும். ‘அன்றுகுன்றலடையப்பு’ என்று எடுத்து, அக்காலத்தில் [இராமாவதாரத்தில்] மலைகளைக்கொண்டு திருவணை கட்டியமைக்கப்பட்ட கட லென்று இயற்கையடைமொழி புணர்ந்ததாற்

கப் பொருளுரைத்தல் சிறப்பன்று. 'காகம்' - மலையையுணர்த்தும்போது, நக மென்ற வடசொல்லின் நீட்டல். ஆயுதம், அப், பாலன் - வடசொற்கள், அப்பன் - ஸர்வஸ்வாமி. ஈற்றடியில், ன் - விரித்தல்.

மூன்றாமடியில், 'அந்நாகம்' என்பது, 'அன்னாகம்' என்று கொள்ளப் பட்டது, யமகநயத்தின்பொருட் டென்க. (௨௭)

௨௮. அக்கரவம்புணைந்தாரயனாடையாயிருநால்
அக்கரவம்புமலராள்கொழுநனரங்கன்செங்கோல்-
அக்கரவம்புயன்றான்மூலமென்பதறிவித்திடான்
அக்கரவம்புனிமேல்வேழமேவெளியாக்கியதே.

(இ - ன்.) இரு நால் அக்கரம் - அஷ்டாஷ்டமகாமந்திரத்துக்கு உரியவ னான, வம்பு மலரான் கொழுநன் - வாசனையுடைய தாமரைமலரில் வீற் றிருக்கின்ற திருமகளுக்குக் கணவனும், செம் கோலம் கரம் அம்புயன் - சிவந்த அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகளையுடையவனுமாகிய, அர ங்கன்-ரங்கநாதன்,—அக்கு அரவம் புணைந்தார் அயனார் இடை ஆய்-எலும் பையும் சர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகத்தரித்த சிவபிரானுக்கும் பிரமதேவருக் கும் நடுவிலே தானிருந்துகொண்டு, தான் மூலம் என்பது அறிவித்திடான்- தானே (எல்லார்க்கும்) ஆதிமூலப்பொருள் என்கிற உண்மையை வெளிப் படுத்தான்; அ கரவு-அந்த ஒளிப்பை, அம் புவிமேல் வேழமே வெளியாக்கி யது - அழகிய நிலவுலகத்தில் (கஜேந்திரனாகிய)யானையே பகிரக்கப்படுத்தி விட்டது; (௭ - று.)

படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களையும் முறையே செய்பவராதலாற் பிரம வீஷ்ணு ருத்திர ரென்று முறைப்படுத்திக் கூறப் படுகின்ற திரிமூர்த்திகளுள் இடைப்பட்டவனான திருமால் முன்னும் பின்னு முள்ள மற்றையிருவர்க்கும் ஸமனானவன்போன்றிருத்தலால், 'அவனே அம் மூவரில் மற்றையிருவர்க்கும் முதற்பொருள்' என்கிற மெய்ய்மை அறிதற்கு அரியதாயிருந்தது; அந்த மறைபொருள், கஜேந்திராழ்வான் ஸ்ரீமந்நாராய ணனை மறைப்பெயர்களாற் குறியாமல் 'ஆதிமூலமே' என்று குறித்து விளித்ததனால் இனித வெளியாயிற்று என்பதாம். "உன்னொக்க வைத்த விருவர்க்கு மொத்தி யொருவர்க்கு முண்மையுரையாய்" என்றது, முதன் மூன்றடிகட்கு மேற்கோளாகத்தக்கது. கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமேயெ ன்று பொதுப்படக்கூப்பிட்டபொழுது, எம்பெருமானல்லாத பிறதேவரெல் லாரும் தாம்தாம் அச்சொல்லுக்குப் பொருளல்ல ரென்று கருதி யொழிய, திருமால் தானே வந்து அருள்செய்தன னாதலால், இரகசியார்த்தம் வெளி யாயிற் றென்க.

அக்கு - ருத்திராக்ஷமாலையுமாம். கரவு - கள்ளம். வேழமே, ஈ - இழிவு சிறப்பு; "விவக்குமன்றோ சொல்லிற்று ஜயமந்தே" என்பர் திருவேங்க டத்தந்தாதியிலும், (௨௮)

உக. ஆக்குவித்தார்குமுலாலரங்கேசரன்பால்விதூரன்
ஆக்குவித்தாரவடிசிலுண்டார்கடலாடையகல்-
ஆக்குவித்தாரறிவற்றேனைத்தம்மடியார்க்கடிமை
ஆக்குவித்தாரடியேயடியேன்றுய்க்குமாரமுதே.

(இ - ன்.) குமுலால் - வேயங்குமுலினிசையால், ஆ குவித்தார் - பசுக்
களை (ஒரிடத்துத் திரளாக)க் கூட்டினவரும், விதூரன் ஆக்கு வித்தாரம் அடி-
சில் - விதூரன் சித்தஞ்செய்த விசேஷபோஜனத்தை, அன்பால் உண்டார்-
அன்பினால் புசித்தருளியவரும், கடல் ஆடை அகலா-சமுத்திரமாகிய ஆடை
யை நீங்காத, கு - பூமியின் உற்பத்திக்கு, வித்தார் - விதைபோலக் காரண
மானவரும், அறிவு அற்றேனை தம் அடியார்க்கு அடிமை ஆக்குவித்தார்-
அறிவற்ற என்னைத் தமது அடியார்க்கு அடியவனாகும்படி அருள்செய்தவரு
மாகிய, அரங்கேசர்-ரங்கநாதருடைய, அடியே-திருவடிகளே, அடியேன்றுய்க்
கும் ஆர் அமுது-தாசனாகிய யான் அனுபவிக்கும் அருமையான அமிருதமாம்.

அமிருதத்தை நுகர்ந்து ஆனந்தமடைவார்போல அடியேன் எம்பெரு
மானுடைய திருவடிகளைத் தியானித்தல் துதித்தல் பூசித்தல் முதலியன
செய்து பேராணந்தமடைவே னென்பதாம். பலவிடங்களிற் பரவிமேய்கிற
பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற்பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற்
பொருட்டும், கண்ணன் இனிமையாக வேணுகாந்ரு செய்வன். விதூரன் -
திருநராட்டிரானுக்கும் பாண்டிவுக்கும் தம்பிமுறையாகிறவன்; விசித்திரவீரி
யனது மனைவியாகிய அம்பிகையினால் எவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடம்
வியாசமுனிவனருளாற் பிறந்தவன்; பாண்டவர்க்குத் துரியோதனதையார்க்
குஞ் சிறப்பன். கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனனிடம் தூது
பேசுவனாய் அத்தினுபுரிக்குச் சென்றபோது அங்கு வேறு யாருடைய வீட்
டிற்குஞ் செல்லாமல் ஞானபக்திகளிற்சிறந்த விதூரனுடைய திருமாளிகை
யினுட் புக்குத் தங்கி அங்கு அவனால் மிக்கஅன்புடனமைக்கப்பட்ட விருத்
துணவை அமுதுசெய்தருளின னென்பது, பிரசித்தம்.

குமுல் - அதனெலிக்கு, முதலாகுபெயர். அன்பால் உண்டார் என
இயையும்; அன்பால் ஆக்கு என்றும் இயைக்கலாம். வித்தாரவடிசில் - பல
வகைச்சுவைப்பண்டங்களோடு கூடிய உணவு. விஸ்தாரம், கு-வடசொற்
கள். அகலா - ஈறுகெட்டஎதிர்மறைப்பெயரெச்சம். அடியே, ஏ - பிரிநிலை.
அடியே அடியேன் தய்க்கும் ஆரமுது—“உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்
னும்வெற்றிலையு மெல்லாம், கண்ண னெம்பெருமான்” என்றார் நம்மாழ்
வாரும். அரங்கேசர் - குணசந்தி. (உக)

௩௦. ஆராதனஞ்செய்துகண்டனின்கீர்த்தியழைவன்றிரு
ஆராதனஞ்செய்வன்வேதாவென்றலடியேன்புகழ்கைக்கு+
ஆராதனஞ்செய்யபோதாந்திருமகளாகபல்லுண்
ஆராதனஞ்செயன்பாகாவரங்கத்தமர்ந்தவனே.

(இ - ன்.) செய்ய போது - செத்தாமரைமலர், ஆதனம் ஆம் - வீற்றி
ருக்குமிடமாகப் பெற்ற, திருமகள் - இலக்குமியை, ஆக - மார்பிலுடையவ
னே! பல் பூண் ஆரா-ஆரத்தையும் மற்றும்பலவகையாபரணங்களையுந் தரித்

தவனே ! தனஞ்செயன் பாகா - அருச்சுனனுக்குச் சாரதியானவனே ! அரங்கத்து அமர்த்தவனே - திருவாங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—ஆராத நஞ்சு எய்து கண்டன் - உண்ணத்தகாத விஷம் பொருந்திய கழுத்தைபுடையவனான சிவபிரான், நின் கீர்த்தி அறைவன் - உனது புகழை யெடுத்துச்சொல்லித் துதித்துப்பாடுவன் ; வேதா - பிரமதேவன், திரு ஆராதனம் செய்வன் - (உனக்குப்) பூசனைபுரிவன் ; என்றால்—, அடியேன் புகழ்கைக்கு ஆர் - நான் (உன்னைத்) துதித்தற்கு என்ன தகுதியுடையேன்!

திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருவரும் புகழ்ந்து பூசனைபுரியுஞ் சிறப்பையுடைய உனது புகழ் எளியனான என்னால் எடுத்துச்சொல்லுந் தாமுடைய தன்று என்பதாம். 'ஆராதநஞ்செய்துகண்டன்' என்றது - மகாபாகவதனான உருத்திரனுடைய செயற்கரியனசெய்யுந் திவ்வியசக்தியையும், 'வேதா' என்ற பெயர் - விதித்தற்கடவுளான பிரமனது பெருமையையும் விளக்கும். திருமாலின்கட்டளைப்படி தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு திருப்பாற்கடல் கடைகையில், அதனினின்று எழுந்த அதிப்பங்கரமானதொரு பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன்கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அஞ்சியோடிச்சரணமடைந்த தேவர்களின் வேண்டுகோளால் அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில் நிறுத்தி அனைவரையும் பாதுகாத்தருளின னென்பது வரலாறு ; பாற்கடல் கடைகையில் அதனினின்று உண்டான பலபொருள்களுடனே விஷமும் தோன்றத் திருமால் அவற்றில் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக்கொடுத்து உண்ணச்செய்தன ரென்றும் வரலாறு கூறப்படும். அருச்சுனனது வேண்டுகோளின்படி கண்ணன் திருவருளால் மகாபாரதயுத்தத்தில் அருச்சுனனுக்குத் தேரூந்து அதனாற் பார்த்தசாரதியென்று ஒருதிருநாமம்பெற்றமை பிரசித்தம்.

முதலடியில் 'னஞ்செய்து' என்றவிடத்து நகரம் நகரமாகத் திரித்துக்கொள்ளப்பட்டது, யமகநயத்தின்பொருட்டென்க. கண்டம், கீர்த்தி, ஆராதகம், வேதா, ஆஸநம், ஹாரம், தநஞ்ஜயன் - வடசொற்கள். மூன்றாமடியில், ஆர் - யார் என்பதன் மரூஉ. திருமகளாக - திருமகளாகன் என்ற பெயரின் ஈறுகெட்டவீளி. ஹாரம்-பொன்னாலும் முதலினாலும் மற்றையிரத்தினங்களாலும் மலரினாலுமாகிய மார்பின்மலை. தருமபுத்திரன் இராஜகுமாரனாகஞ் செய்யவேண்டிய பொழுது அருச்சுனன் வடக்கிற்கென்று பல அரசர்களை வென்று அவர்கள்செல்வத்தைத் திறைகொணர்ந்ததனால், அவனுக்கு 'தநஞ்ஜயன்' என்று ஒருபெயராயிற்று ; இனி, இப்பெயர்க்கு - வெற்றியைச் செல்வமாகவுடையவ னென்றும் ஒருபொருள் கொள்ளலாம். அடியேன் ஆர் என்றவிடத்து, யார் என்ற வினாவினைக் குறிப்புமுற்று - தன்மையொருமைக்கு வந்தது.

இரண்டாமடியிறதியில், வருமொழிமுதலியிர்வரக் குற்றியலுகரக்கேடு கொள்ளாமலும், பொதுவிதிப்படி வகரவுடம்படுமெய்த்தோற்றத்தையே னும் ஏற்காமலும் சந்திப்பிரித்து நிறுத்தினது, யமகவமைப்பின்பொருட்டு. இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக்காட்டியிருக்கிற இடங்களிலெல்

லாம், கட்டளைக்கலித்துறையிலக்கணவமைதியை நோக்குமிடத்து, குற்றியலுகரம் அலகுபெறவில்லை யென்று கொள்ளவேண்டும்; இல்லாவிடின், “முதற்சீர்நான்கும் வெண்டளைபிழையாக், கையொருசீரும் விளங்கா யாகி, நேர்பதினாறே நிரைபதினெழென், நேரதினர் கலித்துறை யோரடிக்கெழுத்தே” என்ற கட்டளைக்கலித்துறையிலக்கணம் அமையாது. இங்ஙனம் கொள்ளவேண்டியவிடங்களிலெல்லாம் மூலத்தில் இப்பதிப்பில் (+) இக்குறி இடப்பட்டிருக்கிறது. (௩௦)

௩௧. அமரவரம்பையினல்லார்பலரந்திக்காப்பெடுப்ப

அமரவரம்பையில்வேல்வேந்தர்சூழமண்ணாண்டிருந்தோர்

அமரவரம்பையில்கான்போயிறந்தனராதலில்வீடு+

* அமரவரம்பையின்மஞ்சாரங்கருக்காட்படுமே.

“(இ - ள்.) அமர அரம்பையின் நல்லார் பலர் அந்திக்காப்பு எடுப்ப - தேவசாதியாகிய ரம்பையென்னும் அப்ஸரஸ்திரீயைக்காட்டிலும் அழகிய வர்களான மகளிர் பலர் திருவந்திக்காப்பு எடுக்கவும், அமர அரம்பையில் வேல் வேந்தர் சூழ - போர்க்குடரியதும் அரமென்னும்வான்விசேடத்தால் அராவப்பட்டதுமான வேலாயுதத்தை யேந்திய அரசர்கள் பக்கங்களிற் சூழ்ந்துநிற்கவும், மண் ஆண்டு இருந்தோர் அமர - நிலவுலகத்தை யரசாண்டிருந்தவர்க ளெல்லாரும், (பின்பு), வரம்பை இவ் வான் போய் இறந்தனர் - எல்லையை யுடையதாகாத வனத்திற்குச் சென்று மாய்ந்தார்கள் : ஆதலில் - ஆகையால்,—வீடு அமர - (நீங்கன்) பரமபதமாடைதற்பொருட்டு, அரம்பையில் மஞ்ச ஆர் அரங்கருக்கு ஆள்படும்-வாழைமரத்தின்மீது மேகங்கள் தங்கப்பெற்ற ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற நம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுங்கள்; (எ - று.)

செவ்வம் யாக்கை இவற்றின் நிலையில்லாமையை முதல்வாக்கியத்தில் எடுத்துக்காட்டி, இரண்டாம் வாக்கியத்தில், அரங்கனுக்கு ஆட்பட்டால் அழியாச்செல்வமாகிய முத்தி சித்திக்கு மென்றார். அரசர்கள் தமதுஆயுளிற் பெரும்பான்மை அரசாண்டு முதுமைவந்தபின்பு அவ்வரசாட்சியைத் தமது மைந்தர்க்கு அளித்து வணம்புகூர்ந்து மறுமைப்பேற்றின்பொருட்டுச் சில காலம் தவஞ்செய்தலு முளதாயினும், அச்சிலநானேத்தவத்தால் வீடுபெறு கிடைக்கு மென்ற நிச்சய மில்லை யென்பதும் இதிற்போதரும். ‘வேந்தர் சூழ மண்ணாண்டிருந்தோர்’ என்றதனால், சக்கரவர்த்திக ளென்றதாயிற்று.

அரம்பை - ரம்பா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இன் - ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது; இங்ஙனம் உபமானஉபமேயங்களினிடையே வரும் எல்லைப்பொருளை உறழ்பொரு வென்பர். அந்திக்காப்புஎடுத்தல் - பவனி வருதலாகிய திருவிழாவின் முடிவிலே கண்ணெச்சில்கழித்தற்பொருட்டு ஆரதியேந்துதல்; அந்திக்காப்பு - அந்திமாலைப்பொழுதில் திருஷ்டிதோஷ பரிகாரத்திற்காக ஆரதியேந்துதலுமாம். இரண்டாமடியில், அமரம் - ஸமரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அமர என்று எடுத்து, அமர் என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்ச மெனினுமாம். பயில் என்பது பையில் எனப் போலியாய்நின்றது, யமகத்தின்பொருட்டு. அரம்பயில்வேல்

—கீழ் “அரங்காதவார்களை” என்றதனோடு ஒப்பிடுக. மூன்றாமடியில், அமர என்பது - ‘அடைய’ என்பதுபோல எஞ்சாமைப்பொருள்காட்டியின்றி; அம் மரம் என்று எடுத்து, அழகியமரங்களுையுடைய வென்று உரைப்பாரு முளர். வரம்பையின் என்றவிடத்து, இல் என்பது - செயப்படுபொருளுக்குன்றதாய் நின்றது. அரம்பையில் மஞ்சஆர் அரங்கம்—வாழைமரங்களின் உயர்ச்சிவளத்தை விளக்கவந்த தொடர்புயர்வுநவீந்தியணி. ஆட்படம் - உம்சுற்று ஏவற்பன்மை. (௩௧)

௩௨. ஆளாகவந்தவடியேற்குள் பரியானை திண்டேர்
ஆளாகவந்தனிற் செற்றிலங்கேசனையட்டவல்வில்
ஆளாகவந்தன்புயந்துணித்தாயரங்காமுளரி-
ஆளாகவந்தமிலுன்னடியார்க்கன்புவதற்கே.

(இ - ள்.) ஆகவந்தனில் - போரிலே, பரி - குதிரைகளையும், யானை-யானைகளையும், திண் தேர் - வலிய தேர்களையும், ஆள் - காலாள்களையும், செற்று - அழித்து, இலங்கா ஈசனை அட்ட - இலங்கையரசனான இராவணனைக் கொன்ற, வல்வில் ஆளா - வலிய வில்லை யாள்கிற வீரனே! கவந்தன்புயம் துணித்தாய் - கபந்தனென்ற அரக்கனது தோள்களை யறுத்திட்டவனே! அரங்கா - ரங்கநாதனே! முளரியாள் ஆக - தாமரைமலரில் வாழ்பவளான திருமகளை மார்பிற்கொண்டவனே! ஆள் ஆக வந்த அடியேற்கு-அடிமையென்றுவந்து உன்னைச்சரணமடைந்த எனக்கு, அந்தம் இல் உன் அடியார்க்கு அன்பன் ஆவதற்கு அருள் - எல்லையில்லாத உனது அடியார்க்கு அடியவனாகுமாறு கருணைசெய்வாய்; (எ - று.)

எம்பெருமானுக்குத் தொண்டனாவதனோடு அப்பெருமானடியார்க்கு அடிமைபுண்டொழுதுதலில் தமக்கு உள்ள அபேகையாகக் கூறினார்.

பரியானைதேர்ஆள் - சதுரங்கசேனை. குதிரை, ஓரங்கமாதலோடு மற்றோரங்கமான தேரைச் செலுத்தவது மாதலால், முன்றிறுத்தப்பட்டது. அதனையடுத்து யானையை நிறுத்தினது, அது சேனைக்கு அலங்காரமாதலும் வீரர்க்கு வாகனமாய்நின்றலோடு தானும் போர்செய்து பகையழிப்பதாலும் பற்றியென்க. ஆஹவம், லங்கேசன், அந்தம்-வடசொற்கள். லங்கேசன் - குணசந்தி. முளரி - முட்களையுடைய அரியையுடையது: வேற்றுமைத் தொகையன்மொழி; அரி - அரை: தண்டின் சுற்றப்புறம். (௩௨)

௩௩. ஆவாகனத்தரடியார்மனத்துட்புள்ளானவொப்பில்-

ஆவாகனத்தரங்கர்பொற்றாளுக்கடியமைப்படார்
ஆவாகனத்தவழுக்குடல்பேணியறிவிழந்தவ்-
ஆவாகனத்தரிருந்தென்னிராமலென்னம்புனிக்கே.

(இ - ள்.) அடியார் மனத்துள் ஆவாகனத்தர் - அடியார்களுடைய இதயமலத்தில் வந்துவீற்றிருத்தலையுடையவரும், புள் ஆன ஒப்பு இலா வாகனத்தர் - கருடப்பறவையாகிய ஒப்பற்ற வாகனத்தையுடையவருமாகிய, அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, பொன் தாளுக்கு - அழகிய திருவடிகளுக்கு, அடிமைப்படார் - ஆட்படமாட்டார்கள் (சிலர்): ஆ ஆ - அந்தோ!

கனத்த அழுக்கு உடல் பேணி - பாரமாயுள்ள அசுத்தமான தம்உடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, அறிவு இழந்து - மதிக்கெட்டு, அவா ஆகு - (சிறின்பத்தில்) ஆசைகொள்ளுகிற, அனத்தர் - பயன்றற அவர்கள், அம் புவிக்கு - அழகிய இந்நிலவுலகத்தில், இருந்து என் - உயிர்வாழ்ந்திருத்தலால் என்ன லாபம்? இராமல் என் - இராதொழிதலால் என்ன நஷ்டம்? (எ-று.)

அரங்கர்க்கு ஆட்படாதவர் இருந்தென்ன? போயென்ன? என்றபடி; எனவே, இவ்வுலகத்தில் மானுடப்பிறப்பெடுத்தவின் பயன் அரங்கர்க்கு ஆட்பட்டு உய்தலே யென்பது, தேர்ந்தகருத்து. “மலர்மிசையேகினான்” என்றபடி அன்போடுதியானிக்கின்ற அடியார்களுடைய இதயமலத்தில் எம்பெருமான் அவர்நினைந்த வடிவத்தோடு வந்துவீற்றிருத்தலால், ‘ஆவா கனத்த ரடியார்மனத்துள்’ என்றார். ஆவாகனத்தர் - தம்மைத்தாமே அங்கு நிலைநிறுத்துபவ ரென்க.

ஆவாஹநம், மநஸ், வாஹநம், கரம், அநர்த்தம், புவி - வடசொற்கள். “நேமிசேர்தடங்கையினுளை நினைப்பிலா வலிரெஞ்சடைப், பூமிபாரங்கள்” என்றபடி பகவத்பத்தரல்லாதவரது உடல் பூமிக்குப்பாரமாதலால், ‘கனத்த வுடல்’ எனப்பட்டது. ஆ ஆ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்லின் அடுக்கு.

௩௪. அம்புவிவிலங்கைநகர்பாழ்படச்சங்குமாழியும்விட்டு +
அம்புவிவிலங்கைகொண்டாயரங்காவன்றிடங்கர்பற்றும்
அம்புவிவிலங்கையளித்தாயினியென்னையாசையென்றிய்-
அம்புவிவிலங்கையிட்டேச்சுஞ்சிறையிலடைத்திடலே.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, புவி - பூமியில், விலங்கை நகர் பாழ்பட - இலங்காபுரியிலுள்ள அரக்கர்கள் அழியும்படி, சங்கும் ஆழியும் விட்டு அம்பு வில் அம் கை கொண்டாய் - சங்கசக்கரங்களைக் கைவிட்டு[வந்து இராமனா கத்திருவவதரித்து]அம்பையும் வில்லையும் அழகியகைகளிற்கொண்டவனே! அரங்கா—! அன்று - அந்நாளில், அம்பு - ஜலத்திலே, இடங்கர் பற்றும் - முதலையினற் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, விலங்கை - மிருகஜாதியான கஜேந்திராழ்வானை, அளித்தாய் - பாதுகாத்தருளியவனே!— இனி—, என்னை—, ஆசை என்று இயம்பு விலங்கை இட்டி - ஆசையென்று சொல் லப்படுகிற [ஆசையாகிய] விலங்கைப் பூட்டி, ஏசும் சிறையில் அடைத்தி டல் - இகழப்படுகிற (பிறப்பாகிய)சிறைச்சாலையில் அடைக்காதே;(எ - று.)

உனக்கு ஆட்பட்ட அடியேனது காமம்முதலிய குற்றங்களைப் போக்கி இனிப் பிறப்பில்லாதபடி முத்தியளித்தருளவேண்டு மென வேண்டியபடி. பெருமாள் இலங்கையரசனான இராவணன் முதலிய இராக்கதர்களை யழிக் கக்கருதி வனவாசஞ்செல்லுங்காலத்தில் சங்கசக்கராம்சமான பரதசத்த ருக்கனர்களை உடன்கொண்டுசெல்லாது நகரத்திலேயே விட்டுச் சென் றமையும், ‘சங்கும் ஆழியும் விட்டு’ என்றதில் அடங்கும். ஒருவிலங்கினாலே மற்றொரு விலங்கிற்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும் பொறாமல் தனதுபேரருளி னால் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கேவந்து உதவின மகாருணத்தி லீடுபட்டு, ‘அன்றுஇடங்கர்பற்றும்விலங்கையளித்தாய்’ என்றார். விலங்கு- திரியக்ஜாதி. ‘விலங்கையிட்டேச்சுஞ்சிறையில்’ என்று பாடமோதி, விலங்கை

யிட்டே, சம் - ஜம்மமாகிய, சிறையில் - சிறைக்கூடத்தில் என்று உரைப் பாரு முள்; சம்=ஜம்: ஜநம், பிறப்பு. ஏசு அம் சிறை என்று எடுத்து, அம்-சாரியை எனினும் இழுக்காது. உயிரைப்பந்தப்படுத்துதலால், பிறப்பு 'சிறை' எனப்பட்டது. "அவாவென்ப எல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞானும், தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து" என்றதுகொண்டு, அவாவை 'விலங்கு' என்ற தன் காரணத்தை உணர்ந்துகொள்க.

வங்கைநகர் - இடவாகுபெயர். மூன்றாமடியில், அம்பு - வடசொல், அடைத்திடல் - எதிர்மறையொருமையேவல்; எதிர்மறையங்கோளுமாம்.

௩௫. இடவமலைக்கும்புயங்கமலைக்குமிலங்குமகல்
இடவமலைக்குமிருங்கமலைக்குமிறைவசங்க
இடவமலைக்கும்புனலரங்காவெய்த்தமார்க்கண்டன்கண்டு
இடவமலைக்குமுலகழியாதுள்ளிருந்ததென்னே.

(இ - ள்.) இடவ மலைக்கும் - ருஷபகிரியாகிய திருமாலிருஞ்சேரலை மலைக்கும், புயங்க மலைக்கும் - சேஷகிரியாகிய திருவேங்கடமலைக்கும், இலங்கும் அகல் இடம் அமலைக்கும்-விலங்குகின்ற விசாலமான நிலவுலகத் துக்கு உரிய அதிதேவதையான பூமிதேவிக்கும், இருங் கமலைக்கும் - பெரிய செந்தாமரைமலரில்வாழ்பவளான சூரிதேவிக்கும், இறைவ - தலைவனே! சங்கம் இடவ - சங்கத்தை இடக்கையிலுடையவனே! மலைக்கும் புனல் அரங்கா - (சரையை) மோதுகின்ற காவிரிநீர்ப்பெருக்குப் பாயுந் திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருப்பவனே! எய்த்த மார்க்கண்டன் கண்டிட - (பிரளயத்திலலைபட்டு) மெலிவடைந்த மார்க்கண்டேயமுனிவன் (நினை திருவயிற்றினுட் சென்று) காணுமாறு, அம் அலைக்கும் உலகு அழியாது உள் இருந்தது - (பிரளயவெள்ள)நீரிலுள் அழிக்கப்பட்ட உலகங்களெல்லாம் அழியாமல் நினை திருவயிற்றினுள்ளே யிருந்த விதம், என்னே - என்னவிசித்திரமோ!

ருஷபம் தவஞ்செய்து பேறுபெற்ற மலையாதலால் தென்திருமலைக்கு 'ருஷபகிரி' என்றும், பரமபதநாதனது கட்டளையின்படி அவனுக்குப் பல வகைக்கைக்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே அப்பெருமான் இனிது எழுந்தருளியிருத்தற்கு மலைவடிவமானதனாலும் மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினாற் கொணரப்பட்ட மலையாதலாலும் வடதிருமலைக்கு 'சேஷகிரி' என்றும் பெயர்கள் வாய்த்தன. இடவம் - ருஷபம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். புஜங்கமலை யென்பது - 'சேஷகிரி' என்பதன் பரியாயநாமமாக நின்றது. புஜங்கம் என்பது, புயங்கம் என்று விகாரப்பட்டது. அமலா, கமலா என்ற வடசொற்கள்-ஆவீறு ஐயாயின. அமலை-குற்றமில்லாதவள். இறைவன் - இறைமை என்ற பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்; வ் - பெயரிடைநிலை, மலைத்தல் - பொருதல். எய்த்தல் - மெலிதல். மார்க்கண்டன்-மிருகண்டவினது குமாரன்; வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். அம் - நீர்; வடசொல்.

காலகதியைக்கடந்து என்றும்பதினாறு நெடிதுழிவாழும்படி நீண்ட ஆயுள்பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனிவன் பத்திரநதிக்கரையில் தவம்புரிந்து நாராராயணரதுதரிசனத்தைப்பெற்று 'யான் பிரளயக்காட்சியைக் காணு

மாறு அருள்புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவர்கள் அநுக் கிரகித்துச்சென்றபின்பு, மாயவன்மாயையால் மகாபிரளயந் தோன்ற, அப் பிரளயப்பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டுவருந்திய மார்க்கண்டேயன், அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிலையின்மீது ஒருகுழந்தைவடிவமாய் அறிதுயிலமர்கிற பூநீமந்நாராயணனைக் கண்டு அப்பெருமானது திருவயிற்றினுட் புக்கு, அங் கிருந்த உலகங்களையும் எல்லாச்சராசரங்களையும் கண்டு பெருவியப்புக் கொண்டன னென்பது, இங்குக்குறித்த விஷயம். (௩௫)

௩௬. இருந்தையிலங்கவெளிபடாதென்செய்தாலுநிம்பத் து+, இருந்தையிலந்தித்தியாதவைபோற்புல்லர்யாவுங்கற்றாப்து +, இருந்தையிலம்பன்னகண்ணூர்க்கல்லால்வெண்ணெயில்லிலொ ளித்து+, இருந்தையிலங்கையரங்கர்க்கன்பாகியிருக்கிலரே.

(இ - என்.) என் செய்தாலும் - என்னஉபாயஞ்செய்தாலும், இருந்தை- கரியானது, இலங்க - விளங்கத்தக்கதாக, வெளிபு படாது - வெண்ணிற மடையாது; (என்செய்தாலும்)—, நிம்பத்து இருந் தையிலம் தித்தியாது - சிறந்த வேப்பெண்ணெய் இன்சுவைபெறுது; அவை போல்—, புல்லர் - அற்பகுணமுடையாரான கீழ்மக்கள், யாவும் கற்று ஆய்ந்து இருந்து - சகல சாஸ்திரங்களையும் பயின்று ஆராய்ந்திருந்தும், ஐயில் அம்பு 'அன்ன கண் ணூர்க்கு அல்லால் - கூரிய அம்புபோன்ற கண்களையுடைய மகளிர்க்கு 'அன்பாயிருப்பரேயல்லாமல், இல்லில் ஒளித்து இருந்து வெண்ணெய் ஐயில் அம் கை அரங்கர்க்கு அன்பு ஆகி இருக்கிலர் - (ஆய்ச்சியருடைய) கிருகத்தில் (அவரறியாதபடி) ஒளித்து வீற்றிருந்து வெண்ணெயை எடுத்து உண்ட அழகியகையைுடைய ரங்கநாதர்விஷயமாக அன்புகொண்டிருக்க மாட்டார்கள்; (எ - று.)

என்றது, புல்லறிவாளரியல்புக்கு இரங்கியவாரும், உவமையணி, 'என் செய்தாலும்' என்பதை மத்யமதீபமாக முன்பின்வாக்கியிரண்டற்கும் கூட் டிக, வெண்ணெயை ஒளித்திருந்துஉண்டது, கிருஷ்ணவாதாரத்தில், நிம்பம், தைலம் - வடசொற்கள். இரண்டாமடியில் 'தையிலம்' என்பதும், மூன்று நான்கா மடிகளில் 'ஐயில்' என்பதும் - யமகத்தின்பொருட்டுக் கொண்ட போலிகள். தைலம் - எண்ணெய்; திலம் - என்: அதன்சம்பந்தமானது. இங்கு இச்சொல் நெய் என்றமாத்நிரமாய் நின்றது. வேப்பெண்ணெய்க்கு 'இரும்' என அடைமொழிகொடுத்தது, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு; கைப்பிற்பெ ரிய என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். யா-அஃறிணைப்பன்மைவினப்பெயர். மூன்றாமடியில், 'இருந்து' என்பது-துணைவினை: நான்காமடியில், 'இருந்து' என்பதற்கு - உட்கார்ந்துஎன்பது பொருள்; ஆகவே, ஒருசொல் வந்தபொ ருளில்வாராமை காண்க. மூன்றாமடியில், 'இருந்து' என்றதன்பின் உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ஐயில் அம்பு அன்ன - வேலையும் அம் பையும் போன்ற எனினுமாம். (௩௬)

௩௭. இருக்குமந்தத்திலறியாவரங்கன்மண்ணேமுண்டுந்தய்-

இருக்குமந்தத்திருவார்யமலர்ந்தானெட்டெழுத்தைக்குறி-

இருக்குமந்தப்புத்தியீர்த்துநல்லீடெய்தலாகுங்கைபோய்-

இருக்குமந்தச்செவிட்டேன்முந்நீர்கடந்தேறிடிலே.

(இ - ள்.) இருக்கும் அந்தத்தில் அறியா ஆரங்கன் - வேதமும் தனது முடிவில் [வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்துக்களில்] அறியமாட்டாதுகின்ற ரங்கநாதனும், மண் ஏழ் உண்டும் தயிருக்கும் அந்த திரு வாய் மலர்ந்தான் - எழுவகைப்பட்ட உலகங்களையெல்லாம் புசித்தும் (வழிநிரம்பாமற் கிருஷ்ணாவதாரத்திலே) தயிரை உண்ணும்பொருட்டாகவும் அந்த அழகிய வாயைத் திறந்தவனுமான திருமாலினது, எட்டு எழுத்தை - திருவஷ்டாசூரமந்திரத்தை, குறியிருக்கும் - சிந்தியாத உங்களுக்கும், மந்தம் புத்தி ஈர்த்து நல் வீடு எய்தல் ஆகும் - கூர்மையற்ற அறிவை யொழித்து [தத்துவ ஜ்ஞாநம்பெற்று]ச் சிறந்த முக்தியை அடைதல் கூடும்; கை போய் இருக்கும் அந்தன் செவிடு ஊமன் முந்நீர் கடந்து ஏறிடில் - கைகளில்லாத முடவனும் குருடனும் செவிடனும் ஊமையுமான ஒருவன் கடலைக்கடந்து அக்கரையேறுவானால்; (எ -று.)

ஏறிடில் எய்தலாகும் என இயையும். முடம், குருடு, செவிடு, ஊமை என்ற உறுப்புக்குறைகளையெல்லாமுடைய ஒருவன் கடல்கடந்து. கரையேறுவது உண்டானால், எம்பெருமானது திருவஷ்டாசூரத்தைச் சிந்தியாத உங்கட்கும் பிறவிக்கடல்கடந்து முத்திக்கரைசேர்தல் உளதாம் என்றார்; என்றது, அஸம்பாவித மென்றபடியாம்: இது, பொய்த்தந்திரப்பணி; வடநூலார் மித்யாத்மவஸிதியலங்கார மென்பர்: இதன் இலக்கணம் - ஒரு பொருளைப் பொய்யென்று நிரூபித்தற்கு மற்றொரு பொய்ப்பொருளைக் கற்பித்தல். நீந்தமாட்டாமைக்கு முடமும், கரை இன்னதிசையிலுள்ளது எனக் காணமாட்டாமைக்குக் குருடும், அதனைக்குறித்துப் பிறரை உசாவியுணர மாட்டாமைக்கு ஊமையும், பிறர் சொல்லக் கேட்டறியமாட்டாமைக்குச் செவிடும் சேர்க்கப்பட்டன.

ருக், அந்தம், மந்தம், புத்தி, அந்தன் - வடசொற்கள். இருக்கும், உம் - உயர்வுசிறப்பு; பகவானது சொருபத்தை யுணர்ந்து உரைத்தற்கென்றே யமைந்ததும் என்றபடி. மண் ஏழ் - ஈரேழுலகம். மண்ணேழுண்டும், தயிருக்கும் என்ற உம்மைகள் - முறையே, உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்புப் பொருளன. அந்தத் திருவாய் - உலகமுண்ட பெருவாய். குறியிர் - முன்னிலைப் பன்மை யெதிர்மறை வினையாலனையும்பெயர்; இர் - விருதி: எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்துகெட்டது. உம் - இழிவுசிறப்பு. எய்தல், எய்து - பகுதி. முந்நீர் - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்றுநீர்மையுடையது; நீர்மை - தன்மை: ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுநீரையுடையது என்றலு முண்டு; பண்புத்தொகையன்மொழி. (௩௭)

௩௮. ஏறுங்கரியும்பரியுஞ்செற்றான் பரனென்றுமன்றுள்
ஏறுங்கரிமறையாதலினாலையம்பாதுமக்கீடு+
ஏறுங்கரியவரங்கர்க்கன்பாய்வினையென்னுமிடி
ஏறுங்கரியுமினிமேற்பிறவியிடரில்லையே.

(இ - ள்.) 'ஏறும் - எருதையும், கரியும் - யானையையும், பரியும் - குதிரையையும், செற்றான் - வென்றவனான திருமால்தானே, பரன் - (யாவர்க்கும்) மேலான இறைவன்,' என்று - என்று ஐயந்திரிபறத்தெரிவித்து, மன்

றுள் ஏறும் - அவையேறுகிற [நியாயசபையாராம் சரியென்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிற], கரி-சாட்சி, மறை-வேதமாகும்: ஆதலினால்-ஆதலால், உமக்கு-உங்கட்கு, ஐயம் யாது - (திருமாலே பரம்பொருள் என்கிற விஷயத்திற்) சந்தேக மென்ன? [சிறிதும் சங்கைகொள்ளவேண்டா என்றபடி]; கரிய அரங்கர்க்கு அன்பு ஆய் - கரிய திருநிறமுடைய ரங்கநாதருக்கு (நீங்கள்) அன்புள்ள அடியார்களாகி, ஈடேறும் - உய்வுபெறுங்கள்: (அங்கனம் நீங்கள் அன்பரானால்), வினை என்னும் இடி ஏறும் கரியும் - (தொன்றுதொட்டு வருகிற உங்கள்) கருமமாகிய பேரிடியும் கரிந்தொழியும்: இனிமேல் பிறவி இடர் இல்லை-(உங்கட்கு)வரும் பிறப்புத்துன்பமும் இல்லையாம்; (எ - று.)— ஈற்றுக்காரம் - தேற்றம்.

இது, உலகத்தார்க்கு நல்லறிவுணர்த்தியது. அரங்கர்க்கு அன்புபூண்டு ஒழுகினால், அப்பரமனதருளால், மூவகைக்கருமங்களில் சஞ்சிதம் ஆகாயியம் என்ற இரண்டும் ஒழிய, பிராரப்தகருமமும் வலியொடுக்கியிடமென்க. (சஞ்சிதம் - பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் உயிரால் அளவின்றியீட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்கள். பிராரப்தம்-அவ்வினைப்பயன்களுள் இறந்தஉடம்புகளால் அனுபவித்தன ஒழியப் பிறந்தஉடம்பால் முகந்துகின்றவை. ஆகாயியம் - இப்பிறப்பில் ஈட்டப்பட்டபின் அனுபவிக்கக்கடவன.)

வேதம் அனைவராலும் தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்படும் மூலப்பிரமாணமென்பார், 'மன்றுளேறும் கரி மறை' என்றார். வினைப்பயின் தவறாது விளைந்து வருத்துதலால், 'இடியேறு' எனப்பட்டது. ஏறு - ஆண்பாற்பெயர்; சிறந்ததையும் பெரியதையும் 'ஏறு' என்றல், மரபு. (௩௮)

௩௯. இடராகவந்தென்னைப்புன்சிறுதெய்வங்களுன்செயுமான்-

இடராகவன்பிணிமாநாகமென்செயும்யான்வெருவி-

இடராகவன்னிபுனலிடி கோண்மற்றுமென்செயும்வீல்

இடராகவன்னரங்கன் நிருத்தாளென்னிதயத்தே.

(இ - ள்.) வில் - வில்லை, இடம் - இடக்கையிலேந்திய, ராகவன் - ரகு குலத்தி லவதரித்தவனான, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, திரு தாள்-திருவடி, என் இதயத்தது - அடியேனது மனத்தி லுள்ளது: (ஆதலால்),—புல் சிறு தெய்வங்கள் - இழிகுணமுடைய அற்பதேவதைகள், என்னை—, இடர் ஆக வந்து என் செய்யும் - துன்பம்விளைப்பணவாக வந்து நெருங்கி யாதுசெய்ய மாட்டும்? மானிடர் ஆகம் வல் பிணி மா நாகம் - மனிதசரீரத்துக்கு உரிய கொடிய கோய்களாகிய பெரும்பாம்புகள், என் செய்யும்—? ராகம் வன்னி - செந்நிறமுடைய தீயும், புனல் - நீரும், இடி - இடியும், கோன் - (ஈவு)கிரகங்களும், மற்றும் - இன்னும் தீக்குவிளைப்பண யாவும், யான் வெருவியிட என் செய்யும் - நான் அஞ்சும்படி என்னசெய்யமாட்டும்? (எ - று.)

“வேண்டேல் வேண்டாமை யில்வா னடிசேர்த்தார்க், கியாண்டு மிடும் பையில” என்றபடி தன்னைப்பற்றிவருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றிவருவனவும் எள மூவகையால்வரும் பிறவித்துன்பங்களையாவும் எம்பெருமானதுதிருவடியை இடைவிடாது கினைப்பவர்க்கு உளவாகா என்பதாம். (தன்னைப்பற்றிவருவன - உடம்பைப்பற்றி

வருந் தலைநோய் முதலியனவும், மனத்தைப்பற்றிய காமம் கோபம் முதலியனவும்; இவை, ஆத்யாத்மிகம் எனப்படும். பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவன மிருக பகழி மதுஷ்ய பிசாசு சர்ப்ப ராக்ஷ ஸாதிகளால் உண்டாவன; இவை, ஆதிபௌதிகம் எனப்படும். தெய்வத்தைப்பற்றிவருவன-சூளிர் காற்று மழை இடி வெயில் முதலியவற்றால் நேர்பவை; இவை, ஆதிதேவிகம் எனப்படும். இவற்றை வடநூலார் தாபத்ரய மென்பர்.)

மானிடர் - மாநுஷர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ராகவஹ்ரி என்ற வடமொழித்தொடர், விகாரப்பட்டது. ராகவன் - வடமொழித்தத்திதாந்த நாமம். இதயம் - வடசொற்சிதைவு. தாள் - சாதியொருமை. ராகவன்னரங்கன், னகரமெய் - விரித்தல். (௩௬)

சூ. அத்திரங்காயமெனவுணரேனெனதாசையுன்கை
அத்திரங்காயத்தியிற்பெரிதானரையாகிப்பல்வீழ்-
அத்திரங்காயந்திரம்போற்பொறியைந்தழியுமக்கால்-
அத்திரங்காயரங்காவடியேனுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) அரங்கா!—காயம் - உடம்பு, அத்திரம் - நிலையற்றது, என உணரேன்-என்று அறியும்மெய்யுணர்வுடையனல்லேன் யான்; எனது ஆசை - என்னுடைய அவாவோ, உன் கை அத்திரம் காய் அத்தியின் பெரிது - உனது கையினால் எய்யப்பட்ட ஆக்கியோஸ்திரத்தினால் தவிப்படைந்த கடலினும் பெரியது; நரை ஆகி - கிழத்தனம் முதிர்ந்து, பல்வீழ்பற்கள் வீழ், திரங்கா - தோல்திரைந்து, யந்திரம் போல் பொறி ஐந்து அழியும் அ காலத்து - யந்திரம்போல இடையீடின்றித் தொழில்செய்கிற பஞ்சஇந்திரியங்களும் அழியும் மரணகாலத்தில், இரங்காய் - இரக்கங்கொண்டு (அடியேனுக்கு) அருள்செய்வாய்; அடியேன் உன் அடைக்கலம் - நான் உனதுதாசனாகச் சரண்புகுந்தேன்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

“எய்ப் பென்னை வந்து நலியும்போ தங்கேது நா னுன்னை நினைக்க மாட்டேன்; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத்தரவனை ப்பள்ளியானே” என்ற பெரியாழ்வாராளிச்செயல் இங்குக் கருத்தக்கது.

அஸ்திரம், காயம், ஆசா, அஸ்திரம், அப்தி, யந்திரம், காலம் - வட சொற்கள். அப்தி - நீர்தங்குமிடம்; அப் - ஜலம். “உன்கையத்திரங்காய்” என்றது, கடலுக்கு அடைமொழியாய் நின்றது. திரங்கா - உடன்பாட்டெச்சம். யந்திரம்போற் பொறியைந்து அழியும் என்பதற்கு - (சூத்திரமற்ற) மரப்பாவைபோலப் பஞ்சேந்திரியங்களும் அழியு மென்று உரைத்தலுமொன்று. பொறியைந்து என்பதில், இளைத்தென்றறிபொருளில் வரும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. (சூ)

சூ. கலக்கூழைக்கைக்குங்கருத்துடையீரரங்கத்துளிலைக்
கலக்கூழைக்கைக்குங்கறியிட்டுந்துய்த்திருங்காதுபடைக்
கலக்கூழைக்கைக்குள்வருவாணனைக்கண்ணுதலும்விட்ட
கலக்கூழைக்கைக்குப்பைகண்டாணவீதியிற்கண்டுவந்தே.

(இ - ள்.) கலக்கு - (மனத்தைக்) கலக்கச்செய்கிற, ஊழை-ஊழ்விளைவை, கைக்கும் - வெறுத்துஒழிக்கவேண்டு மென்னும், கருத்து உடையீர் -

எண்ணத்தையுடையவர்களே!—(நிங்கள்),—அரங்கத்தன் - ஸ்ரீரங்கத்திலே, —காது - (படைவனா) மோதவல்ல, படைக்கலம் - ஆயுதங்களையுடைய, கூழை கைக்குள் - படைவருப்பின் ஒழுங்கினிடையிலே, வரு - (போர்க்கு) வந்த, வாணனை-பாணசரணை, கண்டுதலும் விட்டு அகல - (தன்னைச்சரண மடைந்ததுபற்றிப் பாதுகாப்பதாக உடன்பட்ட) நெருப்புக்கண்ணை நெற்றியிலுடையவனான சிவபிரானும் (பாதுகாக்கமாட்டாமற்) கைவிட்டு விலக, கூழை கை குப்பை கண்டானை - (அவ்வாணனது) குறைபட்ட கைகளின் குவியலைக் கண்டவனை [அவன்கைகளைத் துணித்தவீழ்த்திக் குவியல்செய்தவனான எம்பெருமானை], வீதியில் கண்டு - திருவீதியிலே உத்ஸவங்கண்டருளத் தரிசித்து, உவந்து - மனமகிழ்ந்து, இலை கலம் கூழை கைக்கும் கறி இட்டு துய்த்தும் இரும் - இலையாகிய பாத்திரத்திலே கூழாகியஇழிந்தவுணவைக் கசக்கின்றகறிகளைச்சேர்த்து உண்டுகொண்டாயினும் வசித்திருங்கள்; (எ - று.)

‘வறுமையினால்வருந்தியாயினும் நம்பெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்திலே வசித்தல் கொடியபழவினையை யொழித்து முத்திபெறுவதற்ருச் சாதனமாகு மென்று சனங்களுக்கு உபதேசித்தவாரும். அரங்கத்தன் கண்டு உவந்து இரும் என இயையும்.

இரண்டாமடியில், கலம் - உண்கலம். கைக்கும்-இனியதல்லாத என்ற ப்டி. கறி - கறிக்கப்படுவது; கறித்தல் - கடித்துத்தின்னுதல். இட்டுத் துய்த்து என்றவிடத்து உம்மை மாற்றப்பட்டது. காது படைக்கலம்-வினைத்தொகை. படைக்கலம்-போர்க்கருவி. கண்ணுதல் - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. கை-படைவருப்பினது, கூழைக்குள்-பின்னணிக்குள்ளே, வரு - வருகின்ற என்று உரைப்பாரு முனர். நான்காமடியில், கைக்குப்பை-கைகளின்தொகுதியை, கூழைகண்டான் - குறைசெய்தவனென்று இயைத்து உரைப்பிலுமாம். (சுக)

சஉ. கண்டகனாவின் பொருள் போலயாவும் பொய்காலனென்னுங் கண்டகனாவிகவர்வதுவேமெய்க்கிறல்கெனக் கண்டகனாவிப்பொழுதேசெல்கென்றருள்காரரங்கநீ கண்டகனாவிப்புறக்கண்டுவாழ்த்திக்கடி துய்ம்பினே.

(இ - ள்.) ‘யாவும் - (செல்வம் இளமை முதலிய) எல்லாப்பொருள்களும், கனாவின் கண்ட பொருள் போல பொய் - சொப்பனத்திலே காணப்பட்ட பொருள் போலப் பொய்யாகும் [சிறிதும்நிலைபெற்றி அழியுமென்றபடி]; காலன் என்னும் கண்டகன் ஆவி கவர்வதுவே மெய் - யமனென்கிற கொடியவன் (பிராணிகளின்) உயிரை (உடம்பினின்று)கவர்ந்து கொள்ளுதலே உண்மை: (ஆதலால்), கதி நல்கு - (எனக்கு) உயர்த்தகதியாகிய பரமபதத்தை அளித்தருள்வாய்,’ என - என்று (கண்டாகர்ணன்) பிரார்த்திக்க, கண்டகனா இ பொழுதே செல்க என்று அருள் - ‘கண்டாகர்ணனே! இப்பொழுதே (பரமபதத்திற்குச்) சென்றசேர்வாயாக’ என்று சொல்லி அருள்செய்த, கார் அரங்கன் - (கைம்மாறுகருதாதகொடையிலும் கரியதிருநிறத்திலும் குளிர்ச்சியிலும் காளமேகம்) போன்றவனான ஸ்ரீரங்க

நாதனை, கடிது-விரைவில், கண் தக கண்டு - கண்கள் தகுதிபெறுமாறு தரிசித்தும், நா இன்புஉற வாழ்த்தி - நாக்கு இனிமையடையுமாறு துதித்தும், உய்ம்மின் - ஈடேறுங்கள்; (எ - று.)

காலன் - பிராணிகளின் ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவன்: கண்டகம் - முன்; அதுபோலப் பிராணிகளேவருத்துபவன், கண்டகன். மூன்றாமடியில் 'கண்டகரு' என்பது - வடமொழிச்சிதைவு. செல்கென்று - தொகுத்தல். கண் தக நா இன்புற கண்டு வாழ்த்தி - முறைநிரளிறைப்போருள்கோள். கண்தக - கண்படைத்தபயன்பெற என்றபடி. அரங்கற்கண்டகநாவின்புறக்கண்டு என்றவிடத்து, உயர்திணையில் இரண்டனுருபு தொக்கது: உயர்திணைப்பெயரீற்று நகரமெய் பொதுவிதிப்படி வலிவர இயல்பாகாது நகரமாத் திரிந்தது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையாதலால்; "இயல்பின் விகாரம்." நாவின்புற என்றவிடத்து, நகரவேறுபாடு, யமகநயத்தின் பொருட்டுக் கொண்டது. (சஉ)

சங. கடிக்கும்பணிநஞ்சமுதாருந்திங்குநன்காகும்பராக்
கடிக்கும்பணியலர்தாழ்வார்கல்லாமையுங்கற்றமையாங்
கடிக்கும்பணியறமெல்லாமரங்கர்பைங்கன்னித்துழாய்க்
கடிக்கும்பணியொளிக்குநல்லபாதங்கருதினர்க்கே.

(இ - ள்.) அரங்கர் - ரங்கநாதரது, பைங் கன்னி துழாய் கடிக்கும் - பசிய இளமையான திருத்துழாய்மணம்வீசப்பெற்றனவும், பணி ஒளிக்கும் - ஆபரணங்கள் விளங்கப்பெற்றனவு மான, நல்ல பாதம் - அழகிய திருவடிகளை, கருதினர்க்கு - தியானித்தவர்கட்கு, - கடிக்கும் பணி நஞ்ச அமுது ஆகும் - கடிக்கிற பாம்பின் விஷமும் அமிருதமாகும்; தீங்கும் நன்குஆகும் - (பிறர்செய்யுந்) தீமையும் நன்மையாய்முடியும்; பராக்கு அடிக்கும் பணியலர் தாழ்வார் - பராமுகஞ்செய்து அவய்திக்கிற பகைவர்களும் கீழ்ப்படிந்து வணங்குவார்கள்; கல்லாமையும் கற்றமை ஆம் - பயின்றறியாத பொருள்களும் பயின்றனபோல விளங்கும்; பணி அறம் எல்லாம் கடிக்கும் - (சாஸ்திரங்களிற்) சொல்லப்பட்ட தருமங்களெல்லாம் சித்திக்கும்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகளை மகநஞ்செய்பவர்க்கு நேர்கிற இஷ்டப் பிராப்தியும், அநிஷ்டநிலிருத்தியும் இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்டன.

பணம் - படம்; அதனையுடையது, பணி எனப் பாம்புக்குக் காரணக் குறி: அவ்வடசொல், பணியென ஈயுறு இகரமாயிற்று. பராக்கடித்தல் - முகங்கொடாது அசட்டைசெய்தல்; ஏமாற்றாதலுமாம், பணியலர் - வணக்காதவர்; எனவே, பகைவராயிற்று: எதிர்மறைப்பலர்பால்வினையாலனையும் பெயர். மூன்றாமடியில், கடித்தல் - கிடைத்தல். பணியறம் - வினைத்தொகை; இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையாகக் கொண்டு, கைக்கரியரூபமான நல்வினைப்பயன்களெல்லாம் கைகூடு மெனினுமாம். நான்காமடியில், கடிக்கும் என்பது - கடி என்ற உரிச்சொல்லின்மேற் பிறந்த எதிர்காலப் பெயரெச்சம். ஒளித்தல்-ஒளிசெய்தல். 'கடிக்கும்'; 'ஒளிக்கும்' என்ற தெரிநிலைப்பெயரெச்சங்களும், 'நல்ல' என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சமும், அடுக்கி, 'பாதம்' என்ற பெயரைக் கொண்டன. முதலிரண்டடிகளில் முரண்தோ

டை காண்க. சுடிக்கும்பணிநஞ்சு அமுதாதல் முதலியவற்றைப் பரம்பாகவத னுன பிரகலாதன் முதலாயினரிடம் காணலாம். ஒளிக்குநீரல்ல, நகர மெய் - விரித்தல். (சுட)

சசு. தினகரனாகலிதீகாற்றெடுங்குஞ்செயலும்விண்மீ
தினகரனாகொண்டலேழ்செருக்காமையுஞ்சென்றெதிர்மோ
தினகரனாயிர்செற்றாரங்கர்திகிரிசங்கேந்
தினகரனாகம்பெருமாளமைத்ததிருக்கைகண்டே.

(இ - ள்.) தினகரன் - சூரியனும், ஆர்கலி - கடலும், தீ-அக்கினியும், காற்று - வாயுவும், (ஆகிய இவைகளெல்லாம்), ஒடுங்கும் செயலும் - தம் தம் வரம்புகடவாது ஒரெல்லுக்கு உட்பட்டு அடங்கியிருக்குஞ்செயலும், விண் மீதில் நகரனாகொண்டல் ஏழ் செருக்காமையும் - வானத்தில் (அமராவதி யென்னும்) நகரத்தை யுடையவனு னீந்திரனாற் செலுத்தப்படுகிற ஏழுமே கங்களும் செருக்கி அளவிறந்தமழைபொழிந்து உலகங்களை யழித்திடாமையு மும், (என்னும் இவை யாதுகாரணத்தா லெனின்),—சென்று எதிர் மோ தினகரன் ஆர் உயிர் செற்றார் - எதிராக வந்து பொருத கரனென்னும் அரக்கனது அருமையான உயிரை யொழித்தவரும், திகிரி சங்கு ஏந்தின கரனார்-சங்கச்சக்கரங்களைத் தரித்த திருக்கைகளை யுடையவரும், நம்பெரு மான் - நம்பெருமானென்று திருநாம முடையவருமான, அரங்கர் - ரங்க நாதப்பிரான், அமைத்த - நில்லென்று குறித்துவைத்த, திருகை - திருக் கையை, கண்டே - பார்த்தேயாம்; (எ - று.)

தினகரன் முதலியன அமைந்துநடப்பது திருவரங்கர் திருக்கைகொ ண்டு குறிப்பித்த திருவாணையைக் கண்டேயா மென அப்பெருமானது ஸர்வநியாமகத்வம் இதிற் கூறப்பட்டது. “நெடுங்கடனிற்பதும் நாயிறு காய்வதும் நிறறலும் கா, லொடுங்கிநடப்பதும் தண்கார்பொழிவதும் ஊழி தனிற், சுடுக்கனல் பற்றிச்சுடாதேயிருப்பதும் தும்பைபுனைந், தடுக்கன லாழியரங்கேசர்தத் திருவாணையினே” என்பர் திருவரங்கத்துமாலையிலும்.

தினகரன் - பகலைச்செய்பவன்: வடசொல். ஆர்கலி - நிறைந்த ஓசை யையுடையது; வினைத்தொகையன்மொழி. விண்மீதினகரனார் என்றவிட த்து, ‘ஆர்’ என்ற பலர்பால்விருதி - உயர்வுப்பொருளது. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகம்; தொழிலாகுபெயர். கொண்டலேழ் - ஸம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புஷ்கலம், சங்கிருதம், துரோணம், காளமுகி, நீலவாரணம் என் பன. இந்திரன் மேகவாகன னாதலால், ‘விண்மீதினகரனாகொண்டலேழ்’ எனப்பட்டது. ஆர்கொண்டல் என்றெடுத்து, ஒலிக்கின்ற மேகம் எனப் பொருள்கொள்ளினுமாம். ‘ஆர்உயிர்-பண்புத்தொகை, ‘நம்பெருமாளமைத்த திருக்கை’ என்றது, அபயஹஸ்தமாயமைந்த வலத்திருக்கையை. கரன் என்ற வடசொல் - கொடியவனென்று பொருள்படும்; இவன் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில்நிற்கின்ற ஓராக்கன்; தண்டகாரணியத்திலே சூரப்பணகை வசிப்பதற்கென்று குறிப்பிட்ட ஜனஸ்தானமென்றவிடத்தில் அவட்குப் பாது காவலாக இராவணனா ல் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர்சேனை க்கு முதல்தலைவன்.

KARAHOPADHYAYA

(சசு)

DR. U. V. S. IYER LIBRARY

சுரு. திருக்காவிரிக்கும் யமுனைக்குங்கங்கைக்குந்தெள்ளமுதாந்
திருக்காவிரிக்குங்கடற்கும் பிரான்மென்னரங்கமென்னத்
திருக்காவிரிக்குமொழியார்க்குத்தீமெழுகாவிரன்புய்த்
திருக்காவிரிக்குமதெவ்வாறவனுங்கள் சென்மத்தையே.

(இ - ள்.) திரு காவிரிக்கும் - அழகிய சோலைகளைச் செழித்துவளரச்
செய்கின்ற, யமுனைக்கும் - யமுனாநதிக்கும், கங்கைக்கும் - கங்காநதிக்கும்,
தென் அமுது ஆம் திரு காவிரிக்கும் - தெளிவான அமிருதம்போ லினிய
தாகிற மேன்மையுள்ள காவேரிநதிக்கும், கடற்கும் - சமுத்திரத்துக்கும்,
பிரான் - தலைவனு எம்பெருமானது, தென் அரங்கம் - அழகிய திருவ
ரங்கம், என்ன - என்று (ஒருதரமேனும் வாயினும்) சொல்ல, அன்பு உய்த்து
இருக்கா - அன்புசெலுத்தியிராமல், திருக்கு ஆவர் - மாறுபடுவீர்கள்; இக்கு
மொழியார்க்கு-கருப்பஞ்சாறுபோலினியசொற்களையுடைய மகளிர் திறத்தி
லோ, தீ மெழுகு ஆவர் - தீப்பட்ட மெழுகு போலக் கரைந்துஉருகுவீ
கள்; (இவ்வாறு ஆக), அவன் உங்கள் சென்மத்தை இரிக்குமது எ ஆறு-அப்
பெருமான் உங்களுடைய பிறப்பை யொழிப்பது எவ்வனம் நிகழும்? (எ-று.)

திருவாரங்கமென்று வாயினும் சொல்லுதலுஞ் செய்யாமல் விஷயாந்த
ரங்களில் ஊன்றிநிற்கின்றீர்களே, அவன் உங்கள் ஜன்மத்தை எவ்வனம்
ஒழிப்பான்? என்று, நல்வழிச்செல்லாதவர்களைக்குறித்து இரங்கிக்கூறினர்.
'திருக்காவிரிக்கும்' என்ற அடைமொழியைக் கங்கை காவிரிகட்குங் கூட்ட
லாம். யமுனைக்குப் பிரான் என்றது, யமுநாநதிதீரத்திற் கிருஷ்ணாவதாரஞ்
செய்துபலதிருவிளையாடல்களைநிகழ்த்தியருளியதனால். கங்கைக்குப்பிரான்
என்றது, அந்நதி திருமாலின் ஸ்ரீபாததீர்த்த மாதலால். காவிரிக்குப்பிரான்
என்றது, உபயகாவேரி மத்தியிற் பள்ளிகொண்டருளுதலால். கடற்குப்
பிரான் என்றது, கடலைஉறைவிடமாகக்கொண்டிருத்தலால். யமுனை கங்கை
முதலிய புண்ணியநதிகளின் தீர்த்தத்தினும் காவேரிதீர்த்தத்திற்கு உள்ள
இனிமைமிகுதி தோன்ற, அதற்கு 'தெள்ளமுதாம்' என்ற அடைமொழி கொ
டுத்தார்.

யமுநா என்ற வடமொழி - யமனுடன்பிறந்தவன் என்று பொருள்
படும். யமனும் யமுனையும் சூரியன்மக்க ளென்றநிக, காவிரி-காவேரீ என்ற
வடசொல்லின் விகாரம்: அப்பெயர்-கவேரெனன்ற அரசனது மகள் என்று
பொருள்படும். இஃது, ஜன்மம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன.
இருக்கா-இராமல்; ஈறுகெட்டஎதிர்மறைவினையெச்சம்; கு - சாரியை;
உடன்பாட்டுஇறந்தகாலவினையெச்சமாக 'இருந்து' எனப் பொருள்கொ
ண்டு, 'தீமெழுகாவீர்' என்றதனோடு இயைப்பினும் அமையும். (சுரு)

சக. சென்மந்தரங்கங்கருமஞ்சுழிபிணிசேலினங்கு
சென்மந்தரங்கதிர்பொன்கோள்கண்மாரிதிண்கூற்றசனி
சென்மந்தரங்கவற்றுள்ளிமுவோர்கரைசேர்க்கும்வங்கஞ்
சென்மந்தரங்கவின்றோளாரங்கர்திருப்பதமே.

(இ - ள்.) சென்மம் - (மாறிமாறிவருந்தன்மையனவான) பிறப்புக்
கள், தரங்கம்-(மாறிமாறிவரும்) அலைகளையுடைய கடலாகும்; கருமம்-(உயிர்

களைப் பிறப்பிலே சுழலச்செய்வதான) ஊழ்வினை, சுழி - (அகப்பட்டபொருள்களைத் தன்னில் உழலச்செய்வதான) நீர்ச்சுழியாகும்; பிணி - (பிறந்த உயிர்களைவருத்துகின்ற) தேகவியாதிகளும் மனோவியாதிகளும், செல்-(நீரி லிழிந்தாரைக் குத்திவருத்துகிற) மீன்களாகும்; குசென்-அங்காரகனும், மந்தர் - சனியும்; அம் கதிர் - அழகிய சூரியசந்திரர்களும், பொன் - பிருகல் பதியும், கோள்கள் - மந்தையகிரகங்களும், மாரி - மழையும், தின் கூற்று- (பிராணிகளைத் தவறாது அழிக்கும்) வலிமையுடைய யமனும், அசனி - இடியும், (ஆகிய ஆதிதேவிகத்துண்பங்கட்டுக் காரணமான தேவவர்க்கங்கள்), இனம் - (அம்மீனின்) இனமாய்ப் பிராணிகளை வருத்துகிற நீர்வாழ்ஜந்துக்களாகும்; அவற்றுள் செல் மந்தர்-அப்பிறப்புக்களிலே (கருமவசத்தாற்) சென்று அகப்பட்டுக்கொண்ட அற்பபாக்கியமுடைய மனிதர்கள், அங்கு விழுவோர்-அக்கடலில் விழுந்துவருந்துபவர்களாகும்; செல் மந்தரம் கவின் தோளார் அரங்கர் திரு பதமே - மேகந்தவழும் மந்தரகிரி போன்ற அழகிய தோள்களையுடையவரான ரங்கநாதரது திருவடியே, கரை சேர்க்கும் வங்கம்- (அப்பிறவிக் கடலினின்று) முத்திக்கரைசேர்க்கும் மாக்கலமாகும்; (௭ - ௩.) — ஈற்று ஏகாரம் - பிரிபிலை.

அவயவிய அவயவம் முதலிய அனைத்தையும் இங்ஙனம் உருவகஞ்செய்து உரைத்தது, முற்றுநுவகவணி; வடநூலார் ஸகலரூபக மென்பர். “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடி சேராதார்,” “அறவாழியந்தனைன்றாள் சேர்ந்தார்க் கல்லாற், பிறவாழி நீந்த லரிது” என்பவரதலால், ‘சென்மந்தரங்கம் செல் மந்தரங்கு அவற்றுள் விழுவோர் கரைசேர்க்கும்வங்கம் அரங்கர்திருப்பதமே’ என்றார். ‘செல்மந்தரம்’ என்றது, மந்தரத்தின் உயர்வு தோன்றக் கூறியதாம். அஷ்டகுலபர்வதங்களி லொன்றாகிய மந்தரமலைபோல ஒங்கி வளர்ந்த தோ ளென்க; பாற்கடலைக் கலக்கிய மந்தரம் போலப் போர்க்கடலைக் கலக்குந் தோளென்றுங் கொள்க.

செல்வது செல் என மேகத்துக்குக் காரணக்குறி. கவின் - உவமவருபுமாம். ஜம்மம், தரங்கம், கர்மம், குஜன், மந்தர், அசரி, பதம்-வடசொற்கள். தரங்கம் - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். குஜன் என்ற பெயர் - பூமியினின்று பிறந்தவ னென்றும், மந்தன் என்ற பெயர் - (நொண்டியாதலால்) மெதுவாகநடப்பவ னென்றும் பொருள்படும். குசென் என்றது, யமகநோக்கிய விகாரம். இரண்டாமடியில் ‘மந்தர்’ என்ற பன்மை - இழிவுணர்த்தும். செல் மந்தரம் கவின் தோளார் என்பதற்கு - மேகமும் மந்தரகிரியும் போன்ற திருமேனியழகையும் தோள்களையு முடையவ ரென்று உரைத்தலு மொன்று; மேகம்போன்ற அழகியமேனியும், மந்தரம்போன்ற தோளும் மென முறைநிறுந். மூன்றாமடியில், மந்தர் - மந்தப்புத்தியுடையாருமாம். சௌ, பதக்கமலங்கலணிமார்ப்பொன்னிபடிந்திமையோர்

பதக்கமலங்களாறுசீரரங்கபகட்டயிரா

பதக்கமலங்கரித்தூர்வோன்சிவனயன்பார்க்கவந்துன்

பதக்கமலங்களடியேன்றலைக்கென்றுபாலிப்பதே.

(இ - ள்.) பதக்கம் - பதக்கமென்றும் அணிகலத்தையும், அலங்கல் - (பலவகை) ஆரங்களையும், அணி - அணிந்த, மார்ப - திருமார்பையுடைய

வனே! இமையோர் - தேவர்கள், பொன்னி படிந்து - திருக்காவேரிதீர்த் தத்தில் நீராடி, பதக்கம் மலங்கள் அறு - தீவினைகளாகிய அசுத்தம் நீங்கப் பெறுதற்கிடமான, சீர் அரங்க - ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!— பகடு அயிராபதம் கம் அலங்கரித்து ஊர்வோன் - பெருமையையுடைய ஐராவதமென்ற யானையின் மத்தகத்தைச் சிங்காரித்து ஏறிநடத்துபவனான இந்நிரனும், சிவன் - சிவபிரானும், அயன் - பிரமனும், பார்க்க—, வந்து - (நீ) எழுந்தருளி, உன் பதம் கமலங்கள் அடியேன் தலைக்கு பாலிப்பது - உனது திருவடித்தாமரைமலர்களை அடியேனுடைய முடியில் வைத்து அருள்செய்வது, என்று - எந்நாளோ! (எ - மு.)

அலங்கல் - தொங்கியசைதல்; மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். இமையோர் - கண்ணிமையாதவர். யமகத்தின்பொருட்டு, பாதகம் என்ற வட சொல் குறுக்கலும் விரித்தலு மாகிய விகாரங்களைப் பெற்றுப் பதக்கம் என நின்றது. அயிராபதம் - ஐராவதம் என்ற வடசொல்லின் போலிவிகாரம். கம், சிவன், பதம், கமலம் - வடசொற்கள். கம் - தலை. சிவம் - சுபம்; அதனைத் தன் அடியார்க்குச் செய்பவன், சிவன். அயிராபதப்பகடு என்று மாற்றி, ஐராவதமென்னும் ஆண்யானை யென்றும் உரைக்கலாம்: பகடு - யானையின் ஆண்மைப்பெயர். கமலம் என்ற பெயர் - நீரை யலங்கரிப்பது என்று காரணப்பொருள்படும். (சுள)

சமு. பாலனஞ்செய்யமர்நாடாண்டுபூண்டுபட்டணிந்து பாலனஞ்செய்யகலத்துண்டுமாதர்பல்போ கத்தையும் பாலனஞ்செய்யவிருப்பதிலையம்பருகிந்ந்தன் பாலனஞ்செய்யவள்கோமானரங்கம்பையில்லைநன்றே.

(இ - ள்.) பால் அனம் - வெண்ணிறமான அன்னப்பறவைகள், செய்கழனிகளில், அமர் - பொருந்திவசிக்கப்பெற்ற, நாடு - தேசத்தை, ஆண்டு-அரசாட்சிசெய்து, பூண்டு பட்டு அணிந்து - ஆபரணங்களையும் பட்டா டையையும் தரித்த, செய்ய கலத்து பால் அனம் உண்டு - சிவந்த [செம் பொன்மயமான] பாத்திரத்திற் பாற்சோற்றைப் புசித்து, மாதர் பல் போ கத்தையும் பாலனம் செய்ய இருப்பதில் - மகளிர்சேர்க்கையாலாகும் பல வகையின்பங்களையும் பரிபாலித்து வீற்றிருப்பதனினும்,— ஐயம் பருகி - இரந்துபெற்ற கூழைக் குடித்தாயினும், நந்தன் பாலன் அம் செய்யவள்கோமான் அரங்கம் பையில்லை - நந்தகோபனது குமாரனும் அழகிய திருமகளின் கணவனுமான திருமாலினது ஸ்ரீரங்கத்திலே வாசஞ்செய்தல், என்று - நல்லது; (எ - மு.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

அனம் - ஹம்ஸம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவான அன்ன மென்பதன் தொகுத்தல். நீர்வளமிகுதியால் தாமரை முதலிய நீர்ப்பூக்க ளுள்ள விடத்திலே சென்று விரும்பிவாழ்தல் அன்னப்பறவையின் இயல்பாதலால், 'பாலனஞ்செய்யமர்' என்ற அடைமொழி நாட்டின்வளத்தை யுணர்ந்தும், அணிதல் - பொதுவினை. அனம்=அந்நம். பசும்பொன்னினாலாகிய பூனை 'பைம்பூண்' என்றல் போல, செம்பொன்னினாலாகிய கலத்தை 'செய்ய கலம்' என்றார். கலம்=உண்கலம். பாலனஞ்செய்தல்-தவறாமல் நுகர்தல்.

செய்ய=செய்து : எச்சத்திரிபு. தமக்கு உரிய பலவகைப்போகங்களையும், மாதர்கள், பாலன் செய்ய - தவறுதலடக்கும்படி பாதகாக்க என்று உரைப்பினும் அமையும். இருப்பதில் - ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது.

நந்தன் - கண்ணனை வளர்த்த தந்தை. வசுதேவனும் தேவகியும் கம்சனும் சிறையிலிருத்தப்பட்டு வடமதுரையில் தலைபூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியினிடம் எட்டாவதுகருப்பத்தில் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அக்குழந்தையைக் கம்சன் கொல்லக்கூடு மென்ற அச்சத்தால், தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக்குழுவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்தநேரத்திலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாந்தலைவனான நந்தகோபனது திருமாளிகையிலே இரகசியமாகக் கொண்டசேர்த்தவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவன்மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந்திருந்த தொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவந்து விட்ட, அதுமுதற் கம்சனைக் கொல்லுகிறவரையில் கண்ணபிரான் அக்கோசுலத்திலேயே நந்தகோபன்குமரனாய் யசோதைவளர்க்க வளர்த்தருளினனென்று உணர்க. செய்யவன் - செவ்வியையுடையவன். கோமான், மான் - பெயர்விகுதி. பையில்லை=பயில்கை; இப்போலி, அடுத்த யமகச்செய்யுளின் அந்தாதித்தொடர்ச்சி நோக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. 'பருகி' என்ற வினையை நோக்கி, 'ஐயம்' என்றது - கூழ் எனப்பட்டது. போகம், பாலம், பாலன் - வடசொற்கள். நம் செய்யவன் கோமான் என்றுஎடுத்துரைத்தலு மொன்று. (சஅ)

சக. பையிலத்திமூளைநரம்புனுதிர்ம்பரந்தரும

பையிலத்தியுள்விளைபாண்டமென்னுமற்புன்பாவையர்தோற்

பையிலத்திசெய்துநரகெய்துவீருய்யப்பற்றுமினோ

பையிலத்திமேவித்துயில்கூரங்கர்பொற்பாதத்தையே.

(இ - ள்.) 'பையில்-(ஒன்றோடொன்று) பொருந்தியிருக்கின்ற, அத்தி-எலும்பும், மூளை - மூளையும், நரம்பு - நரம்பும், ஊன் - தசையும், உதிரம் - இரத்தமும், பார்த - பரவிய, குரம்பை - (உயிர் சிலநாள்தங்குஞ்)சிறுகுடிசை (இது): இலத்தி உள் விளை பாண்டம் - மலம் அகத்திலே மேன்மேலுண்டாகப்பெறும் பாத்திரம்(இது)', என்னுமல் - என்று (உடம்பின்அசுத்தத்தன்மையைக்)கருதாமல், புல் பாவையர் தோல் பையில் அத்தி செய்து - இழிகுணமுடைய மகளிரது உடம்பினிடத்து ஆசைவைத்து, நாகு எய்துவீர் - நாகத்தை யடைபவர்களே!—(நீங்கள்), உய்ய - ஈடேறுமாறு, அத்தி பையில் மேவி துயில் கூர் அரங்கர் பொன் பாதத்தை பற்றுமினோ-(திருப்பாற்கடலில் (ஆதிசேஷனது) படத்தின்கீழ்த் திருவுள்ளமுவந்து யோகநித்திரை செய்தருளுகிற ஸ்ரீரங்கநாதருடைய அழகிய திருவடிகளைச்சாணமடையுங்கள்; (எ - று.)

அத்தினப்பது - எலும்புஎன்றபொருளில் அஸ்தி என்றவடசொல்லும், ஆசைஎன்ற பொருளில் அர்த்தி என்ற வடசொல்லும், கடல் என்ற பொருளில் அப்தி என்ற வடசொல்லும் சிதைந்ததாம். பையில்=பயில்; முதற்போலி, ருதிரம், பாண்டம், நாகம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன,

தோற் பை - தோலினாலாகிய பை. அத்திசெய்தல் - அர்த்தகித்தல்: வேண்டுதல். பற்றுமினோ என்ற ஓகாரம் - கழிவிரக்கத்தைக் காட்டும்.

“குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந், தொடரு நரம்பொடு தோலும் - இடையிடையே, வைத்த தடியும் வழுப்புமா மற்றிவற்றுள், எத்திறத்தா ரீர்க்கோதையான்”, “ஊறி யுவர்த்தக்க வொன்பதுவாய்ப்புல னும், கோதிக் குழம்பிலக்குங் கும்பம்,” “தோற்போர்வை மேலுந் துளை பலவாய்ப் பொய்ம்மறைக்கும், மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானால் - மீப்போர்வை, பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப், பைம்மறியாப் பார்க்கப்படுமீ” என்ற நாலடியார்ப்பாடல்கள் உடம்பின் அசத்தியை நன்கு விளக்கும்.

இச்செய்யுளில் அடிதோறும் முதலிலுள்ள ஐகாரம் குறுக்கமாதலால், அதனைத் தனியே நேரசையாகக்கொள்ளாது அடுத்தகுறிலோடு சேர்த்து நிரையசையாகக் கொள்ளவேண்டும்; இல்லாவிடின், “நேர்பதினோறே நிரை பதினெழுந், நோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே” என்றது முதலிய கட்டளைக்கலித்துறையிலக்கணம் சிதையும். கீழ்ச்செய்யுளின் ஈற்றடியில் வந்த “பையில்லை” என்றவிடத்தும் இங்ஙனமே காண்க. (சக)

௫௦. பாதகங்கைக்குமரங்கர்பல்பேய்ப்பண்டிரா வண்ணுற் பாதகங்கைக்குமென்றெள்ளக்கொய்தார்படிக்கேற்றதிருப் பாதகங்கைக்குள் விழுமுன்னமேபங்கயன் விளக்கும் பாதகங்கைக்குளிர்நீர் வீழ்ந்ததீசன் படர்சடைக்கே.

(இ - ள்.) பாதகம் - (அடியார்களுடைய) பாவங்களை, கைக்கும் - வெறுத்தொழிக்கின்ற, அரங்கர்-ரங்கநாதரும், பல் பேய் - பலபேய்கள், பண்டு - முன்னளில், இராவணன் உற்பாதம் கம் கைக்கும் என்று எள்ள - இராவணனுடைய உற்பாதமான தலைகள் கசக்குமென்று இகழுமாறு, கொய்தார் - (அத்தலைகளைத்) துணித்தவருமான திருமால், படிக்கு - (தாம் மாவலிபக்கல்வேண்டிய) மூவடிநிலத்தைத் தவறாது பெறுதற்காக, ஏற்ற - வாங்குதற்கு உடன்பட்ட, திருப்பாத கம் - (கொடுப்பதைத்) திருப்பக்கடாதஜலம் [வாக்குதத் தத்தோடு மகாபலிசக்ரவர்த்தி தாரைவார்த்துக்கொடுக்கிற நீர்], கைக்குள் விழும் முன்னமே - (அப்பெருமானது) அகங்கையில் விழுதற்கு முன்னமே, --பங்கயன் விளக்கும் பாதம் கங்கை குளிர் நீர் - பிரமன் திருமஞ்சனஞ் செய்த திருவடியின் தீர்த்தமாகிய குளிர்ந்த கங்காஜலமானது, ஈசன் படர் சடைக்கே வீழ்ந்தது-சிவபிரானது பரவியசடையிலே விழுந்திட்டது; (எ-று.)

மாவலிபக்கல் மூவடிமண்ணேண்டிப் பெற்று உலகனைத்தையும் தனது உடைமையாக்கி அவனைச்செருக்கடக்குதற்கென்று திருமால்கொண்டதிருவதாரமாகிய வாமனமூர்த்தியின் கையில் மகாபலி தாரைவார்த்துக்கொடுத்த நீர் விழுவதன்முன், அவ்வாமனன் திரிவிக்கிரமனாய்வளர்ந்து உலகமளக்க மேலே சத்தியலோகத்துச்சென்ற அப்பிரானது திருவடியை அங்குப் பிரமன் தன்னைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தமாகப்பெருகிய கங்காநதி சிவபிரானதுசடையில் வீழ்ந்தது என்றார்,

விரைவுமிகுதி தோன்ற; இங்ஙனம் காரணத்தின்மூன் காரியம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுதல், மிகையுயர்வுநவீர்ச்சியணி. “தாரேற்றவெண்குடைமாவலி வார்க்கவுந் தாமரைமேற், சீரேற்றதொன்னுமுதத்தோன் விளக்கவுஞ் செம்பொன்முடிக், காரேற்றமேனி யரங்கேசர் கையுங் கழலு மொக்க, நீரேற்றன வண்திருக்குறளாகி நிமிர்ந்தவன்றே” என்று திருவரங்கத்துமாலையிற் கூறுவதற்கும் இதற்கும் உள்ள ஒற்றுமையேற்றமைநயங்களை உய்த்துணர்க. “குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டுகைநீர் பெய்து, மறை கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக் - கறைகொண்ட, கண்டத்தான் சென்னி மேலேறக் கழுவினான், அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலும் இங்கு அறியத்தக்கது.

உத்பாதம் - வடசொல்: பின்னிகழும் தீமைக்கு அறிகுறியாக முன்னர்த் தோன்றுந் திரிமித்தம்; இராவணனது பத்துத்தலைகளை உலகத்தின் தீமைக்கு அறிகுறியென்றும் இனியனவல்லவென்றும் பிணம்பிடுங்கித்தின்னும் இயல்பினவான பேய்களும் இகழ்வதாகக் கூறியது, அவனது மிக்க இகழ்ந் பாட்டை விளக்கும். பங்கஜம் - சேற்றில் முளைப்பது: வடசொல்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி: அதில் தோன்றியவன், பங்கயன். ஈசன் - ஐசுவரியமுடையவன். சடைக்கு - உருபுமயக்கம். (௫௦)

• ௫௧. படநாகத்தந்தரமீதிருப்பானெம்பரணரங்கன்

படநாகத்தந்தம் பறித்தோன்புகழைப்பரவுமின்க

படநாகத்தந்தக்கரணம்பொல்லான் சிசுபாலன் முற்பல்

படநாகத்தந்தவசைக்குந்தந்தான் றொல்பரகதிக்யே.

(இ - ன்.) அந்தரமீது - பரமபதத்தில், படம் நாகத்து - படங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வான்மீது, இருப்பான் - வீற்றிருப்பவனும், எம் பரன் - எமது இறைவனும், நாகம் தந்தம் பட பறித்தோன் - (கம்சனேவிய குவலயாபீடமென்னும்) யானேயினது தந்தத்தை (அவ்வானை) அழியுமாறு பறித்துக்கொண்டவனுமான, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, புகழை - கீர்த்தியை, பரவுமின் - கொண்டாடித் துதியுங்கள்; (அங்ஙனம் அனைவரும் புகழுமாறு அப்பெருமான் யாதுசெய்தா னெனின்),—கபடன் - வஞ்சகனும், ஆகத்து அந்தக்கரணம் பொல்லான் - உடம்பின் அகத்துறுப்பான மனம் தீயவனுமாகிய, சிசுபாலன் - சிசுபாலனென்பவன், முன் - முன்பு, பல் பட - பலவாறாக, நா கத்து - நாவினால் பிதற்றின, அந்த வசைக்கும் - அப்படிப்பட்ட [மிகக்கொடிய] நித்தனைச்சொற்களுக்கும், தொல் பரகதி தந்தான் - அநாதியான பரமபதத்தைக் கொடுத்தருளினான்; (ஏ - று.)

சிசுபாலன் எம்பெருமானை இகழ்ந்ததற்குப் பயனாகப் பரகதியைப் பெற்றன னென்றால், அப்பெருமானைப் புகழ்வதற்குப் பயன் பரகதி யென்பது கூறாமலே யமையு மென்ற கருத்து, இதில் தொனிக்கும். சிசுபாலன் - வசுதேவனுடைய பிறந்தவளும் அதனால் கண்ணனுக்கு அந்தையும் சேதி தேசத்தரசனான தமகோஷனுக்குப் பத்தினியுமாகிய சுருதசிராவையென்பவ னுடைய மகன். திருமாலின் துவாரபாலகராகிய ஜயவீஜயர்கள் ஒருசமயத்

தில் விஷ்ணுலோகத்தினுட் செல்லவந்த ஸங்காதியோகிகளைத் தடுத்தமை பற்றி அவர்கள்வெருண்டுகூறிய சாபமொழியால் மூன்றுபிறப்புத் திருமா லுக்குப் பகைவராய்ப் பூமியிற் சனித்து அத்திருமாலின்கையா லிறப்பவ ராகி, முதலில் இரணிய இரணியாகூராகவுழ், அதன்பின் இராவண கும்பகர் ணராகவும், அப்பால் சிசுபால தந்தவக்கிரராகவுந் தோன்றின ரென அறித.

எம்பெருமான் பக்தியோடு தன்னைத்தியானிப்பவர்க்குத் திருவுள்ள முவந்து மோகூமளிப்பதுபோலவே, விரோதத்தினாலாகிலும் தன்னைஇடை விடாதுநினைத்திருந்தவர்க்கும் சிறுபான்மை தனது பரமகிருபையால் அந்த முத்தியை யளிக்கின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை.

அந்தரம் - வானம், பரமாகாசம். மூன்றாமடியில் 'கபடநங்கத்து' என்ற விடத்து, நகரவெறுபாடு யமகநயம்பற்றியது. வச்சுக்கும், உம் - இழிவு சிறப்பு. பர கதி - உயர்ந்த கதி. (௫௧)

௫௨. பரவையிலன்னகட்பாஞ்சாலிரின்பரமென்னநிரு
பரவையில்மேகலையீந்தானரங்கன்பணிந்திமையோர்
பரவையிலாழிப்பிரானடிக்கீழுற்பவித்தழியும்
பரவையில்மொக்குளைப்போற்பலகோடிபகிரண்டமே.

(இ - ள்.) பரவு - விசாலித்த, ஐயில் அன்ன கண் - வேலைப்போன்ற [கூரிய] கண்களையுடைய, பாஞ்சாலி - திரௌபதி, நின் பரம் என்ன - 'என்னைக் காப்பது' உனதுபாரம்' என்று சொல்லி முறையிட்டுச் சரண மடைய, நிருபர் அவையில்-அரசர்கள் கூடிய சபையிலே, மேகலை ஈந்தான் - (அவட்கு) ஆடையை யளித்தவனும், இமையோர் பணிந்து பரவு - தேவர் கள் வணங்கித் துதிக்கப்பெற்ற, ஐயில் ஆழி பிரான் - கூரிய சக்கராயுதத்தை யேந்திய இறைவனுமான, அரங்கன்-திருவரங்கநாதனது, அடிக்கீழ்-திருவடி யில்,— பரவையில் மொக்குளை போல் - கடலில்தோன்றும் நீர்க்குமிழிகள் போல, பல கோடி பகிரண்டம் - அநேககோடிக் கணக்காகிய அண்ட கோளங்கள், உற்பவித்து - தோன்றி, அழியும் - (சிலகாலம் கழிந்தவாறே) மாய்ந்துபோம்; (எ - று.)

“வாரித்தலமும் குலபூதரங்களும் வானு முள்ளே, பாரித்துவைத்த வில்வண்டுகள்யாவும் படைக்க முன்னாள், வேரிப்பசுந்தன்துழாயரங்கே சர் விபூதியிலே, மூரிப்புனலிற் குமிழிகள்போல முளைத்தனவே,” “மண் கழலில்” என்பர் திருவரங்கத்தமாலையிலும்.

பாஞ்சாலி - வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். பாஞ்சாலதேசத்து அரச னது மகள்; பஞ்சபாண்டவரது பத்தினி. மேகலை யென்ற எண்கோவை யிடையணியின் பெயர், ஆடைக்கு இலக்கணை. மேவுகலை என விளைத் தொகைநிலத்தொடராக எடுத்து, விரும்பப்படுகின்ற ஆடை யென்றும், பொருந்திய ஆடை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஐயில்=அயில். பஹி ரண்டம் - வெளியண்டம்; இங்கு, அண்டமென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. யமகநயத்தின்பொருட்டு, 'நிருபரவையிளமேகலை', 'பரவையிளமொக் குளை' என்று சந்திபுணர்க்காமல் லகரவீராகவே நிறுத்திக்கொண்டார். (௫௨)

௫௩. அண்டமடங்கலையுந்நந்துகாத்தவையந்நந்தன்பால்
அண்டமடங்கலைச்செய்காரணமம்பொன்முத்தலைவான்
அண்டமடங்கலையீர்த்தோடும்பொன்னியரங்கன்புட்கார்
அண்டமடங்கலைமுந்நீர்மகளுகப்பாகவென்றே.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, பொன் - பொன்னையும், முத்து - முத்துக்
கலையும் கொழிக்கின்ற, அலை - அலைகள், வான் அண்ட - மேகமண்டலத்
தையளாவியுயர, மடங்கலை ஈர்த்து ஓடும் - சிங்கங்களை யிழுத்துக்கொண்டு
ஓடிவருகிற, பொன்னி - சாவேரிநதியினுற் சூழப்பட்ட, அரங்கன் - திருவா
ங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான், அண்டம் அடங்கலையும் - அண்ட
கோளங்களெல்லாவற்றையும், தந்து - படைத்து, காத்து - பாதுகாத்து,
அவை அந்தம் தன்பால் அண்ட மடங்கலை செய் - அவ்வண்டங்களெல்லாம்
கற்பாந்தகாலத்திலே மீண்டும் தன்பக்கல் ஒடுங்கும்படி அழிவுசெய்கின்ற,
காரணம் - ஏது, (யாதெனில்), - காரண்டம் புள் அடங்கு அலை முந்நீர் மகள்
உகப்பு ஆக என்றே - நீர்க்காக்கையாகிய பறவைகள் தம்மிலடங்கப்பெற்ற
அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றிய திருமகள் (கண்டு)
களிப்படைதற்கு என்றேயாம் ; (எ - று.)

எம்பெருமான் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலை
யுஞ் செய்வது பெரியபிராட்டியாரின்மனத்தைமகிழ்விக்குந் திருவிலையாட
லையா மென்பது, கருத்து. இரட்டிமொழித லென்னும் உத்தியால், 'முந்
நீர்மக ளுகப்பாக' என்பதற்கு - (அண்டங்கட்கெல்லாம் அதிஷ்டானதேவ
தையான) கடலாடைசூழ்ந்த பூமிப்பிராட்டி மகிழ்ச்சி யடைய வென்றும்
பொருள்கொள்ளலாம். அண்டமடங்கலையுந் தந்து காத்து அவை அந்தந்
தன்பால் அண்ட மடங்கலைச்செய்—“ தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்க
வெண்டடங்கடல், தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்,
நின்னுளேபிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும், நின்னுளேயடங்குகின்ற நீர்மை
நின்கண் நின்றதே ” என்ற திருமழிசைப்பிராணருளிச்செயலையுங் காண்க.

அடங்கல் என்றது, எஞ்சாமைப்பொருளைக் காட்டும் ; உம்மை - முந்
றும்மை. அந்தம்அண்ட - அழிவையடைய, மடங்கலைச்செய் - ஊழிற்காலத்
தைச் செய்கிற வென்றுரைத்தலு மொன்று. பொன்னும் முத்தும் சிங்கங்க
ளும்-மலையிலுள்ளவை. மலையில் முத்து, யானைத்தந்தம் முதலியவற்றினின்று
தோன்றியவை யென்க. மடங்கல்-(பிடரியிர்) மடங்குதலையுடைய தென
ஆன்சங்கத்துக்குக் காரணக்குறி. காரண்டவம்-வடசொல். உகப்பு - தொ
ழிற்பெயர். (௫௩)

௫௪. ஆகமதிக்குமுகமேன்முகமுடையானயன்வாழ்
ஆகமதிக்குநவரீதக்கள்வவவனிகொள்வார்-
ஆகமதிக்குளஞ்சேரரங்காவுன்னையன்றித்தெய்வம்
ஆகமதிக்குளெண்ணெடியேன்பிறராரையுமே.

(இ - ள்.) ஆகமம் - (காமிகம் முதலிய) ஆகமங்களைக் கூறிய, திக்கு
முகம் மேல் முகம் உடையான் - நான்குமுகங்களுக்குமேலும் ஒருமுகத்

தை [ஐந்துமுகங்களை] யுடையவனான சிவபிரானும், அயன் - பிரமனும், வாழ் - இனிதுவசிக்கின்ற, ஆக - திருமேனியையுடையவனே ! மதிக்கும் நவரீதம் கள்வ - கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயை (க் கிருஷ்ணாவதாரத்திற்) களவுசெய்துண்டவனே ! அவனி கொள் வாராக - பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தியெடுத்துக்கொண்டெவந்த வராகமூர்த்தியானவனே ! மதி குளம் சேர் அரங்கா-சந்திரபுஷ்கரிணிபொருந்திய ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே ! அடியேன் - (உனது) அடியவனான நான், உன்னை அன்றி பிறர் ஆரையும் தெய்வம் ஆக மதிக்குள் எண்ணேன் - உன்னையல்லாமல் வேறு எவரையும் கடவுளாக மனத்திற்கருதுதலுஞ்செய்யேன் ; (௭ - ௩.)

“மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்றபடி பரதேவதையாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனையே யன்றி அவனது திருமேனியிலடங்கிய அபரதேவதைகளைச் சிறிதும்பொருள்செய்யாமையில் தமக்குள்ள உறுதியை இவ்வனம் வெளியிட்டார். திருமாலின் திருநாபியிற் பிரமனும், வலப்பக்கத்திற் சிவ பிரானும் அடங்கியுறைதலை, “பிறைதங்குசுடையானை வலத்தே வைத்துப் பிரமனைத் தன்னுத்தியிலே தோற்றுவித்துக், கறைதங்குவேற்றடங்கட்டிருவை மார்பிற் கலந்தவன்” என்ற அருளிச்செயல்கொண்டும் உணர்க.

இங்கு ‘ஆகமம்’ என்றது, காமிகம் முதல் வாதாளம் ஈராகச் சொல்லப்படும் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களை. சிவபூசையெய்துந்திறம் சிவஸ்வரூபம் முதலியவற்றைச் சொல்லுகிற இந்தச்சைவாகமங்கள் அச்சிவபிரானுலேயே சொல்லப்பட்டவை. திக்கு என்பது - இலக்கணையால், அதன்தொகையாகிய நான்கென்னும் எண்ணின்மேல் நின்ற தென்க. சிவபிரான் நான்கு திசையையும். நோக்கிய நான்குமுகங்களோடு மேல்நோக்கியணுர்த்தவழகமொன்றுமாக ஐந்துமுகங்களுையுடையா னென்ற விவரம் விளங்க, ‘திக்கு முகமேல்முகமுடையான்’ என்றன ரென்றுங் கொள்ளலாம். சதாசிவமூர்த்தியினுடைய ஐந்து முகங்களுள்ளும் சத்தியோசாதமென்னும் முகத்தினின்று காமிகம் யோகஜம் சிந்தியம் காரணம் அசிதம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், வாமமென்னும் முகத்தினின்று தீப்தம் சூக்தமம் சகத்திரம் அஞ்சுமான் சுப்பிரபேதம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், அகோரமென்னும் முகத்தினின்று விசயம் நிச்சுவாசம் சுவாயம்புவம் ஆக்நேயம் வீரம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், தத்புருஷமென்னும் முகத்தினின்று ரௌரவம் மருடம் விமலம் சந்திரஞானம் விப்பம் என்னும் ஐந்து ஆகமங்களும், ஈசானமென்னும் முகத்தினின்று புரோந்தீதம் லளிதம் சித்தம் சந்தானம் சர்வோக்தம் பாரமேசுவரம் கிரணம் வாதாளம் என்னும் எட்டு ஆகமங்களும் தோன்றினவென்று அறிக.

நவரீதம் என்ற வடசொல் - புதிதாக ஈட்டப்பட்டது என்றும், அவரி என்ற வடசொல் - காத்தற்குரியது என்றும் காரணப்பொருள்படும். கள்வன், வ் - பெயரிடைநிலை. சந்திரபுஷ்கரிணி - கூயரோகமடைந்து அழியும் படி தகூப்பிரஜாபதியினுற் சாபமடைந்த சந்திரன் தவஞ்செய்து அச்சாபநிலிருத்திபெற்ற குளம். மதி - நன்குமதிக்கப்படுபவன். மதி - அறிவு ; வடசொல், ‘மதிக்குள் வையேன்’ என்றும் பாடம். (௫௪)

௫௫. ஆரத்தநந்தருந்தாய்தந்தையாரந்தமாவரிகழ்-
ஆரத்தநந்தனன்றிமைகண்டாலங்கவத்துவபூண்
ஆரத்தநந்தசயனாவணியரங்காதிகிரி
ஆரத்தநந்தன்மதலாயென்றிங்குனக்கத்தன்மைத்தே.

(இ - ன்.) அத்த-(எனது) தந்தையே! அம் கவத்துவ - அழகிய கௌஸ் தபமென்னும் இரத்தினத்தைத் (திருமார்பில்) தரித்துள்ளவனே! பூண் ஆரத்து - அணிந்த ஹாரங்களையுடைய, அநந்தசயன - ஆதிசேஷனேப் படுக் கையாகவுடையவனே! அணி அரங்கா - அழகிய திருவரங்கத்துக்குத் தலை வனே! திகிரி ஆர் அத்த - சக்கராயுதம் பொருந்திய திருக்கையையுடைய வனே! நந்தன் மதலாய் - நந்தகோபன் வளர்த்த குமாரனே!—ஆர தநம் தரும்*தாய் - (தான்பெற்றபிள்ளைக்குக்) குடிக்க முலைப்பாலைக் கொடுக்கிற தாயும், தந்தை - தந்தையும், நந்தனன் தீமை கண்டால் - துமதுபுதல்வன் (இளமையில் தம்மை உதைத்தல் எசுதல் முதலிய)தீங்குகள்செய்தலைக் கண் டால், ஆநந்தம் ஆவர் - மகிழ்ச்சியடைவரெயன்றி, இகழார் - வெறுப்புக் கொள்ளார்:—என் தீங்கு உனக்கு அ தன்மைத்தே - (அறிவிற்சிறியேனான) எனது பிழையும் (எந்தையான) உனக்கு அத்தன்மையதேயாம்; (எ - று.)

அன்பிற்சிறந்த தாய்தந்தையர் தம் மக்கள் இளமையிற் செய்கிற சிறு குறம்புகளைப் பொருள்செய்யாது அவற்றைக்கண்டு களித்துநிறம்போல, அருளிற்சிறந்த எம்பெருமானும் தனது அடியாரது பிழைகளைப் பாராட் டாது “என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென் பர்போலும்” என்னும்படி அவற்றையே குணமாகப்பாவித்துப் போக்யமா கக்கொண்டு அருள்செய்வ னென்பதாம். “திருவரங்கத்துள்ளோங்கு, மொளியுளார்தாமையன்றே தந்தையுந் தாயு மாவார்” என்ற திருமலை இங்கு உணர்த்தக்கது. இக்கருத்துக்கு, இரண்டாமடியில் ‘அத்த’ என்ற தைத் தந்தையையழைக்கும் விளியாகக்கொண்டமை இனிதுபொருந்தும்; “அணியார்பொழில்சு முரங்கநக ரப்பா” என்றார் பெரியாரும். இனி, அத்தம் என்று பிரித்து அர்த்தம் என்ற வடசொல்லின் விகார மென்று கொண்டு, அத்த நந்தனன் - செல்வப்புதல்வன் என்று உரைப்பாரும், அ தம் நந்தனன் என்றபிரித்து அந்தத் தமதுபுதல்வ னென்று உரைப்பாரு முளர். இரட்டுறமொழிதவென்னும் உத்தியால், ‘ஆரத் தநத் தரும்’ என்ப தற்கு - (தனதுமகனுக்குத்) தனது செல்வத்தை முழுவதற்கொடுக்கின்ற என்று உரைத்து, அந்தஅடைமொழியைத் தந்தைக்குக் கூட்டலாம்; (ஆர- நிரம்ப; தநம் - செல்வம்.) நந்தனன் என்ற பெயர் - (தாய்தந்தையர்க்கு) ஆநந்தத்தைச் செய்பவனென்று காரணப்பொருள்படும். ‘என்தீங்கு’ என் றது, வணங்காமை புகழாமை முதலியவற்றை. தீங்கு - சாதியொருமை.

ஸ்தநம், தநம், ஆநந்தம், நந்தனன், கௌஸ்தபம், ஹாரம், அநந்தசய நன், ஹஸ்தம் - வடசொற்கள். கௌஸ்தபரத்தினம், திருப்பாற்கடலி னின்று தோன்றியது. ஹாரம் - மார்பின்மலை. ‘பூணூத்து’ என்றது, அநந்தசயனுக்கு அடைமொழி. மதலாய் - மதலை யென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. தாய்தந்தை-பன்மைவிசுவகிபெருத பொதுத்திணையும்மைத்தொகை.

ருக. அத்தனுமன்புளவன்னையும்பேருமனந்தமதாம்
அத்தனுமன்புலனாதலினுண்டருளம்புயைவீர்-
அத்தனுமன்புயமீதேறங்கனஞ்சார்ங்கவயிர்-
அத்தனுமன்புகல்பேரிருவீர்க்குமடியெனன்றே.

(இ - ள்.) அத்தனும் - தந்தையும், அன்பு உள அன்னையும் - (மக்களி
டத்து) மிக்க அன்பையுடைய தாயும், பேரும் - பெயரும், அனந்தம்அது
ஆம் - எல்லையிலாததாகப்பெற்ற, அ தனு - அந்தந்தஉடலில் [பலவகைப்
பிறப்புக்களில்], மன் - பொருந்திவருகிற, பு(ல்)லன்-எளியவன் யான்: ஆத
லின் - ஆகையால்,—அம்புயை - இலக்குமி யென்றும், வீரத்து அனுமன்
புயம் மீது ஏறு - பராக்கிரமத்தையுடைய அநுமானே (இராமாவதாரத்தில்)
வாகனமாக்கொண்டு அச்சிறியதிருவடியின்தோள்களின்மே லேறிய; அரண்
கன் - ரங்கநாதனாகிய, அம் சார்ங்கம் வயிரம் தனு மன் - அழகிய சார்ங்க
மென்னும் உறுதியான வில்லையுடைய பெருமா னென்றும், புகல் - சொல்
லப்படுகிற, பேர் இருவீர்க்கும் - உங்களிரண்டுபேர்க்கும், அடியன் என்று
அடியவகைஎன்னைக்கொண்டு, ஆண்டுஅருள் - பாதுகாத்தருள்வாய்; (எ-று.)

ஒவ்வொரு பிறப்புக்கு ஒவ்வொரு தந்தையும் தாயும் பெயருமாக எத்
தனையோபிறப்புக்களில் எத்தனையோ தந்தைதாயர்களையும் பெயர்களையுங்
கொண்டு உழன்றுவருகிறவன் யானென்று தனதுசிறுமையை விண்ணப்
பித்து, இனியாயினும் பரமபிதாமாதாக்களாகிய நீயும் பெரியபிராட்டியாரும்
என்னை ஆட்கொண்டு உங்கட்கு அடியெனன்ற பெயரையிட்டுப் பிராகிருத
பிதாமாதாக்களின் தொடர்பையும் பிராகிருதநாமத்தையும் போக்கி எனக்கு
முத்தியளித்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தபடி. “தாயொக்கு மன்
பின்” என்னும்படி மக்களிடத்துத் தந்தையினன்பினும் தாயினன்பு மிகுத
லால், அன்னைக்கு ‘அன்புள்’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; இனி,
அதனை மத்திமதீபமாகக்கொண்டு அத்தனுக்கும் இயைத்தலு மொன்று.

உள்ள, புல்லன் என்பவை - உள, புலன் என்று தொகுத்தல்விகாரம
டைந்தன. ‘தனு’ என்றது - உடம்பைக்குறிக்கையில் தநு என்ற வடசொல்
லின் விகாரமும், வில்லைக்குறிக்கையில் தநுஸ் என்ற வடசொல்லின் விகா
ரமுமாம். மன்புலன் - வினைத்தொகை. அம்புயை - அம்புஜா என்ற வட
சொல்லின் விகாரம்; தாமரைமலரில் வாழ்பவ ளென்று பொருள். நான்
காமடியில், மன் - மன்னன்; பண்பாகுபெயர். இருவீர் - முன்னிலைப்பன்
மைக்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். (ருக)

ருள. அடியவராகவுமாட்கொள்ளவுமெண்ணியாருயிர்கட்கு+
அடியவராகம்படைத்தமையாலகமேபெரிய
அடியவராகவரங்கருக்காட்செயருட்கதையால்
அடியவராகஞ்செய்மாரணுக்காட்செயுமைவரையே.

(இ - ள்.) அடியவர் ஆகவும் - (ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவாகிய தமக்
குத்) தொண்டர்களாகுமாறும், ஆள் கொள்ளவும் - (அங்கனம் தொண்ட
ரானவர்களைத் தாம்) அடிமைகொள்ளுமாறும், எண்ணி - திருவுள்ளங்

கொண்டு, அவர் - அப்பெருமான், அடி - ஆதிகாலத்தில் [சிருஷ்டிகாலத்தில்], ஆர் உயிர்கட்கு ஆகம் படைத்தமையால் - நிறைந்த உயிர்கட்குச் சரீரத்தைக் கொடுத்ததனால்,—அகமே - மனமே! பெரிய அடிய வராகம் அரங்கருக்கு ஆள் செய் - பெரிய கால்களையுடைய வராகமூர்த்தியாக அவ தரித்த ஸ்ரீரங்கநாதர்க்கு (நீ) அடிமையாவை; (அங்மனமாகி), அருள் கதையால்-(அவருடைய) கருணையாகிய தண்டாயுதத்தைப் பெற்று அதனொண்டு, அவம் ராகம் செய் மாரணுக்கு ஆள் செய்யும் ஐவரை அடி - கெட்ட ஆசையை விளைக்கிற மன்மதனுக்கு அடிமைசெய்யும் பஞ்சேந்திரியங்களாகிய ஐந்துஉட்பகைவர்களையும் தாக்கி வலியடக்குவாய்; (எ - று.)

உபயவிபூதிநாயகனான சர்வேசுவரன், த்ரிபாத்விபூதியாகிய பரமபதத்திலுள்ளார் எப்பொழுதும் பரமானந்தத்தையே நுகர்ந்தவருதல் போலவே, உரைமெழுக்கிற் பொன்போல் மூலப்பிரகிருதியிலமுந்திக்கிடக்கிற உயிர்களும் தம் தம்முயற்சியால் அப்பெரும்பதவியை யடைந்து இன்புற்று வாழலாம்படி, அவ்வுயிர்கள் தன்னைத் தரிசித்தல் தொழுதல் சேர்தல் தியானித்தல் துதித்தல் முதலிய பணிவிடைகளைப் புரிதற்கு உபயோகமாக, கண்கை கால் மனம் வாய் முதலிய உறுப்புக்களோடு கூடிய உடம்பை அவ்வுயிர்கட்கு ஆதியில் அளித்தருளின னாதலால், நீ அப்பரமகருணைநியின்பக்கலிலேயே அடிமைபூண்டு, அவனருளாற் பஞ்சேந்திரியநிக்கிரகஞ்செய்து வீடுபெறுவை யென்று தம் மனத்துக்கு நல்லறிவுணர்த்தினார். ‘அருட்கதையா லைவரையடி’ என்றது - “யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் வல்வினையைக், காணும் மலையும் புகக்கடிவான் - தானோர், இருளன்ன மாமேனி யெம்மிறையார் தந்த, அருளென்னுந் தண்டா லடித்து” என்ற அருளிச்செயலின் கருத்தைக் கொண்டது. அவராகஞ்செய்மாரணுக்கு ஆட்செய்யும் ஐவர் - “மாரணுவரிவெஞ்சிலைக் காட்செய்யும், பாரினார்” என்றார் பெரியாரும். அடி - அடிநாளில், ‘அவர்’ என்ற சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது, செய்யுளாதலின்; ‘செய்யுட் கேற்புழி’ என்றார் நன்னூலாரும். அடியவர் என்று எடுத்து, ஆதிகாரணமானவ ரென்று உரைப்பாரு முளர்.

“சிலம்பினைடைச் சிறுபரல்போற் பெரியமேரு திருக்குளம்பிற் கண்கணப்பத் திருவாகாரன், குலுங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக் கோட்டிடை வைத்தருளிய வெங்கோமான்” என்றபடி பெரியகால்களையுடைய மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்ததனால், ‘பெரிய அடிய வராக வரங்கர்’ என்றார். ஆர்உயிர்-அருமையான உயி ரெனினுமாம்; முத்திபெறுதற்கு உரிய தென்றபடி, மாரன் என்ற வடசொல் - (ஆசைநோயால்) மாணவேதனைப் படுத்தபவ னென்று காரணப்பொருள்படும். ‘அகமே’ என்றவிடத்து, ‘அறிவே’ என்றும் பாட முண்டு. அரங்கர்க்கு ஆட்செய்தால் ஐவரையடிக்கலாம்; அடித்தால் உய்யலாம் என்பது, குறிப்பு. (௫௭)

சேவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தோடுநின்றல்.

௫௮. வரையாழிவண்ணரங்கேசரீசன்முன்வாணன் றிண்டோள் வரையாழியார்புள்ளின்வாகனத்தேவந்தநாடொடிற்றை வரையாழியதுயராய்த் தூசநானுமதியுஞ்செங்கை வரையாழியும்வளையும்மிழந்தாளென்மடமகளே.

(இ - ள்.) வரை ஆழி வண்ணர் - (கண்டவர்மனத்தைக்) கவர்ந்து கொள்ளும் கடல்போன்ற கரியதிருநிறத்தையுடையவரும், ஈசன்முன் வாணன் திண் தோள் வரை ஆழியார் - (பாதுகாப்பதாக ஏற்றுக்கொண்ட) சிவபிரானது முன்னிலையிலே பாணசுரனுடைய வலியதோள்களைத் துணித் தொழித்த சக்கராயுத்தையுடையவருமான, அரங்க ஈசர்-திருவரங்கநாதர், புள்ளின் வாகனத்தே வந்த நாஸ்தொடி - கருடவாகனத்திலேறிப் பவனி வந்த நாஸ்தொடங்கி, இற்றை வரை - இன்றைநாளளவும், என் மடமகள் - எனது மடமைக்குணமுடைய மகள், ஆழிய துயர் ஆய்-ஆழ்ந்தமனக் கலக்கமுடையவளாய், தூசும் - ஆடையையும், நாணும் - நாணத்தையும், மதியும் - அறிவையும், செம்மை வரை ஆழியும் வளையும் - சிவந்த கைகளிலணிந்துள்ள மோதிரத்தையும் வளையல்களையும், இழந்தாள் - இழந்துவிட்டாள் ; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலிய சிலவகைகளால் தலைவியைக் களயிற் கூடிய தலைவன் பிரிந்தபின்பு அப்பிரிவாற்றுமைத்துயரத்தால் உளமழிந்து உடல்மெலிந்து கைவளையும் விரலாழியும் நெகிழ்ந்து கீழ்விழ ஆண்டசோர நாணங்கூலித்து அறிவிழந்து நிலமாறி நிற்கிற தலைவியின் துயர்க்காரணத்தைத் தொழியாலறிந்த செவிலித்தாய், அத்தலைவனைத் தலைவிக்கு வெளிப்படையாக மணம்புரிவித்துத் துயர்நீக்கக் கருதியவளாய், அத்தலைமகளின்நிலைமையை நற்றாய்க்குஉரியவாற்றா லுணர்ந்திய துறை, இச்செய்யுளிலடங்கியது. தியானநிலையில் நின்ற ஐயங்காரது அகக்கண்ணுக்கு எம்பெருமான் கருடாருடனாய் புலனாகி மறைந்தவளவிலே, அப்பெருமானது ஸதாஸாந்தியத்தை அபேகித்துப் பிரிவாற்றாமையால் வருந்துகிற ஐயங்காருடைய துயரத்தை நோக்கிய ஞானிகள், அவர்பக்கல் தம்மினும் மிக்க ஆதரத்தையுடைய பேரறிவாளர்க்கு ஐயங்காரதநிலைமையை யெடுத்துக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள் ; விவரம் கேட்டி உணர்க.

தன்னைச்சரணமடைந்தவன் பரிபவப்படுவதைப் பார்த்தும் ஒன்றும் பரிசாரஞ்செய்யமாட்டாதொழிய வென்பார், 'ஈசன்முன்' என்றார். தொட்டி என்பது 'தொடி' எனத் தொகுத்தல்விசாரப்பட்டது. இன்று + வரை = இற்றைவரை ; மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. ஆழிய - இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்; 'இன்' என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. வளையும்பிழந்தாள், மகரவொற்று - விரித்தல். மடமை - பேதைமை ; இளமையுமாம். வரைதல் - கவர்தல், நீக்குதல், கொள்ளுதல். (௫௮)

தலைவி, தனது வேட்கைமிகுதியைக் கூறுதல்.

௫௯. மகரந்தகாதலைவாழ்வென்னவாரிசுட்டாய்திதிதன்
மகரந்தகாதலைவானினுள்ளோர்க்குமண்ணோர்க்குவட்டா
மகரந்தகாதலைவார்குழையாய்வளர்சீரங்கதா
மகரந்தகாதலைவாக்கிற்சொல்லேன்மடவாரெதிரே.

(இ - ள்.) மகரம் - (கடலிலேயேவாழும்பிணவான)சுரமீன்களும், அலை வாழ்வு தகாது என்ன - கடலில்வாழ்தல் இனிக்கடா தென்று தவித்

தக்கூறும்படி, வாரி சுட்டாய் - கடலை (ஆக்ரேயாஸ்திரத்தால்) எரிக்கத் தொடங்கியவனே ! திதிதன் மகர்அந்தகா-திதியென்பவளுடைய புதல்வர்களான அசுரர்கட்கு யமனுனவனே ! வானின் உள்ளோர்க்கு தலை - மேலுலகத்திலுள்ளவர்களான தேவர்கட்குத் தலைவனே ! மண்ணோர்க்கு உலட்டாமகரந்த - நிலவுலகத்து வாழும் மனிதர்கட்குத் தெவிட்டாத தேன்போலினியவனே ! காது அலை வார் குழையாய் - காதுகளில் அசைகிற பெரிய குண்டலங்களையுடையவனே ! வளர் சீரங்க தாம-ஸ்ரீரங்கத்தைக் கண்வளருமிடமாகக்கொண்டவனே !—கரந்த காதலை-(உன்மேல் எனக்கு) அந்தரங்கமாக வுள்ள மோகத்தை, மடவார் எதிரே வாக்கின் சொல்லேன் - (தோழியர் முதலிய) மகளிரின் முன்னிலையிலே பகிரங்கமாக வாயினுற்சொல்லுந் தரமுடையே னல்லேன் ; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலிய வகைகளால் தலைவியைக் களவிற்கூடி நின்ற தலைவன் அங்குப் பழியெழுந்த தென்று தோழியால் விலக்கப்பட்ட பின்னர் அப்பழியடங்கச் சிலநாள் ஒருவழிப்பிரிந்துறைதல், ஒருவழித்தணத்த லெனப்படும்; அங்ஙனம் பிரிந்துறைகின்ற சமயத்தில், அப்பிரிவையாற்றாது வருந்துகிற தலைவி, தனதுநினைப்புமிருதியால் தலைவனை எதிரில்நிற்கின்றவாறுபோலப் பாலித்து, அங்ஙனம் உருவெளித்தோற்றத்திலே வெளிப்பட்ட அத்தலைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது, இது. ஒருவழித்தணந்துவந்த தலைவன் சிறைப்புறமாக, அதனையுணர்ந்த தோழி அவனை முன்னிலையாக்கிக் கூறியதென்று இதற்குத் துறைகொள்ளுதலு மொன்று. நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஐயங்கார் அவன்பக்கல் தமக்கு உண்டான வியாமோகத்தை அப்பெருமானைக்குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். கரந்தகாதலை வாக்கிற் சொல்லேன் மடவாரெதிரே - எனது அந்தரங்கபக்திமிருதியைப் பேதை யரான உலகத்தார் முன்னிலையிலே வாயினுற்சொல்லேன் என்க.

‘மகரம் தகாது அலைவாழ்வென்ன வாரிசுட்டாய்’ என விளித்தது, பிரிந்த ஒருதலைவியை மீளவுக்கூடுதற்காக அரிய பெரிய முயற்சி செய்த நீ இங்ஙனம் என்பக்கல் உபேகைசெய்வது தகுதியோ வென்ற குறிப்பு. ‘காதலை வார்குழையாய்’ என்றது, காதும் குண்டலமும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலாகிய செயற்கையழகைக் கண்டு அதிலேபட்டுக்கூறியது. மற்றைவிளிகள், அப்பெருமானது பராக்கிரமம், துஷ்டநிக்கிரகம், பரத்வம், இனிமை, இனியஇடமுடைமை முதலியவற்றில் ஈடுபாடு. மகரமென்னும் மீன் கடலிலேயே வாழ்வதாதலை ‘மகராலயம்’ என்ற கடலின் பெயர்கொண்டும், “கடல்வாழ்சுறவு” என்ற தொல்காப்பியங்கொண்டும் உணர்க. இது கடல்வாழ்மியல்பினதாய்ச் சிறத்தல்பற்றியே, இதனைத் தலைமையாக எடுத்துக் கூறினார்: இது, மற்றை நீர்வாழ்விர்கட்கும் உபலக்ஷணமாம். வாரி-நீர்: வடசொல்; கடலுக்கு இலக்கணை. அந்தகன் - அந்தத்தைச் செய்பவன்: அந்தம் - அழிவு. திதிதன் மகரந்தகா-காசியபமுனிவரது மனைவியருள் திதியென்பவளது புதல்வராதலால் ஐதத்யரெனப்படுகிற அசுரர்களை அழித்தவனே யென்றபடி. மகர் - மகன் என்பதன் பன்மை; மகார் என்றும் வழங்க

கும். தலை - தலைவனுக்குப் பண்பாகுபெயர்: உவமையாகுபெயராக, உத்தம அங்கமாகிய தலைபோலச் சிறந்தவனே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அண்மைவீளி யாதலின், இயல்பு. ரங்கநாதன் நிலவுலகத்தில் எழுந்தருளியிருந்து அவ்வுலகத்தார்க்குக் காட்சிக்கினியனாதல்பற்றி, 'மண்ணோர்க்கு உவட்டா மகரந்த' என்றார். இனி, தலைமைபெற்ற வானிலுள்ளார்க்கும் மண்ணுலகத்தார்க்கும் தெவிட்டாத தேனே யென்று உரைப்பாரு முனர். உவட்டா மகரந்த' என்றதை "ஆராவமுதே" என்றற்போலக் கொள்க. தாமம் - வடசொல்: இடம். இனி, 'வளர் சீரங்க தாம்' என்பதற்கு - ஸ்ரீரங்கத்தில் வளர்ந்துவிளங்குகிற ஒளிவடிவமானவனே யென்று உரைத்தலும் அமையும்; தாமம் - ஒளி. கரந்த காதல்-உயிர்ப்பாங்கிக்கும் ஒளித்த வேட்கை யென்றபடி. (௫௬)

இதுவும் அது.

௬௦: வாராகவாமனனேயரங்காவட்டநேமிவல

வாராகவாவுன்வடிவுகண்டான்மன்மதனுமட

வாராகவாதரஞ்செய்வனென்றாலுய்யும்வண்ணமெங்கே

வாராகவாசமுலையேனைப்போலுள்ளமாதருக்கே.

(இ - ள்.) வாராக - வராகாவதாரஞ்செய்தவனே! வாமனனே - வா மஸ்ஸுரத்தியானவனே! அரங்கா - ஸ்ரீரங்கநாதனே! வட்டம்நேமி வலவா - வட்டவடிவமான சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தலில் வல்லவனே! ராக வா - ரகுலராமனாகத் திருவவதரித்தவனே! உன் வடிவு கண்டால் - நினது திருமேனியழகைப் பார்த்தால், மன்மதனும் மடவார் ஆக ஆதாம் செய்வன் - (எல்லாராலும் காயிக்கப்படுங் கட்டழகுடையவனான) மன்மதனும் (தான்உன்னைக்கூடுதற்கு) மகளிராய்ப்பிறக்க ஆசைப்படுவன்: என்றால்—, வார் ஆகம் வாசம் முலையேனை போல் உள்ள மாதருக்கு உய்யும் வண்ணம் எங்கே - கச்சணிந்தனவும் மார்பிலெழுந்தனவும் நறுமணப்பூச்சுடையனவுமான தனங்கனையுடையளாகிய என்னைப்போல விருக்கிற மகளிர்க்கு (உன் வடிவழகுகண்டபின்பு) பிழைத்திருக்கும்வகை எவ்வாரே! (எ - று.)

அழகிற்சிறந்த ஆண்பாலான மன்மதனும் புருஷோத்தமனான நினது வடிவைக் கண்டு தான் பெண்ணுருக்கொண்டு உனது அழகின்நலத்தை யனுபவிக்க எண்ணுவனாயின், பெண்பாலான என்போன்ற மடமங்கையர்க்குப் பிழைக்கும்வழி என்னே யென்பதாம். கீழ் உச-ஆஞ் செய்யுளின் விசேடவுரையிற் கூறிய விஷயங்கள், இங்கும் நோக்கத்தக்கன. 'வாராக' என்று விளித்தது, நினது காதலியரில் ஒருத்தியினது. [பூமியேவியினது] தயரத்தை நீக்குதற்குப் பெருமுயற்சிசெய்து அவளையெடுத்துக்கொண்டு வந்து கூடியருளியவனே யென்ற குறிப்பு. 'வாமனனே' என்றது-சௌலப் பித்தையும், 'அரங்கா' என்றது-இன்பநுகர்ச்சிக்குஏற்ற இனியவிடத்தில் வசித்தலையும், 'வட்டநேமிவலவா' என்றது - பகையழிக்கவல்ல படைக்கலத்திற்கைதேர்ந்தவனாதலையும், 'ராகவா' என்றது - உயர்குடிப்பிறப்பையும் உணர்த்தும். தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் கண்டு காழமுற்று

ஆண்மைமாரிப் பெண்மை பெறவிரும்பும்படியான செனந்தரியாதியத் தையுடையா யென்ற கருத்தும், 'ராகவா' என்ற விளியில் தொனிக்கும்.

மன்மதன் தான்கொண்ட ஆசைமிகுதியால் தானொருவனே பலமகளி ராக வடிவுகொண்டு உத்தமபுருஷனான எம்பெருமானை அதுபவிக்க விரும் புவ னென்பது, 'மடவாராக' எனப் பன்மையாற் கூறியவதனால் தோன் றும். 'வாராகவாசமுலையேன்' என்றது, போகாநுபவத்தக்கேற்ற பருவம் நிரம்பியவ னென்றவாறு. 'நேமிவலவா' என்பதற்கு - சக்கராபுதத்தை வலக் கையிலுடையவனே யென்று உரைப்பினும் அமையும்; இவ்வரைக்கு, 'நேமி வலவா' என்றதைக் கீழ் ௩௫ - ஆஞ் செய்யுளில் "சங்கஇடவ" என்றாற் போலக் கொள்க; வலவன், இடவன் என்பன - வலம், இடம் என்றவற் றின்மேற் பிறந்த பெயர்க ளென்க.

வாராக - வராஹ என்ற வடசொல்லின் விகாரம். வட்டம் - வ்ருத்த மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. மன்மதன் என்றவடமொழிப்பெயர்-(ஆசை நோயால்) மனத்தைக் கலக்குபவ னென்று பொருள்படும்; உம் - உயர்வு சிறப்பு. வாமநன், நேமி, ராகவன், ஆதரம், வாஸம் - வடசொற்கள். (௬௦)

௬௧. மாதம்பத்துக்கொங்கையும்மல்குற்றேரும்வயிறுமில்லை

மாதம்பத்துக்குறியுங்கண்டிலேம்வந்துதோன்றினைபூ

மாதம்பத்துக்கெதிர்மார்பாவரங்கத்துவாழ்பரந்தா

மாதம்பத்துக்கருத்தில்லார்பிறப்பென்பர்வையகத்தே.

(இ - ன்.) பூ மாதா அம்பத்துக்கு எதிர் மார்பா - தாமரைமலரில் வீற் றிருக்கிற திருமகளாரது கண்களுக்கு இலக்காய் விளங்குகின்ற திருமார்பி னழகையுடையவனே! அரங்கத்து வாழ் பரந்தாமா - திருவாரங்கத்தில் நித் தியவாசஞ்செய்கின்ற பரந்தாமனே!—மா தம்பத்து - பெரிய தூணிலே, கொங்கையும் - தனங்களும், அல்குல் தேரும் - தேர்த்தட்டுப்போன்ற அல் குலும், வயிறும்—, இல்லை—; மாதம் பத்து குறியும் கண்டிலேம் - (கர்ப்ப காலமாகிய) பத்துமாசத்துக்கு முரிய கர்ப்பசின்னங்களையும் (அத்தூணி லிருந்தனவாகக்)கண்டோமில்லை;(அங்ஙனமிருக்கவும்), வந்துதோன்றினை - (தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தியாக) வந்துஅவதரித்தாய் ; (இந்நுட்பத்தை யுணராமல்), தம் கருத்து பத்து இல்லார் - தமது கருத்திலே (உன்வீடிய மான)பக்தியில்லாதவர்கள், வையகத்து பிறப்பு என்பர் - பூமியிலே (உனக் குக் கருமவசத்தால்நேர்த்த)பிறப்பென்று (அதனைச்)சொல்வார்கள் ; (எ-று.)

சாதாரணமான பிறப்புக்கு உரிய சின்ன மொன்று மில்லாமல் உனது நரசிங்காவதாரம் லிலக்ஷணமாயிருக்கவும் அதனையுமுட்படப் பிறப் பென்று இகழ்வது, உன்பக்கப்பக்தியில்லாதவர்கள் அவதாராகசியஞான மில்லாமையாற்சொல்லும் பேதைமைச்சொல்லேயென்பது கருத்து. "மண் ணும்விண்ணுமுய்ய,மூதண்டத்தானத்தவதரித்தானெனின் முத்தி வினைத், தீதண்டத் தானத்தனுமெடுத்தானெனின் நீநாகே", "மாயன் தாராதலத்து, மீனவதாரம் முதலானவை வினையின்றி இச்சை, யானவ தாரரிவா ரவரே முத்தராமவரே" என்பர் பிற பிரபந்தங்களிலும். ஜீவாத்மாக்கள் தேவதீர்

யம்மறுவ்யஸ்தாவரூபங்களாய்ப் பிறப்பதுபோலக். கருமவசத்தினாலன்றி, பரமாத்மா மத்ஸ்யகூர்மாதிலுவதாரங்கள்செய்வது துஷ்டதிக்ரக சிஷ்டபரி பாலாதத்தின்பொருட்டித் தான்கொண்ட இச்சையினாலேயே யாகு மென்ற இவ்வுண்மையை யுணர்தல், அவதாரரஹஸ்யஞ்ஞாநம் எனப்படும்.

பத்துமாதக்குறி - மசக்கைநோய், உடல்விளர்த்தல், வயிறுபருத்தல், முலைக்கண்கறுத்தல் முதலியன. “பீரமலர்ந்த வயாவுகோய் நிலையாது, வளைகாய்விட்டபுளியருந்தாது, செவ்வாய்திரிந்துவெள்வாய்பயவாது, மனை புகையுண்டகருமணிநீந்து, பவளவாயிற் சுவைகாணாது, பொற்குடமுகட்டிக் கருமணியமைத்தெனக், குங்குமக்கொங்கையுற் தலைக்கண்கறாது, மலர வலிழ்ந்த தாமரைக் கயலென, வரிகொடு மதர்த்த கண் குழியாது, குறிப்பி திங்களொருபதும் புகாது, தூணம் பயந்த மாணமர். குழவி” என்ற கல்லாடம், இங்குக் காணத்தக்கது. பரந்தாமன் என்ற வடசொல் - மேலான இடத்தைபுடையவ னென்றும், சிறந்த சோதிவடிவமானவ னென்றும் பொருள்படும். பத்தி என்ற வடசொல் ‘பத்து’ என்று விகாரப்படுதலை, “பத்து டையடியவர்க் கெளியவன்” என்ற திருவாய்மொழியிலுங் காண்க. மஹா, ஸ்தம்பம், மாஸம், அம்பகம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கொங்கையும்மல்குல், மகரவொற்று - விரித்தல். (சுக)

கூஉ. வைகுந்தர்த்தாமரைபோற்பாதர்நாகத்துமாதர்புடை
வைகுந்தமேற்கொண்டிருந்தோர்வடிவைந்தின்வாழுமிடம்
வைகுந்தம்பாற்கடன்மாரீரயோத்திவண்பூந்துவரை
வைகுந்தமன்பர்மனஞ்சீரரங்கம்வடமலையே.

(இ - ள்.) வை - கூர்மையான, குந்தர் - குந்தமென்னும் ஆயுதத்தை யுடையவரும், தாமரை போல் பாதர் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடி களையுடையவரும், மாதர் புடைவை - கேர்பஸ்திரிகளுடைய சேலைகளை, நாகத்து - புண்ணைமாதத்தின்மேலும், குந்தம்மேல் - குருந்தமரத்தின்மேலும், கொண்டு இருந்தோர் - கவர்ந்துகொண்டு சென்று ஏறியிருந்தவருமாகிய திருமால், வடிவு ஐந்தின் - ஐந்து வடிவத்தோடும், லாமும் - வாழ்கிற, இடம் - இடங்களாவன, —(முறையே), வைகுந்தம்-பரமபதமும், பால் கடனை - திருப்பாற்கடலும், மா நீர் அயோத்தி வள் பூ துவரை - மிக்க நீர் வளமுள்ள அயோத்தி வளப்பமுள்ள அழகிய துவாரகை ஆகிய நகரங்களும், வைகுந்தம் அன்பர் மனம் - (சஞ்சலப்படாது) நிலைநிற்கிற தமதாடியார் களுடைய மனமும், சீர் அரங்கம் வடமலை - ஸ்ரீரங்கம் வடக்கிலுள்ள திரு வேங்கடமலை என்னுந் திவ்வியதேசங்களாமாம்; (எ - று.)

வடிவுஐந்து என்றது - பரத்வம் வீபூகம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சை என்ற ஐவகைநிலைகளை. இவற்றில், பரத்வமாவது - பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. வீபூகமாவது-வாசுதேவ சங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிய நான்குரூபத்துடன் திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. விபவம் - ராம கிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள். அந்தர்யாமித்வம் - சராசரப் பொருள்க ளெல்லாவற்றினுள்ளும் எள்ளினுள்ளெண்ணெய்போல

மறைந்துவசித்தல் ; அடியார்களின் மனத்தில் வீற்றிருத்தலும் இதில் அடங்கும். அர்ச்சை - விக்கிரகரூபங்களில் ஆவிர்ப்பவித்தல். “வலனோங்குபரம பதமாமணிமண்டபத்திலமர், நலனோங்குபரம்பொருளாய் நான்குவியூகமுமானும், உபயுகிரிப்புயராமனோடு கண்ணன் முதலான, விபவருவமு மெடுத்து வீறுமயிர்தொறுங் குடிகொ, ளந்தரியாயியுமான தமையாமே யெளிதாக, இந்த நெடுவேங்கடத்தி லெல்லோருந் தொழ நின்றேயு” என்பது

அப்பொழுது கண்ணபிரான் ஏறினது புண்ணைமா மென்றும், குருந்தமா மென்றும் இருவகையாகக் கூறுத லுளதாதலால், காவபேதத்தால் இரண்டையுங் கொண்டு கூறின ரிவ ரென்க. இனி, ‘வைகுந்தத்தாமரை போற்பாதர்’ என்று பாடங்கொண்டு, நாகத்து - (காளியனென்னும்)பாம்பின்மேல், வை - வைத்த, குந்த - குந்தகிற் [சிறிதுநாக்கியெடுத்து நடனஞ்செய்கிற], அம் தாமரை போல் பாதர் - அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவர் என்று உரைத்தலும் அமையும்; குந்தபாதம்=குஞ்சிப்பாதம்: ‘வைகுந்தத் தாமரைபோற் பாதர் நாகத்து’—“பாதமாம் போதைப் படத்துவைத்தார்” என்றற்போலக் கொள்க; என்றது, காளியன் முடியில் தமதுதிருவடி பதிந்த தழும்பு என்றும் கிலையாகவிரும்பும்படி அழுக்தவைத்தவ ரென்ற பொருளை விளக்கும்: ‘ஒ சர்ப்பராசனே ! நீ கருடனுக்கு அஞ்சவேண்டாம் ; உன்சிரசில் என் திருவடி பொறித்த வடி இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்’ என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க.

வை - உரிச்சொல் ; “வையே கூர்மை” என்பது, தொல்காப்பியம். குந்தம் - ஈட்டியென்ற ஆயுதம்; இது, மற்றைப்படைக்கலங்கட்கும் உபலக்ஷணம். எம்பெருமான் விசுவரூபத்தில் மிகப்பல கைகளுடையனாய் அவற்றில் ஏந்தும் ஆயுதங்களிற் குந்தமும் ஒன்றும். “வடிநுதிக்குந்தம் வலமிடம் வாங்குவ”, “வெங்கணையத்திரள் குந்தநிறப்படை வெம்புமுலக்கைகள் போர்,.....தங்கிய சக்கரபந்தி தரித்தன தண்பலகைத்தலமே” என்பன கண்க.

குந்தம், தாமரஸம், பாதம், நாகம், வைகுண்டம், அயோத்யா, தூரகா, ஸ்ரீ-வடசொற்கள். திருமாவின் திருப்பதிகளுள் தலைமைபெற்றனவான கோயில் திருமலைகளைக் கூறினது, பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமாம். (கஉ)

கங. வடமலைதென்மலைகச்சி குறுங்குடிமானிற்பது
வடமலைவேலையரங்கங்குடந்தைவளருமிடம்
வடமலைகொங்கைத்திருவோடிருப்பு வைகுந்தம்கர
வடமலையன்பருளநடையாட்டமறையந்தமே.

(இ - ள்.) மால் - திருமால், நிற்பது - நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்குமிடம், வடமலை தென்மலை கச்சி குறுங்குடி - வடக்குத்திருமலையாகிய திருவேங்கடமும் தெற்குத் திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும் திருக்கச்சியத்திகிரியும் திருக்குறுங்குடியுமாம்; வளரும் இடம் .

(அப்பெருமான்) பள்ளிகொண்டு திருக்கண்வளர்ந்தருளுமிடம், வடம் அலை வேலை அரங்கம் குடந்தை - ஆலிலையும் அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலும் ஸ்ரீரங்கமும் திருக்குடந்தையுமாம்; வடம் அலை கொங்கை திருவோடி இருப்பு - ஆரங்கள் அசையப்பெற்ற தனங்களையுடைய திருமகளுடன், வீற்றிருந்ததிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கு மிடம், வைகுந்தம் - பாம்பதமாம்; நடை - நடந்துசென்றுசேரு மிடம், காவடம் மலை அன்பர் உளம் - கபடத்தையொழித்த அடியார்களுடைய மனமாம்; ஆட்டம் - திருவுள்ள முகந்து நடனஞ்செய்யுமிடம், மறை அந்தம் - வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்துக்களாம்; (எ - று.)

முதல்வாக்கியத்தி லுள்ள 'மால்' என்பதை மற்றைவாக்கியங்களிலுங் கூட்டுக; முதனிலத்தீவகம். திருவேங்கடம் - நூற்றெட்டுத் திவ்வியதேசங்களுள் வடநாட்டுத்திருப்பதி பன்னிரண்டில் ஒன்று. திருமாலிருஞ்சோலை மலையும், திருக்குறுங்குடியும் - பாண்டியநாட்டுத்திருப்பதி பதினெட்டிற் சேர்ந்தவை. கச்சி-தொண்டைநாட்டுத்திருப்பதி இருபத்திரண்டில் ஒன்று; பெருமான்கோவில் என்று சிறப்பாக வழங்கும். அரங்கமும், குடந்தையும் - சோழநாட்டுத்திருப்பதி நாற்பதிற் சேர்ந்தவை. ஆலிலையிற் பள்ளிகொள்ளுதல், பிரளயப்பெருங்கடலில். வேதாந்தம் எம்பெருமானது சொரூபத்தையும் குணஞ்செயல்களையும் மகிமையையுமே எடுத்துப்பாராட்டிக்கூறுதலால், அதில் அப்பெருமான் மிக்ககுணகலத்துடன் நிற்கின்றன நென்பார், 'ஆட்டம் மறையந்தம்' என்றார். கச்சி - காஞ்சி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மால் - பெருமை, அடியார்களிடத்து அன்பு, திருமகள் பக்கல் மிக்ககாதல், மாயை இவற்றையுடையவன். நிற்பது - வினையாலணையும்பெயர். வடம் - வடசொல்; இந்தஆலமரத்தின்பெயர், முதலாகுபெயராய், அதன் இலையை உணர்த்திற்று. வடம் = வடபத்திரம். இருப்பு, நடை, ஆட்டம் - தொழிலாகுபெயர்கள். நிற்பது முதலியவற்றிற்குப் பிற்பலதலங்களும் உள்ளனவாயினும், இச்செய்யுளிற் சிலவற்றையே எடுத்துக் கூறினார். மலை அன்புளம் - விளைத்தொகை. (காந)

காசு அந்தகராசலம்வந்தாலுணையழையாதிருப்பார்
அந்தகராசலங்காபுரியார்க்கரங்காமறையின்
அந்தகராசலக்கூக்குரலோயுமுன்னுழ்தடங்கல் -
அந்தகராசலத்தேதுஞ்சநேமியறுக்கக்கண்டே.

(இ - ள்.) ராசு லங்கா புரியார்க்கு - தலைமைபெற்ற இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த (இராவணன் முதலிய) அரக்கர்களுக்கு, அந்தக - யமனானவனே! அரங்கா - ரங்கநாதனே! மறையின் அந்த - வேதாந்தத்தில் எடுத்துக்கூறப்படுவனே!—கராசலம் கூக்குரல் ஒயும்முன்-கஜேந்திராழ்வான் (ஆதிமூலமேயென்று உன்னைக்) கூவியழைத்துமுறையிட்ட ஒலம் அடங்குதற்குமுன்னமே, ஆழ் தடம் கலந்த கராசலத்தே துஞ்சநேமி அறுக்க - ஆழ்ந்த தடாகத்திற் பொருந்திய முதலையானது அந்நீரிலே யிறக்குமாறு (நீ பிரயோகித்த) சக்கராயுதம் (அதனைத்) துணிக்க, கண்டு - பார்த்தும், அந்தகர் - ஞானக்கண்குருடரான பேதையார்கள், சலம் வந்தால் - (தங்கட்

குத்) துன்பம் நேர்ந்தகாலத்து, உணை அழையாதிருப்பார் - (அதனைத்தீர்க்கு மாறு) உண்ணை அழையாமலிருப்பார்கள்; ஆ - அந்தோ! (எ - று.).

ஆ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்; அவர்களுடைய பேதைமையையும் வினைப்பயனையும் குறித்து இரங்கியவாறு. “வேங்கடத்தாரையுமீடேற்ற நின்றருள்வித்தகரைத், தீங்கடத் தாரைப்புனைத்தேத்திலீர் சிறியீர் பிறவி, தாங்கடத்தாரைக்கடத்துமென்றேத்துதிர் தாழ்கயத்து, ளாங்கடத்தாரை விலங்குமன்றோ சொல்லிற் றையமற்றே” என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதிச் செய்யுளையும் காண்க.

அந்தகர், சலம், அந்தகன், ராஜலங்காபுரீ, அந்தம், கராசலம், ஜலம், நேமி - வடசொற்கள். கரா - க்ராஹ மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; (பிராணிகளை) விடாதுபிடித்துக்கொள்வது என்று காரணப்பொருள்படும். ராஜலங்காபுரியார் - லங்காபுரிராசர் எனினுமாம். கர அசலம் - துதிக்கையையுடைய மலை; எனவே, யானையாயிற்று; வலிமைபருமைகளிலே மலைபோன்ற தென்க: தீர்க்கசந்தி. தஞ்சதல் - தாங்குதல்; இறத்தலைத் தஞ்சத் தென்பது - மங்கலவழக்கு; மீண்டும் எழுந்திராத பெருந்தாக்க மென்க. அழையாதிருப்பார் என்பதில், இரு - துணைவினை. அழையாது - இருப்பார் என்று பிரித்து, அழையாமல் அத்துன்பத்திலேயே உழன்றிருப்பார்கள் என்று உரைத்தலு மொன்று. ‘கண்டு’ என்பதில் உயர்வுசிறப்புமமை விகாரத்தால் தொக்கது; கண்டும் அதன்பயனாகிய அழைத்தலைச் செய்யாமைபற்றி, குருட ரென்றார். (கூசு)

கூரு. அறுகுதலைப்பெய்ப்பணிபோன்றதாதுருவாய்ப்பிறந்தல் - அறுகுதலைப்பிள்ளையாய்க்காளையாய்க்கிழமாகியையள் - அறுகுதலைச்செய்துவீழ்காயநானென்னுமாரிருநீர் அறுகுதலைக்கொள்பணியரங்காரின்கணுசைதந்தே.

(இ - ள்.) கு - பூமியை, தலை - முடியின்மேல், கொள் - கொண்டுகொள் கின்ற, பணி - ஆதிசேஷனிடத்துப் பள்ளிகொண்டருள்கின்ற, அரங்கா - ரங்கநாதனே!—அறுகு தலை பெய்ப்பணி போன்ற - அறுகம்புல்லின் நுனியில் வீழும் பணிபோலச் சிறிய, தாது - இந்திரியம், உரு ஆய் - மனிதவடிவமாகப் பரிணமித்து, பிறந்து - (பின்பு) ஜனித்து, (பிறகு), அலறு - அழுதிட, குதலை பிள்ளை ஆய் - மழலைச்சொற்களையுடைய பாலனாகி, காளை ஆய் - (அதன்பின்னர்) யௌவநபருவமுடையவனாய், கிழம் ஆகி - (அப்பால்) மூப்படைந்து, ஐ அளறு உருதலை செய்து - கோழையாகிய சேறு சிந்து தலைச் செய்து, வீழ் - இறக்கிற, காயம் - உடம்பை, நான் என்னும் - நான் என்றநினைத்து அபிமானிக்கிற அகங்காரமாகிய, ஆர் இருளை - போக்கு தற்கு அரிய (எனது)மனவிருளை, அறு - நீக்கு; நின்கண் ஆசை தந்து - உன்பக்கல் பத்தியை (எனக்கு) உண்டாக்கி; (எ - று.)

நின்கண்ஆசைதந்து, காயம் நானென்னும் ஆரிருளை அது என இயைத்து முடிக்க.

காயம் நா எனென்னும் ஆரிருள் - தானல்லாத உடம்பை யானென்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்யும் மயக்கம்; இது, அகப்பற்று எனப்

படும். ஆர்இருள் - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாய், வினைந்தஇரு ளெனினுமாம். ஆரிருள் - முச்சுடர்களினொளி முதலியவற்றாற் போக்கு தற்குஅரிய அகவிருள்: அஜ்ஞாநாத்காரம்; சரீரத்தை ஆத்மாவென்று மாறு படர்கருதும் விபரீதஞானம். முதல்மூன்றடிகளில் யாக்கையினியற்கை யை யெடுத்துக்கூறினார்; (இதனை, “ஒளிகொள்கித்திலமொண்பவன்செறு, விளைய வித்திய தென்ன நல்வீரியம், தளிர்நிறத்தெழுதாய் கருவிற்பணித், துளியிற்சென்றுபொருந்தித்துளக்குறும்” என்பது முதலாகப் பாகவதத்திற் பரக்கக்காணலாம்.)

தூது, காயம், கு, பணீ, ஆசா - வடசொற்கள். குதலை - நிரம்பாமென் சொல். காளை-இளவெருது: அதுபோலக் கொழுத்தபருவமுடையானுக்கு இலக்கணை. (௬௫)

௬௬. ஆசுகவிக்குநிகரெனக்கில்லையென்றற்பரைப்பு
ஆசுகவிக்குவில்வேள்வடிவாவறிவாலகத்திப் -
ஆசுகவிக்குவலயமன்னாவென்றரற்றியிரந்து +
ஆசுகவிக்கும்புலவீர்புகழ்மினரங்கனையே.

(இ - ள்.) ஆசுகவிக்கு எனக்கு விகர் இல்லை என்று - ஆசுகவிபாடுத லில் எனக்கு ஒப்பாவார் எவருமில்லை யென்று காட்டுபவராய், அற்பரை - புல்லர்கள் பலரை, ‘பூ ஆசுகம் இக்கு வில் வேள் வடிவா - மலர்களாகிய அம்புகளையும் கரும்பாகிய வில்லையுமுடைய மன்மதன்போ லழகிய வடிவ முடையவனே! அறிவால் அகத்தியா சுக - ஞானத்தினால் அகத்தியனையும் சுகனையும் போன்றவனே! இ குவலயம் மன்னா - இர்த்தப்பூமண்டலத் துக்கு அரசனே!’ என்று அரற்றி - என்று தனித்தனி புகழ்ந்துவிளித்துப்பித்தற்றிக் கவிபாடி, இரந்து - (அவர்களைக் கூறை சோறு முதலியன) வேண்டி, ஆசுக விக்கும்-குற்றங்களால் மூடப்படுகிற, புலவீர் - புலவர்களே!—அரங்கனை புகழ்மின் - நம்பெருமானைப் புகழுங்கள்; (௭ - று)

பர்த்ததுக்குஏதாவான நரஸ்துதி செய்து கெடுவதை விட்டு மோகித் துக்குஏதாவான திருவரங்கநாதனைத்துதிசெய்துஉய்யுங்கென்றுஉபதேசஞ் செய்தார். “என்னாவது எத்தனைநாளைக்குப்போதும் புலவீர்காள், மன்னா மனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள், மின்னார்மணிமுடி விண் ணவர் தாணையைப்பாடினால், தன்னாகவேகொண்டசன்மஞ்செய்யாமையுங் கொள்ளுமே” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலுங் காண்க.

ஆசுகவிக்கு - உருபுமயக்கம். ஆசுகவி - வடமொழித்தொடர். ஆசுகவி - நால்வகைக்கவிஞன் ஒருவகை; அதாவது - (“மூச்சுவிடுமுன்னே முந் துறு நானூறும், ஆச்சென்ற லாயிரம்பாட் டாகாதோ”, “இம்மென்னு முன்னே யெழுதுறு மென்னூறும், அம்மென்ற லாயிரம்பாட் டாகாதோ”, “எழுந்தனாயிறு விழுவதன்முன் கவிபாடின தெழுதுநே”, “நிமி ஷக்கவிராயர்” என்னும்படி) விரைவிற்பாடுங் கவி. (முற்றவை - மதுரகவி, சித்திரகவி, விஸ்தாரகவி.) தாமரைமலர் அசோகமலர் மாமலர் முல்லைமலர் திலோற்பலமலர் என்ற ஐந்தும் - மன்மதனுக்கு அம்பாம். அகத்தியன் -

தமிழ்ப்பாஷையைவளர்த்த முனிவன். சுகன் - வியாசமாமுனிவனது குமாரன் : அவனினும் மேம்பட்ட அறிவொழுக்கங்களை யுடையவன். தென்மொழியுணர்வு மிகுதியுடைமையைக் குறித்தற்கு அகத்தியனே யென்றும், வடமொழியுணர்வு மிகுதியுடைமையைக் குறித்தற்குச் சுகனே யென்றும் விளிப்படுன்க. இங்குக்குறித்த விளிகள் நான்கும், வடிவழகு அறிவு ஒழுக்கம் செல்வம் இவற்றின்சிறப்பைக் காட்டு மென்றும் கொள்ளலாம்.

அல்பர், ஆசகம், இகூ, அகஸ்த்யன், சுகன், குவலயம் - வடசொற்கள். அகஸ்த்யன் என்ற பெயர் - (விந்திய) மலையை அடக்கியவ னென்று பொருள்படும் ; அகம் - மலை. மூன்றாமடியில், சுகம் என்று எடுத்து, மன்னனுக்கு அடைமொழியாக்கி, இன்பத்தையனுபவிக்கிற அரசனே யென்றலுமொன்று. நான்காமடியில், ஆச உகவிக்கும் என்று பதம்பிரித்து, குற்றமுண்டாக மகிழ்விக்கிற என்று பொருள்கொள்ளலுமாம். (சுக)

க௭. கனகவிமானமற்றினர்க்குரைக்கிலென்கால்பெற்றவா
கனகவிமானற்கருடப்புள்ளூர்தியைக்கான்மலர்கோ
கனகவிமானம்புவிமான்றடவரக்கண்வளருங்
கனகவிமானத்தரங்கனைநாச்சொல்லக்கற்றபின்னே.

(இ - ள்.) கால் பெற்ற - வாயுபகவான் ஈன்ற, வாகன கவி - வாகனமாயமைந்த குரங்காகிய அநுமானையும், மால் நல் கருடன் - புன் - பெருமையையுடைய அழகிய கருடப்பறவையையும், ஊர்தியை - ஏறிநடத்துபவனும், —கோகனக வி மான் - தாமரைமலரில் வாழும் திருமகளும், அம்புவிமான் - அழகிய பூமிதேவியும், கால் மலர் தடவர - (தனது) திருவடித்தாமரைகளைத் தடவ, கண்வளரும் - அறிதுயிலமர்கிடர, கனக விமானத்து - சுவர்ணமயமான விமானத்தையுடைய, அரங்கனை - ரங்கநாதனுமாகிய எம்பெருமானை, —நா சொல்ல கற்றபின் - (எனது) நாவிலுந் புகழ்ந்துசொல்லப்பயின்றபின்பு, —கனம் கவி - பெருமைபொருந்திய பாடல்களை, மானம் அற்று - மானங்கெட்டு, ஈனர்க்கு உரைக்கிலென் - அற்பங்கள்விஷயமாக (யான்)பாடேன் ; (எ - று.)

‘நரஸ்துதியாகக் கவிபாடலாகா தென்று பரோபதேசஞ்செய்யத்தலைப்பட்டிரே, நீர் அங்ஙனம் நரஸ்துதி செய்ததில்லையோ?’ என்று புலவர்கள் தம்மைக்குறித்து ஆசங்கித்ததாகக் கொண்டு, ‘யான் அரங்கனைத் துதிக்கக் கற்றபின் ஈனர்க்குக் கவியுரைக்கிலென்’ என்ற ரென்க. அதற்குமுன்பு அறியாப்பருவத்தில் ஒருகால் மனிதரைப்பாடியிருந்தால் அது “அன்று நான் பிறந்திலென் பிறந்தபின் மறந்திலென்” என்றபடி அமைபு மென்பது, உட்கோள். “சொன்னால் விரோதமி தாகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினே, என்னாவி லின்கவி யா னெருவர்க்கும் கொடுக்கிலென், தென்னு தெனுவென்று வண்டுமூலத் திருவேங்கடத், தென்னுனையென்னப்ப னெம் பெருமா னுனனாகவே” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல் இங்குக்கருதத்தக்கது.

கால்பெற்றவாகனகவிமானற்கருடப்புள்ளூர்தி - சிறியதிருவடியையிராமாவதாரத்திலும் பெரியதிருவடியை மற்றைஎப்பொழுதிலும் வாகனமாகக்

கொண்டு அவர்கள் தோண்மே லேறி வருபவன். கோகனகவிமான் அம்புவி மான் கான்மலர் தடவரக் கண்வளரும்— “சீர்பூத்த செழுங்கமலத் திருத் தவிசின் வீற்றிருக்கும், நீர்பூத்த திருமகளு நிலமகளு மடிவருட,.....அறி துயிவி னினிதமர்ந்தோய்” என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும்.

காகவி, மாநம், ஹீநர், வாஹநகபி, கோகநதம், புவி, கநகவிமாநம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கால் மலர் - மலர்போன்ற கால் : முன்பின்னாகத்தொக்க உவமத்தொகை. கோகநதம் என்ற வடசொல் - கோகமென்னும் நதியில் ஆதியிலுண்டான தென்றும், சக்கரவாகப்பறவை கள் தன்னிடத்து மகிழ்ந்து விளையாடப்பெற்றதென்றும் காரணப்பொருள் கூறப்பெறும். வி - வீ என்பதன் குறுக்கல்; வீ - மலர். மான் - மான் போன்ற பார்வையையுடைய பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். தடவர, வா - துணைவினை. தடவு வா என்ற இரண்டுவினைப்பகுதிசேர்ந்து ஒருசொல் தன்மைப்பட்டு விகாரமடைந்து தடவா என நின்ற தென்க, கண்வளர்தல் - கண்முடித்துயிலுதற்கு இலக்கணை. உரைக்கிலென், கு - சாரியை, இல் - எதிர்மறையிடைநிலை. உரைக்கில் என் என்று பதம்பிரித்து, (எல்லாப்புரு ஷார்த்தங்களையும் பெருமையோடு பெறுமாறு) அரங்கனைப்புகழக் கற்ற பின்பு மானமிழந்து ஈனார்மேற் கவிபாடுதலால் என்னபயனென்று உரைத் தலு மொன்று. ‘நான்சொல்ல’ என்றும் பாட முண்டு. (கூஎ)

கூஅ. சுற்றினமாயவைகாளையர்வான்கண்டுமீணினைவ
சுற்றினமாயமுநீகன்றுகாளையராகிப்பல்ப
சுற்றினமாயர்பரிவுறச்சேரிகலந்தமையும்
சுற்றினமாயவொண்ணாவரங்காசெங்கமலற்குமே.

(இ - ள்.) அரங்கா—!—கன்று இனம் ஆயவை - கன்றுகளின் கூட் டங்களும், காளையர் - (இடையர்சாதிச்) சிறுபிள்ளைகளும், வான் கண்டு மீள் நினைவு அகற்றின - தாம் வானத்தையடைந்து மீண்டமை பற்றிய ரூபகத்தை யொழித்த, மாயமும் - அற்புதமும்,—நீ—, கன்று காளையர் ஆகி-அக்கன்றுகளும் ஆய்ச்சிறுவர்களுமாக வடிவுகொண்டு, பல் பகல்-வெகு காலமளவும், தினம் - நாள்தோறும், ஆயர் பரிவுஉற சேரி கலந்தமையும் - (தம்மதக்குடரிய) இடையர்கள் கண்டு (தம்பக்கல் முன்னினும்) அன்புமிகு மாறு இடைச்சேரியிற் சேர்ந்துவந்த விசித்திரமும்,—செம் கமலற்கும் - சிவந்த (உனது நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றியவளுன பிரமதேவனுக் கும், இனம் கற்று ஆய ஒண்ணு - இன்னமும் ஆராய்ந்து அறியமுடியாத னவா யிருக்கின்றன; (எ - று.)

வான்கண்டது பிரமன்மாயையினாலாயினும், வான்கண்டுமீண்டமை பற்றியநினைவு சற்றுமில்லாதபடி அகற்றியது மாயவனதுமாயை யென்க. மெய்ச்சிறுவரின்மேலும் மெய்க்கன்றுகளின்மேலும் உள்ள பரிவினும் மிக்க பரிவு போலிச்சிறுவரின்மேலும் போலிக்கன்றுகளின்மேலும் உண்டானது, எம்பெருமான் கொண்ட வடிவமாதவினா லென்பர். கமலற்கும், உம் - உயர்வு சிறப்பு; உனதுஎதிரில் மாயைசெய்யவந்தவனுக்கும் உனதுபெருமாயை கள் அறியப்படா என்றபடி. எல்லாமாயைக்கும் மேம்பட்ட மாயை செய்ய வல்லாய் நீ யென்பது குறிப்பு.

கன்று + இனம் = கற்றினம் ; வேற்றுமையில் மென்றோடர் வன்றோடராயிற்று. ஆயவை-முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. பகல்-நாளுக்கு இலக்கணை. தினம் என்றதில், தொறுப்பொருளதாகிய உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. உற-மிகுதியுணர்ந்தும் உறு என்ற உரிச்சொல்லின்மேற் பிறந்த செயவெனச்சம். சேரி - இங்குத் திருவாய்ப்பாடி. கற்று ஆய - ஆய்ந்து கற்க என விசுதிப்பிடுத்துக்கூட்டிக. இனம் - இன்னம் என்பதன் தொகுத்தல். ஒண்ணு - ஒன்று என்பதன் மருஉ. (கடி)

௧௩௩. கமலங்குவளை மடவார்தனங்கன்களென்றுரைத்த
கமலங்குவளைமுதுகாகியுங்கரைவீர்புனற்கா
கமலங்குவளைவினையாடரங்கன்விண்காற்றுக்கனல்
கமலங்குவளையுண்டான்றொண்டராயும்மின்காமமற்றே.

(இ - ன்.) மடவார் - மாதர்களுடைய, தனம் கண்கள் - கொங்கைகளை யும் கண்களையும், கமலம் குவளை என்று உரைத்து - (முறையே) தாமரை மொட்டும் நீலோற்பலமலருமா மென்று புனைந்தரைத்து, மலங்கு வளை முதுகு ஆகியும் அகம் கரைவீர்-வருந்துகிற கூன்முதுகானபின்பும் [முற்ற மூத்தபிறகும்] (மகளிர் பக்கல் ஆசையால்) மனமுருகுகின்றவர்களே!—(நிங்கள்), காமம் அற்று - (இத்தன்மையதான) பெண்ணுசையை யொழித்து, — விண் காற்று கனல் கமலம் கு அளை உண்டான்-ஆகாசம் யாபு அக்ரி ஜலம் பூமி ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவனும், புனல் காகம் மலங்கு வளை வினையாடி அரங்கன் - நீர்க்காக்கைகளும் மலங்கு என்ற சாதிமீன்களும் சங்குகளும் வினையாடுகிற [நீர்வளம்மிக்க] ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான நம்பெருமாளுக்கு, தொண்டர் ஆய் - அடியார்களாகி, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கள் ; (௭ - று.)

திவினைக்குக்காரணமான பெண்ணுசையை யொழித்து, வீடுபெறுமாறு எம்பெருமானுக்கு அடியார்களாகி ஈடேறுங்கள் என்பதாம். சிற்றின்பத்தால் உய்யீர், பேரின்பம்பெற்று உய்யப்பாரும் என்பது, குறிப்பு. முதலடியில், கமலம்தனம் குவளைகண் என முறையே சென்று இயைதல், முறைநிர்ணயிப்பொருள்கோள் : வடிவுவமை. ஐம்பெரும்பூதங்களை யுட்கொள்ளுதல், மகாபிரளயகாலத்தில். வெண்ணெயுண்டது, கிருஷ்ணைவதாரத்தில். விண் காற்று கனல் கமலம் கு என்ற ஐம்பூதமுறைமை, உற்பத்திகிரமம் பற்றியது. கமலம், குவளை - முதலாகுபெயர்கள். ஓசையத்தின்பொருட்டு, காற்றுக்கனல் என வலிமிகவில்லை. (கக)

௭௦. காமனத்தால்விழுவூதியக்காவைக்கவரரங்கள்
காமனத்தாவென்றுரைவார்க்கமுதன்கன்னெஞ்சர்க்கிரங்
காமனத்தானளக்குங்கடற்பார்கலம்போன்றதுமீ
காமனத்தாமரையோன்கங்கைபாய்மரங்கான்மலரே.

(இ - ன்.) காமன் - கற்பகச்சோலைக்குத் தலைவனான - இந்திரன், நத்தால் விழ - பாஞ்சஜந்யத்தின் ஓசையினால் ஆர்த்தித்தந்தி மீழ்விழும்படி, ஊதி- (அந்தத் தனது திவ்வியசங்கத்தை) ஊதிமும்கதி - அநாவைவர் - அச்சோ

லையிலுள்ள பஞ்சதருக்களுள் ஒன்றான பாரிசாததருவைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்த, அரங்கன் - ரங்கநாதனும், காமன் அத்தா என்று நைவார்க்கு அமுதன் - 'மன்மதனது தந்தையே!' என்று சொல்லி விளித்து (த் தன்பக்கல்) மனமுருகும் அடியவர்க்கு அமிருதம்போலிவினானுகின்றவனும், கல்நெஞ்சர்க்கு இரங்கா மனத்தான் - (அங்ஙனமுருகாது தன் திறத்திற்) கல்லுப் போல வலியநெஞ்சையுடையராயிருப்பார்பக்கல் தானும் மனத்துக் கருணை கொள்ளாதவனுமான எம்பெருமான், அளக்கும் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) அளந்தருளிய, கடல் பார்-கடல்குழந்த பூமியானது, கலம் போன்றது - (அக்கடலில் மிதக்கும்) மரக்கலம்போன்றது; அ தாமரையோன் - அந்த [மேலுலகமாகிய சத்தியலோகத்திலே வசிக்கின்ற] பிரமதேவன், மீகாமன் - மாலுமிபோன்றான்; கால் மலர் - (மேல்நோக்கிச் சென்று திருமாலினது) தாமரைமலர்போன்ற திருவடியானது, மரம் - பாய்மரம்போன்றது; கக்கை - (அத்திருவடியினின்று பெருகிய) கங்காநதியானது, பாய் - (அம்மரத்திற்கட்டிய) பாய்போன்றது; (௭ - ௮.)

பூமியை மரக்கலத்தோடும், பிரமனை மாலுமியோடும், கக்கையைப் பாயோடும், திருவடியைப் பாய்மரத்தோடும் உவமித்தார்; இயைபுவமையணி. "விரிகடல்குழ் மேதினி நான்முகன் மீகாஞ்ச, சுரநதி பா யுச்சி தொடுத்த - விரிதிருத்தான், கூம்பாக வெப்பொருளுங் கொண்ட பெருகாவா, யாம்பொலிவிற றுயினதா லன்று" என்றதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. 'போன்றது' என்ற முற்றை உரியபடி மற்றை வாக்கியங்களிலுங் கூட்டியமைக்க.

கண்ணனது மனைவியும் திருமகளின்திருவவதாரமுமான உருக்குமிணிப்பிராட்டியினிடம் மன்மதன் பிரத்யும்பு நென்னுங் குமாரனாகத்தோன்றினு னென்ற வரலாறுபற்றி, திருமால் 'காமனத்தந்தை' எனப்படுவன். இங்கு 'காமனத்தா' என்றது, காமனுக்கு நியாமகனே யென்றபடி. நைவார்க்கு அமுதன் கல்நெஞ்சர்க்கு இரங்கா மனத்தான் - நல்லார்க்கு நல்லானும் பொல்லார்க்குப்பொல்லானுமாய் ஒழுகுபவ னென்க. (௭௦)

௭௧. மலருந்திமேல்விழமெய்நெரித்தான்வையமேழுந்துஞ்சா
மலருந்தினுரைங்கன்குறளாய்மண்ணளந்தவந்நான்
மலருந்திவாக்கதிர்வண்குடையாய்முடிமாமணியாய்
மலருந்தியாய்த்திருத்தாள்வரலாழிமணியொத்ததே.

(இ - ன்.) மலர் - மல்லர்கள், உந்தி மேல் விழ - தள்ளித் தன்மேல் வந்துவிழ, மெய் நெரித்தான் - அவர்களுடலை நொருக்கியழித்தவனும், வையம் எழும் தஞ்சாமல் அருந்தினான் - எழுவகையுலகங்களையும் அழியாதபடி யுட்கொண்டவனுமான, அரங்கன் - குறள் ஆய் - (முதலில்) வாமனமூர்த்தியாய்ச் சென்று, மண் அளந்த அநாள் - (உடனே பெருவடிவாய் வளர்ந்து) உலகத்தை அளந்துகொண்ட அந்தக்காலத்திலே, - மலரும் திவாக் கதிர் - பரவி விளங்குந் தன்மையதான சூரியமண்டலமானது, - (அப்பெருமானுக்கு), வன் குடை ஆய் - முதலில்) அழகிய குடைபோன்றிருந்து, முடி மா மணி ஆய் - (உடனே) கிரீடத்திலுள்ள நடுநாயகமணி

போன்று, மலர் உந்தி ஆய் - (பிறகு) நாயித்தாமரைமலர்போன்று, திருதாள் விரல் ஆழி மணி ஒத்தது - (அதன்பின்பு) திருவடிவிரலிலனியும் மோதிரத்திற் பதித்த மாணிக்கத்தைப் போன்றது; (எ - று.)

இதுவும், கீழ்ச்செய்யுள்போலத் திரிவிக்கிரமாவதாரவைபவங்கூறியது. திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் வானத்தையளாவி ஒங்கினள்கையிற் சூரியன் வரவரக் கீழ்ப்பட்டுப் பலவாறு உவமைகூறுதற்கு உரியனாயின னென்க. “முன்னங் குடைபோன் முடிநாயக மணிபோன், மன்னுந் திலகம் போல் வாளிரவி - பொன்னகலந், தங்கு கவுத்துவம்போ லுந்தித் தடமலர் போ, லங்க னுலகனந்தாற் கா” என்ற செய்யுளிலும் இவ்வகைக்கருத்து நிகழ்தல் காண்க. “பூமரு பொங்கர் புடைகு ழரங்கர் பொலங்கழலாந், பாமரு மூவுலகுந் கொண்டபோது பழிப்பில்பெருந், காமருமோலிச்சிகா மணியாகிக் கவுத்துவமாய்த், தேமருநாயிந்தாமரையானது செஞ்சுடரே” என்பர் திருவாங்கத்துமாலையிலும்.

‘மல்லரென்பது, ‘மலர்’ எனத் தொக்கது. திவாக் கதிர் - பகலிற்கு உரிய சுடர். ஆய் - உவமவுருபு. தாள்விரலாழி - காலாழி. (எக)

எஉ. மணிவாசந் தூங்கவொருகுடைக்கீழ்வையங்காத்துச்சிந்தா மணிவாசவனெனவாழ்ந்திருப்போர்பின்னை மாதிருக்கு மணிவாசமாற்பரங்காகேசவாவென்றுவாழ்த்தித்திரு மணிவாசகங்கொண்டணிவாரடியைவணங்கினரே.

(இ - ள்.) மணி - ஆராய்ச்சிமணி, வாசல் தூங்க - அரண்மனைவாயிலிலே தொங்க, ஒரு குடை கீழ் - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையின்கீழ், னையம் காத்து - உலகத்தை யரசாண்டு, சிந்தாமணி வாசவன் என வாழ்ந்திருப்போர் - சிந்தாமணியென்னுந் தெய்வரத்தினத்துக்கு உரிய இந்திரன் போல இனிதுவாழ்ந்திருப்பவர்கள்,—பின்னை மாதிருக்கும் - திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற, மணி - அழகிய, வாசம் மார்பு-திவ்வியபரிமளமுள்ள மார்பையுடைய, அரங்கா - ரங்கநாதனே! கேசவா - கேசவனே! என்று வாழ்த்தி - என்று விளித்துத் துதித்து, இ வாசகம் கொண்டு - இந்தக்கேசவாதி நாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, திருமண் அணிவார் - திருமண்காப்பைத் தரித்துக்கொள்ளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, அடியை - திருவடிகளை, வணங்கினரே - நமஸ்கரித்தவர்களே; (எ - று.)

“நராறுநாம முறைசெய்து மண்கொ டிடுவார்கள்” என்றபடி கேசவன் நாராயணன் மாதவன் கோவிந்தன் விஷ்ணு மதுசூதனன் திரிவிக்கிரமன் வாமநன் ஸ்ரீதரன் ஹ்ருஷீகேசன் பத்மநாபன் தாமோதரன் என்ற திருமாலின் துவாதசநாமங்களை முறையே சொல்லி உடம்பிற் பன்னிரண்டிடத்தில் முறையே திருமணிட்டுக்கொள்ளுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வணங்கினவர்களே அந்நல்லினையின்பயனால் உலகமுழுவதும் ஒரு குடைக்கீழானுஞ் சக்கரவர்த்திபதவி யெய்திச் சகலஐசுவரியங்களையு மனுபவித்து மேம்பட்டுவாழ்வோ ரென்று, பாகவதர்க்கு அடிமைபூணுதலின் மகிமையை வெளியிட்டவாரும். அவ்வரசர்பெருமையினும் பாகவதர்பெருமையே பெருமை யென்பது, குறிப்பு. ஆராய்ச்சிமணி - அரண்மனைவாயி

லிற் கட்டிவைப்பதொரு மணி: எவரேனும் அரசனிடத்துத் தமது குறையைக் கூறவேண்டின் இம்மணியை யடித்தலும், அவ்வொலிகேட்டமாத்திரத்திலே அரசன் விரைந்துபோந்து வாயிலையடைந்து அங்குள்ளாரை வினாவி அவர்குறையையறிந்து அதனைத்தீர்த்தலும் இயல்பு. சிந்தாமணி - கருதியபொருளைத் தருந் தேவமணி. திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் மூதேவி முன்னர்ப்பிறக்க அதன்பின்னர் பிறந்த திருமகளுக்குப் பின்னையென்றும் இளையாளென்றும் பெயர்கள் நிகழ்ந்தன. பன்னிருநாமத்துள் முதலதான கேசவநாமத்தைக் கூறியது, மற்றவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம்.

வாசல் - வாயில் என்பதன் மரூஉ. தூங்குதல் - தொங்குதலாதலே “தூங்குகிறைவாவல்” எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. கேசவன் என்ற திருநாமம் - பிரமனையும் உருத்திரனையும் தன் அங்கத்திற் கொண்டவ னென்றும். (க - பிரமன், ஈசன் - சிவன்), கேசி என்னும் அசுரனைக் கொண்டவ னென்றும், மயிர்முடியழகுடையவன் என்றும் பொருள்பெறும். இவ்வாசகம் என்பது ‘இவாசகம்’ எனத் தொக்கது. வாசகம்-சொல்: வடமொழி. சுற்று ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு தேற்றம். (எஉ)

எஈ. வணங்கரியானரங்கன்னடியார்தொழுவாளரவு

வணங்கரியாடற்பரிதேர்நடத்தெந்தைவானவர்க்கும்

வணங்கரியானன்றிக்காப்பாரில்லாமைவிண்மண்ணறியும்

வணங்கரியானவர்வாணன்கண்டாகனன்மார்க்கண்டனே.

(இ - ள்.) வணம் கரியான் - திருமேனிகிறம் கருமையாயுள்ளவனும், அடியார் தொழ - தொண்டர்கள் சேவிக்க, வாள் அரவு உவணம் கரி ஆடல் பரி தேர் நடத்து - ஒளியையுடைய ஆதிசேஷனும் கருடனும் யானையும் ஆட்டக்குதிரையும் தேரு மாகிய வாகனங்களி லெழுந்தருளித் திருவீதியுத் ஸவக் கண்டருள்கிற, எந்தை - எமதுதலைவனும், வானவர்க்கும் வணங்கு அரியான்-தேவர்கட்கும் தரிசித்து நமஸ்கரித்தற்கு அருமையானவனும் ஆகிய, அரங்கன் அன்றி - ரங்கநாதனே யல்லாமல், காப்பார் இல்லாமை - (சரண மடைந்தவர்களைத் துயர்தீர்த்து வேண்டுவன அளித்துப்) பாதுகாப்பவர் மற்றவருமில்லாதிருக்கிற உண்மையை, விண்மண் அறியும் வணம் - வானுலகத்தாரும் நிலவுலகத்தாரும் அறியும்படி, கரி ஆனவர் - சாக்ஷியானவர்கள், (யாவரெனில்),—வாணன் கண்டாகனன் மார்க்கண்டனே - பாஞ்சுரனும் கண்டாகர்னனும் மார்க்கண்டேயனு மாவர்; (எ-று.)

இம்மூவரும் முதலிற் சிவபிரானையடுத்து அவனால் தமதுகுறைகள்தீரவும் வேண்டுவனயாவும் பெறவும் மாட்டாமல் பின்பு திருமாலருள்பெற்றுப் பேறபெற்ற உய்ந்தமை அவரவாச்சரித்திரத்தால் நன்குவிளங்குதல்பற்றி, இங் கணங் கூறினர். சாக்ஷியாதற்கு ஏது - வாஞ்சுரனுடைய கைகளைக் கண்ணன் சக்கராயுதத்தால் அறுக்கிறபோது அவனுக்கு ரக்ஷகனாய் நின்ற சிவ பிரான் ஒன்றும் எதிர்செய்யமாட்டாது அப்பெருமானை இரக்க, அதற்கு இரங்கி அவன் நான்குகைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருள, அவ்வகரன் பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி உறவுபூண்டு உய்ந்ததும்; கண்டாகர்ணன் முதலிற் சிவபத்தியோடு விஷ்ணுத்வேஷமும் மேலிட்டிருந்து பின்பு சிவ

னால் முத்திபெறமாட்டாது கண்ணிரானுற் பெற்றதும்; மார்க்கண்டேயன் மகாபிரளயகாலத்தில் திருமாலையேயன்றி மற்றைத்தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக்காணாது அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையும் கண்டது மன்றி, முன்பு சிவபிரானருளால் நீண்டஆயுளை மாத்நிரமே பெற்ற தான் பின்பு பரகதிக்குத் திருமாலையே வேண்டினமையுமாம்.

வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் விகாரமான வண்ணம் என்பது, வண்ம எனத் தொக்கது. அரங்கன்னடியார், னகரவொற்று - விரித்தல். வாள் அரவு - கொடிய பாம்புமாம். உவணம் - ஸுபர்ணம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ஆடல் பரி - வெற்றியையுடைய குதிரை யெனினுமாம். விண், மண் - இடவாகுபெயர்கள். (௭௩)

௭௪. தண்டலங்காரளகங்கெண்டைமேகங்கவிரிதழ்சொல்
கண்டலங்காரமுலையிளநீரென்றுகன்னியர்சீர்
கண்டலங்காரமருளேன்புனற்கயல்கொக்கென்றஞ்சக்
கண்டலங்காரமலரரங்கேசர்க்குக்காதலனே.

(இ - ள்.) புனல் - நீரிலுள்ள, கயல் - கயல்மீன்கள், கொக்கு என்று அஞ்ச - 'கொக்கு' என்று நினைத்துப் பயப்படும்படி, கண்டல் - தாழைகள், அங்கு - அந்நீர்ப்பக்கங்களில், ஆர மலர் - மிகுதியாக மலரப்பெற்ற, அரங்கம்-திருவரங்கத்துக்கு, ஈசர்க்கு-தலைவரான நம்பெருமானுக்கு, காதலன் - அன்புபூண்டவனான யான், -கன்னியர் - இளமங்கையரது, கண் தலம் கார் அளகம் - கண்களும் கரியகூந்தலும், கெண்டை மேகம் - (முறையே) கெண்டைமீனையும் காளமேகத்தையும் போலும்; இதழ் - (அவர்களுடைய) அதரம், கவிர் - முருக்கமலர்போலும் : சொல் - பேச்சு, கண்டு - கற்கண்டு போலும் : அலங்கு ஆரம் முலை - அசைகிற ஹாரங்கனையுடைய தனங்கள், இளநீர்-இளநீர்போலும், என்று-சீர் கண்டு அலங்காரம் மருளேன்-(அவர்களுடைய) சிறப்பைக்குறித்து அவர்கள்புனைகோலத்தால் மதியமங்கேன்.

திருவரங்கர்க்கு அன்பளையினே ஓதலால், பெண்ணாசையக்கத்தி லாமே நென்பதாம். பேரின்பத்துக்குஇடமான பெருமானிடத்துக் காதல் செலுத்தினால், சிற்றின்பத்திற்கு இடமான மகளிர் பக்கல் மோகம் தீரு மென்பது, குறிப்பு.

கண்தலம் - கண்ணாகிய இடம். முதலடியில் கண்தலம் கெண்டை, காரளகம் மேகம் என முறையே சென்றுஇயைதல், முறைநிரனிறைப்போ நுள்கோள். இளநீர் - தெங்கினிளங்காய். கயல்மீன் வெண்டாழைமலரைக் கொக்கென்று கருதி அஞ்சிய தென்றது, மயக்கவணி; "அருகு கைதை மலரக் கெண்டை, குருகென் றஞ்சக் கூடலூரே" என்ற ஆழ்வாராருளிச் செயலை அடியொற்றியது இந்த வருணனை. கொக்கு மீன்குத்திப்பறவையாதலால், அதற்கு மீன் அஞ்சம். இதழுக்கு முருக்கம்பூ செந்நிறத்திலுமாம். (௭௪)

௭௫. காதலைவாரிமண்வெண்கோட்டில்வைத்துண்டுகாட்டியரங்
காதலைவாகழற்குள்ளாக்கினாய்கரப்பெங்கெனவே
காதலைவார்குழைவைதேகியைநின்கருத்துருக்குங்
காதலைவாணரர்த்தேடவிட்டாயிதுகைதவமே.

(இ - ள்.) அரங்கா—! தலைவா - (எல்லாவுயிர்கட்குந்) தலைவனே!—
காது - மோதுகின்ற, அலை-அலைகளையுடைய, வாரி-கடலினுற்சூழப்பட்ட,
மண் - பூமியை, வெள் கோட்டில் வைத்து - (வராகாவதாரத்திலே) வெண்
ணிறமான மருப்பிற் குத்தியெடுத்து, உண்டு - (பிரளயகாலத்திலே) வயிற்றி
னுட்கொண்டு, காட்டி-(அந்தப் பிரளயம் நீங்கினவாறே) வெளிநாடு காண
உயிழ்ந்து, கழற்கு உள்ஆக்கினாய் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்திலே) ஓரடிக்குள்
ஒடுக்கச்செய்தாய்; (அங்ஙனம் நிலவுலகமுழுதையும் ஸ்வாதினமாக நடத்
திய நீ),—நின் கருத்து உருக்கும் காதலை - உனதுமனத்தையருகச்செய்கிற
ஆசைமயமானவளாகிய, காது அலை வார் குழை வைதேகியை - காதுகளி
லசைகிற பெரிய குழையென்னும் அணிநலத்தையுடைய ஜாநகிப்பிராட்டி
யை, கரப்பு எங்கு என வானரர் தேட விட்டாய் - (இந்நிலவுலகத்தில்
இராவணன்) ஒளித்துவைத்தது எவ்விடத்தென்று தேடிப்பார்த்தறியும்படி
(அநுமான்முதலிய) வானரவீரர்களை (நாற்றிசைக்கும்) அனுப்பினாய்; இது
கைதவமே - இது (உனது)மாயையேயாம்; (எ - று.)

இரணியாக்ஷனாற் பூமிமுழுதும் ஒளிக்கப்பட்டபோது அது இருந்த
இடத்தை நாடிக்கண்டு அதனையெடுத்துவந்தவனும் அந்தப்பூலோகமுட்பட
எல்லாவுலகங்களையும் உண்டுஉயிழ்ந்தவனும் பூமிமுழுவதையும் ஓரடிக்கு
உள்ளாக்கினவனுமாகிய நீ, அந்நிலவுலகத்தில் இராவணனாற் கவரப்பட்ட
சீதை யிருக்குமிடத்தை அறியாய்போன்று வானரரைத் தேடவிட்டது, மா
யச்செய்கையே யென்பதாம். எல்லாம் உனதுதிருவீனையாடலே யென்
பது, குறிப்பு.

காது அலை - வீணைத்தொகை, கரப்பு - தொழிற்பெயர், வைதேஹி-
வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்: விதேகராஜனது குலத்திற் பிறந்தவள்.
காதல் = காதலி. கைதவம் - வடசொல். ஏ - அசை. (எரு)

எக. தவராகவக்கணையொன்றற்கடற்றெய்வந்தானென்றிருந்
தவராகந்தீர்த்துத்தொழக்கண்டநீதர்ப்பைமேற்கிடந்து
தவராகப்பாவித்தென்னோதொழுதாய்தண்ணரங்கத்துமா
தவராகவாகண்ணையெண்ணொணுவதாரத்தனே.

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ச்சியான, அரங்கத்து - திருவரங்கத்தி லெழுந்
தருளியிருக்கின்ற, மாதவ - திருமகன்கொழுநனே! ராகவா - இராமனாகத்
திருவவதரித்தவனே! கண்ணனே - கிருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்தவனே!
எண் ஒணு அவதாரத்தனே - மற்றும் கணக்கிடமுடியாத [மிகப்பல] திரு
வவதாரங்களையுடையவனே!—தவர் - வில்லினின்று எய்யப்பட்ட, ஆக
வம் கணை ஒன்றால் - போர்க்குடரிய அம்புஒன்றினால் [ஆக்நேயாஸ்திரத்தி
னால்], கடல் தெய்வம் தான் என்று இருந்த அ ராகம் தீர்த்த தொழ கண்
ட- கடலுக்கு அநிதேவதையான வருணன் தான்[ஸ்வதந்தரன்] என்று
செருக்கியிருந்த அந்த அபிமானத்தை யொழித்து (உன்னை) வணங்கும்படி
(யின்பு) செய்த வல்லமையையுடைய, நீ—, (முதலில்), தர்ப்பைமேல் கிட
ந்து - தருப்பசயனத்திற் படுத்து, தவர் ஆக பாலித்து - விரதாநுட்டானஞ்

செய்பவர்போலப் பாவனைகாட்டி, என்னோ தொழுதாய் - ஏன் (அத்தே வளை) வணங்கினையோ? (எ - று.)

வருணைச் செருக்கடக்கித் தொழும்படி செய்யும் வல்லமையுடைய நீ முதலில் வல்லமையிலாதவன்போல அவனைத்தொழுத வரங்கிடந்தது உனதுமாயையினுற் செய்த திருவிளையாடல்போலு மென்பது, குறிப்பு. முன்பு மாறுடபாவனையைக் காட்டிப் பின்பு பரதவத்தை வெளியிடத் தொ டங்கின னென்க.

ஆஹவம், தைவம், ராகம், தர்ப்பம், மாதவன், அவதாரம் - வடசொற் கள். தான் என்று இருந்த அராகம் - தான் இராமபிரானுக்கு அடங்கினவ னல்ல னென்று கருதி உபேகித்திருந்த அகங்காரம். அ ராகம் எனச் சுட் டியது, கதையை உட்கொண்டு. இனி, அராகம் என்பதன் முதல்அகரத் தை “ரவ்விற்கு அம்முதலா முக்குறிலும்,.....மொழிமுதலாகி முன்வரு மே” என்றபடி ராகம் என்ற வடசொல்லின் முதலில் வந்த குறிலாகவுங் கொள்ளலாம். தவர் என்றதில், ‘தவம்’ என்றது, பிராயோபவேசத்தை. மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய தசாவதாரங்களையன்றி நாரதன் நரநாராயணர் கபிலன் தத்தாத்ரேயன் பிருது தந்வந்திரி வியாசன் புத்தன் அருச்சுனன் முதலாகச் சமயோசிதமாக எம்பெருமான் தனது திவ்வியசங்கல்பத்தினுற் கொண்ட திருவவதாரங்கள் பற்பலவாகப் புராணங்களிற் கூறப்படுதல் பற்றி, ‘எண்ணொவ்வதாரத்தனே’ என்றார். (எசு)

எசு. தாராகணமண்ணளந்தவந்நாளன்பர்சாத்துநுழாய்த்
தாராகணம்புயம்போலரங்காதலமேழுக்குமா
தாராகணமங்கையாயும்பர் தூவியதண்மலர்வீழ்
தாராகணமுநில்காற்றிற்குழுவளந்தானொக்குமே.

(இ - ள்.) அன்பர்-அடியார்கள், சாத்தும்-சமர்ப்பித்த, துழாய் தாரா- திருத்துழாய் மாலையை யுடையவனே! கண் அம்புயம் போல் - கண்கள் தாமரை மலர்போ லிருக்கப்பெற்ற, அரங்கா—! தலம் எழுக்கும் ஆதா ரா - எழுவகை யுலகங்கட்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனே! கணமங்கையாய் - திருக்கண்ணமங்கையென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற வனே!—மண் அளந்த அ நாள் - (நீ) உலகமளந்த அக்காலத்தில்,—தாரா கணம் - (வானத்திற்குந்நுகின்ற) நகூத்திரமண்டலம் (எப்படியிருந்ததென் றால்),—உம்பர் தூவிய தண் மலர் - தேவர்கள் (அக்காலத்தில் உண்மீது) சொரிந்த குளிர்ந்த மலர்கள், வீழ்தாரா - பூமியில் விழாதனவாயும், கண் மும் நிலலா - ஒருகணப்பொழுதேனும் (வானத்தில் ஓரிடத்தில்) நிலையுற்றி ராதனவாயும், காற்றில் குழ் - வாயுமண்டலத்தில் அகப்பட்டுச் சுழல்கின்ற, வளம் - மாட்சிமையை, ஒக்கும் - போன்றிருந்தது; (எ - று.)—தான்-அசை.

உனது பெருவடிவத்துக்குமுன் நகூத்திரங்கள் மலர்கள்போலச் சிறி யனவாயின வென்பது, குறிப்பு. பற்பல சிறமுடையனவாய் விளங்கும் நகூத்திரங்கள், பற்பலசிறமுள்ள மலர்கள்போலும். இடையிற் பெருவடிவ மாய் எழுந்த எம்பெருமானைச் சுற்றிலும் நகூத்திரங்கள் வானத்தில் திரிந் ததற்கு, மலர்கள் காற்றிலகப்பட்டுக் கீழ்விழாமலும் ஓரிடத்துநிலையுந்

மலும் சுழலுதலை ஒப்புமைகூறினார்; உவமையணி. தேவர்கட்குப் பகை வளைய் அவர்களை வென்று அடக்கிய மாவலியைச் செருக்கடக்குதற்குத் திரு மால் திரிவிக்கிரமனும் வளர்ந்த சமயத்தில் அதுகண்ட களிப்பினால் தேவர் கள் மேலுலகத்தினின்று மலர்மாரிசொரிந்தன ரென்க.

“இறைமுறையான் சேவடிமேன் மண்ணளந்த வந்நான், மறைமுறை யால் வானுடர் கூடி - முறைமுறையின், தாதிலகு பூத்தெளித்தா லொவ் வா தே தாழ்விசும்பின், மீதிலகித். தான்கிடக்கும் மீன்” என்ற ஆழ்வாரரு ளிச்செயலை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள்.

கண் அம்புயம்போல் அரங்கன் - புண்டரீகாக்ஷன். எல்லாவுலகங்கட் குங் கீழே எம்பெருமான் ஆதிகூர்மரூபியாயிருந்துகொண்டு அவற்றையெல் லாந் தாங்குதலும், பிரளயகாலத்தில் அனைத்துலகத்தையும் வயிற்றில் வைத்திருந்தலும், பகவானதுதிவ்வியசக்தியின் உதவியினாலன்றி யாதொரு பொருளும் எங்கும் நிலபெறுமையும் பற்றி, ‘தலமேழுக்கும் ஆதார’ என் னார். திருக்கண்ணமங்கை - சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளி லொன்று. உம் பர் - இடவாகுபெயர். மலர் - பால்பகாஅஃறிணைப்பெயர்; இங்குப் பன் மையின்மேலது. வீழ்தாரா, நிலலா - எதிர்மறைப் பலவீன்பால் முற்றுக் கள் எச்சமாய் நின்றன; ஆதலால், “அவ்வழி ஆ மா மியா முற்று முன் மிகா” என்றபடி இவற்றின்முன் வலி இயல்பாயிற்று. வீழ்தாரா=வீழா : தா - துணைவினை, ர் - விரித்தல். தாராகணம் - வடமொழித்தொடர். (எஎ)

எஅ. தானந்தியாகந்தவங்கல்விதீர்த்தந்தழலிலவி
தானந்தியாகந்தருமிழிபாயினதண்ணரங்கத்
தானந்தியாகப்பகன்மறைத்தான்பெயர்தந்திடும்வே
தானந்தியாகண்டலனறியாப்பரந்தாமத்தையே.

(இ - எ.) தானம் - தானஞ்செய்தலும், தியாகம் - தியாகமளித்தலும், தவம் - தவஞ்செய்தலும், கல்வி - நூல்களையோதுதலும், தீர்த்தம் - புண் ணியதீர்த்தங்களில் நீராடுதலும், தழலில் அவி நந்து யாகம் - அக்கினியி லே ஹவிஸ் பக்குவமாகப்பெறுகின்ற யாகமும், (என்னும் இவையெல்லாம்), இழிபு ஆயின தரும் - இழிவான பதவிகளையே (தம்மையுடையார்க்குக்) கொடுக்கும்; அந்தி ஆக பகல் மறைத்தான் - மாலப்பொழுது உண்டாம்படி சூரியனை(ச் சக்கரத்தால்) மறைத்தவனான, தன் அரங்கத்தான் - சூளிர்ந்த திருவரங்கநகருடையானது, பெயர் - திருநாமமோ, வேதா நந்தி ஆகண் டலன் அறியா பரந்தாமத்தை தந்திடும் - (தன்னைக்கருதினவர்க்குப்) பிரம னும் சிவனும் இந்திரனும் அறியமாட்டாத பரமபதத்தைக் கொடுத்திடும் ; (எ - று.)—இரண்டாமடியில், தான் - அசை.

ஆதலால், அவன்திருநாமத்தைக் கூறிப் பரமபதமடையுங்க ளென்பது, குறிப்பு. நற்கதிபெறுதற்குஉரிய உபாயமென்று கொள்ளப்படுகிற தானம் முதலிய அனைத்தினும் பகவந்நாமஸ்மரணத்துக்கு உள்ள மகிமையை வெளி யிட்டார். மற்றவையெல்லாம், அழியுந்தன்மையனவான இழிந்த இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களையே கொடுக்கமாட்டும்; நாமஸ்மரணமோ, அந் தமிலின்பத்தஅழிவில்லீட்டைத் தரும் என வேறுபாடு விளக்கப்பட்டது.

இங்குத் தானம் முதலியனவாகக் கூறினது, சுலர்க்கம் முதலிய சிற்றின் பக்களை உத்தேசித்துச் செய்யும் காமியகருமங்களை; முத்தியிலகத்து நிதி சயலின்பத்தைப் பெறுதற்கு உபயோகமாகச் செய்யும் நிஷ்காமய கருமங்களை யன்றென் றறி. தானம்-சற்பாத்திரங்களிலே கொடுத்தல் என்றும், தியாகம் - வரையறையின்றிப் பொதுப்படக் கொடுத்தல் என்றும் வேற்றுமை யுணர்க; முன்னது-புண்ணியக்கொடை யென்றும், பின்னது-புகழ்க் கொடை யென்றுங் கூறப்படும்.

தானம், த்யாகம், தபஸ், தீர்த்தம், ஹவிஸ், யாகம், வேதா, நந்தி, ஆகண்டலன், பரந்தாமம் - வடசொற்கள். அவி - வைதிகாக்கினியில் மந்திரபூர்வமாக ஒமஞ்செய்யப்படும் நெய் முதலிய தேவருணவு. நந்துதல் - கெடுத்தல்; இங்கு, நன்றாகப் பசுநமாதல். நந்துயாகம் - விளைத்தொகை. நந்தியாகம் என்பதில் இகரத்தை, “யவ்வரி னிய்யாம்” என்றபடி நிலைமொழியிற்றுக் குற்றியலுகரம் திரிந்த தென்றாவது, “யவ்விற்கு, இய்யும் மொழிமுதலாகி முன்வருமே” என்றபடி வருமொழிவடசொல்லின் யகரத்துக்குமுன் வந்த இகர மென்றாவது கொள்க. ஆகண்டலன் - (பகைவரை) நன்றாகக் கண்டிப்பவன். பரந்தாமம் - மேலான இடம். தரும் - முற்று. இழிபாயின் - பெயர்; செய்யப்படுபொருள். தந்திமே என்றதில், இடு - துணிவுணர்த்தும், பகல் - சூரியனுக்கு இலக்கணை. நந்தி என்றதன் நகரம், யமகத்தின்பொருட்டி னகரமாக் கொள்ளப்பட்டது. (எஅ)

எக. தாமரைமாத்திரைமூப்பற்றவானவர்தண்ணறுஞ்செந்
தாமரைமாத்திரைவந்தாடலைவரைத்தண்ணரங்க
தாமரைமாத்திரைபோல்வளைந்தேற்றுத்தருப்பொருட்டால்
தாமரைமாத்திரைக்கேசங்கிளேசையிற்சாய்ந்தனரே.

(இ - எ.) தாமரை மாத்திரை - பதுமமென்னுந்தொகையளவுள்ளவர்களான, மூப்பு அற்ற வானவர் - முதுமையில்லாத இயல்பையுடைய தேவர்கள், —தரு பொருட்டால் - பாரிஜாததருவின்ரிமித்தமாக,—திரை தண்ணறுஞ் செம் தாமரை வந்தாள் மா தலைவரை தண் அரங்க தாமரை - திருப்பாற்கடலிற் குளிர்த்த பரிமளமுள்ள சிவந்த தாமரைமலரின்மீது தோன்றி னவளான திருமகளினது கணவரும் குளிர்த்த ஸ்ரீரங்கத்தை இடமாகக் கொண்டவருமாகிய நம்பெருமானே, மா திரை போல் வளைந்து ஏற்று - பெரிய திரைச்சீலைபோலச் சூழ்ந்துளதிர்த்து,—சங்கின் ஓசையின் - (அப்பெருமான் ஊதிமுழக்கிய) சங்கத்திலேசையினால், தாம்—, அரை மாத்திரைக்கே-அரைமாத்திரைப்பொழுதிலே,சாய்ந்தனர்-மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனர்.

பதுமமென்பது, ஒருபெருந்தொகை; அது, கோடியினுற் பெருக்கிய கோடி. இங்குப் பதுமமென்றஅத்தொகையைஅதற்குஒருபரியாயநாமமாகிற ‘தாமரை’ என்ற சொல்லினுற் குறித்தது, லக்ஷிதலக்ஷணை. மாத்ரா என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது. தா - வருத்தம்மிக்க, மரை - மாணமும், மா - மிகுந்த, திரை - தோற்சருக்கமும், மூப்பு - முதுமையும், அற்ற வானவரென்று உரைப்பாரு முளர். திருப்பாற்கடல்கடைந்தபோது, அதனினின்றும் மலர்ந்த செந்தாமரைமலரை ஆசனமாகக்கொண்டு திருமகள் திருவவதரித்தன னென்று புராணம் கூறும். முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும்

வந்த 'தாமரை' என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் வெவ்வேறுதலால், யமக விலக்கணம் சிதைந்ததாகாது. மா - இலக்குமியைக் குறிக்கையில், வட சொல். திரை - அலை; கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். பொருட்டு - நான் காமவேற்றுமைச் சொல்லுருபு; ஆல் - அசை. மாத்திரை - கண்ணிமைப் பொழுது, அல்லது கைந்நொடிப்பொழுது. திரைச்சீலையுவுமை - பிறர்காண வொண்ணாதபடி சூழ்ந்துகொள்வதற்கு. (எகூ)

௮0. சாகைக்குந்தத்துதுகிறாக்கிமாதர்தமைநகைத்தாய்
சாகைக்குந்தத்துவங்கட்குமெட்டாய்தண்புனலரங்கே
சாகைக்குந்தத்துப்புடையாழியேந்தறமர்கள்வெய்யோர்
சாகைக்குந்தத்துத்தவிர்கைக்கும்போலுமுன்சங்கற்பமே.

(இ - ள்.) சாகை - கிளைகளையுடைய, ருந்தத்து - குருந்தமரத்தின் மேல், துகில் தாக்கி - (கோபஸ்திரீகளுடைய) சேலைகளை எடுத்துப் போய் வைத்துக்கொண்டு, மாதர்தமை நகைத்தாய் - அந்தஇடைப்பெண் களையோக்கிப் பரிசாசமாகச்சிரித்தவனே! சாகைக்கும் தத்துவங்கட்கும் எட்டாய்-வேதங்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் எட்டாதவனே! தண்புனல் அரங்கம் ஈசா - குளிர்ச்சியான நீர்வளத்தையுடைய ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் தலைவனே!—கை - (நினை) திருக்கைகளில், ருந்தத்து - ருந்தமென்னும் ஆயுதத் தோடு, புடை ஆழி - பகையழிக்கவல்ல சக்கரத்தையும், எந்தல்-தரித்திருத்தல்,—வெய்யோர் சாகைக்கும் தமர்கள் தத்து தவிர்கைக்கும் உன் சங்கற்பம் போலும் - துஷ்டர்கள் அழியுமாறும் அடியார்கள் துன்பம் நீங்குமாறும் நீகொண்ட கருத்தினுற் போலும்; (எ - று.)

'போலும்' என்பது - ஒப்பில்போலி : அதாவது - உவமைப்பொருள் தராத 'போல்' என்னுஞ் சொல்; "ஒப்பில் போலியு மப்பொருட்டாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், அச்சொல் உரையாசைப்பொருளதாகி வாக்கியாலங்காரமாய் நிற்கு மென்று விளங்குதலால், எம்பெருமான் திருக்கைகளிற் சிறந்தபடைக்கலங்களைக் கொண்டிருத்தல் துஷ்டநிக்கிரகஞ் செய்து சிஷ்டபரிபாலனம்பண்ணுஞ் சங்கல்பத்தினாலேயேயா மென்ற கருத்து அமையும். சாகை - வேதத்தின் பகுப்பு; வேதத்துக்குச் சினையாகு பெயர். தத்துவங்கள் - ஐம்பொறி, ஐம்புலன், ஐம்பூதம், ஐந்துகருமேந்திரியம், பிரகிருதி, மஹான், அகங்காரம், மஃஸ் என்பன. எட்டுதல் - புலனாதல். இனி, வேதங்கட்கும் மற்றைத்தத்துவநூல்கட்கும் சிறிதளவேயன்றி முழுவதுஞ்சொல்லமுடியாதவனே யென்று உரைப்பினும் அமையும்; இப்பொருளில், தத்துவமென்பது - அதனையுணர்த்தும்தூலுக்கு ஆகுபெயராம். தமர் - தம்மைச்சேர்ந்தவர்.

சாகூ, தத்துவம், ஸங்கல்பம் - வடசொற்கள். கை ருந்த துப்பு உடை ஆழி எந்தல் என்று பதம்பிரித்து, கை - கையில், ருந்த - இருக்க, துப்பு உடை ஆழி எந்தல் - வலிமையையுடைய சக்கரத்தைத் தரித்தல் என்று உரைத்தலு மொன்று. 'தமர்கள் வெய்யோர் சாகைக்கும் தத்துத்தவிர்கைக்கும்' என்ற தொடரில், 'தமர்கள்' என்பது 'தத்துத்தவிர்கை' என்பதனோடும், 'வெய்யோர்' என்பது 'சாகைக்கும்' என்பதனோடு மாக மாறிச் சென்றுஇயைதல், எதிர்நிரிவைப்பொருள்கொள். (௮0)

அக. சங்கத்தமரர்குழாத்தொடுமுழுவீன தான்விலங்கச்
சங்கத்தமரன்பராயிருப்பீர்கடறானவர்தே
சங்கத்தமரம்படவெய்தசார்ங்கத்தனுவரங்கள்
சங்கத்தமரன்சரணேசரணென்றுதாழ்ந்திருமே.

(இ - ள்.) கடல் - சமுத்திரமும், தானவர் தேசம் - அசுரர்களுடைய
நாடும், கத்த - தவித்துக்கதறவும், மரம் பட - (எழு) மராமரங்கள் அழிய
வும், எய்த - அம்புஎய்த, சார்ங்கம் தனு - சார்ங்கமென்னும் வில்லையுடைய,
அரங்கன் - ரங்கநாதனும், சங்கம் தமரன் - (பாஞ்சஜந்யமென்ற) சங்கத்
தின் முழக்கத்தை யுடையவனு மாகிய திருமாலினது, சரணே - திருவடிக
ளே, சரண் - ரக்ஷகம், என்று - என்கொண்டு, தாழ்ந்திரும் - (அவற்றை)
வணங்கியிருங்கள்; (அங்ஙனமிருப்பீராயின்),—ஊழ்வீன தான் விலங்க -
(உங்கள்)கருமமுமுதந் தொலைய,சங்கத்து அமரர்குழாத்தொடும் - (எம்பெ
ருமான் பக்கல்)மனம்பற்றதலையுடைய நித்தியசூரிகள் வர்க்கத்தோடு ஒப்ப,
சங்கத்து அமர் - (அவர்களுடைய) கூட்டத்திற் பொருந்திய,அன்பர் ஆய் -
அடியார்களாய் [முத்தர்களாய்], இருப்பீர் - (பரமபதத்தில்) வாழ்ந்திருப்பீர்
கள்; (எ - று.)

திருவரங்கனதுதிருவடியே தஞ்சமென்று சரண்புகுந்திருப்பீராயின்,
பரமபதத்தில் நித்தியசூரிகள்சமூகத்தில் அவர்களோடொப்ப இருக்கப்பெறவீ
ரென உலகத்தார்க்கு உபதேசித்ததாம். முதலடியில்,சங்கம்=ஸங்கம்; இரண்
டாமடியில், சங்கம்=ஸங்கம்; நான்காமடியில், சங்கம்=சங்கம். அமரர் -
மரணமில்லாதவர்; “அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன்” என்றவிடத்துப்
போல, ‘அமரர்’ என்பது - இங்கு, முத்தியுலகத்துரிதசயவின்பமனுபவிக்
கிற நித்தியசூரிகளைக் குறித்தது. இராமபிரான்ஆக்கினையாஸ்திரம்பிரயோ
கித்துக் கடலைவற்றுவிக்கத்தொடங்கியபோது தாபமடைந்து அஞ்சிக்கதறி
யோடியவந்து சரண்புகுந்து ஒடுங்கிநின்று தன்பிழையைப்பொறுக்குமாறு
பிரார்த்தித்த வருணனுக்கு அபயமளித்து அவளைநோக்கி ‘எனது அம்பு
வீண்போகாதாதலால், அதற்கு இலக்கு என்?’ என்ன, நீர்க்கடவுள் ‘மரு
கார்தாரமென்ற நீவில் நூறுகோடிக்கும்மேலாக வாழ்கிற அசுரர்கள் மிகக்
கொடியராய் உலகத்தை வருத்துதலால், அவர்கள்மேல் இந்தஅனலம்பை
விடுத்தருள்க’ என்றுசொல்ல, இராமமூர்த்தி அங்ஙனமே அதனைவிடுத்து
அவ்வசுரர்களையெவரையும் எரித்தொழித்தன னென்ற வரலாற்றை யுட்
கொண்டு, ‘கடல் தானவர்தேசங் கத்த வெய்த’ என்றார். இராமனம்பினுற்
பீடிக்கப்பட்டு அம்மருகார்தாரபூமி அலறிற்றென்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்
கூறியிருத்தலுங் காண்க. கடல் தானவர்தேசம் - கடலிடையேயுள்ள அசு
ரர்நாடுமாம். சார்ங்கமென்பது-திருமால்வில்லின் பெயர். திருமாலின் அம்ச
மான இராமபிரானது வில் அவ்விஷ்ணுதநுசின் அம்சமுடைய தென்பார்,
இங்கு ‘சார்ங்கத்தனு’ என்றார்.

சரணு - சரண மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; ஏ - பிரிரிசை. ‘சார்
ங்கத்தன் மண்ணரங்கள்’ என்றும், ‘என்று சார்ந்திருமே’ என்றும் பாட
முண்டு. கடல் தானவர் தேசம் - கடல்போன்ற [பெருவெள்ளமரகத்திரண்

ட] அசுரர்களுடைய நாடுகளை, கத்து அமர் - ஆரவாரிக்கின்ற போரிலே, அம்பு அட - தனது அம்புகள் அழிக்கும்படி, எய்த - பிரயோகித்த என்று உரைப்பாரு முளர். சங்கத்து அமரர் என்பதற்கு - சங்கமென்னுந்தொகையளவினரான அமரர்க ளென்று உரைத்தலு மொன்று; கீழ் “தாமரைமாத் திரைவானவர்” என்றற்போல : சங்கம் - ஓர்பெருந்தொகை ; தூறுபதும் கொண்டது. சுற்றடி - முற்றுமோனை. (அக)

அஉ. இருந்தேனுமடவன்வரைநோக்கியிருப்பதுபோல்

இருந்தேனுகந்துனைவைகுந்தநோக்கியெதிர்பொருங்கேள் -

இருந்தேனுகனும்படவதைத்தாய்வெண்ணெயாமத்தொளித்

இருந்தேனுகரரங்காகாணுநாளினியென்றருளே. [து+

(இ - ள்.) எதிர் பொரும் - எதிரில் வந்து போர்செய்த, தேனுகனும் - தேனுகாசுரனும், கேளிரும் - அவ்வினத்தாரான் மற்றும்பல அசுரர்களும், பட - அழியும்படி, வதைத்தாய் -(அவர்களைச்) சங்கரித்தவனே ! யாமத்து - இராத் திரிகாலத்தில், ஒளித்திருந்தே - (ஆயர்மனையில்) மறைந்திருந்து கொண்டே, வெண்ணெய் நுகர் - (கிருஷ்ணைவதாரத்திலே) வெண்ணெயை (க் களவுசெய்து) உண்ட, அரங்கா!—இருந்தேன் உக - பெருமையுள்ள [சுவைமிக்க] தேன் (தனதுநாவிலே) சிந்தவேண்டு மென்று கருதி, முடவன் - முடவனொருவன், வரை நோக்கி இருப்பது போல் - (அத்தேன் கூட்டையுடைய)மலையை(ஆசையோடு அண்ணாந்து)பார்த்திருந்தாற்போல, உனை உகந்து வைகுந்தம் நோக்கி இருந்தேன் - உன்னையடைய விரும்பிப் பரமபதம்சேர்தலை நெடுநாளாக எதிர்நோக்கியிருக்கிறேன் ; காணும் நாள் - (அப்பரமபதத்தை நாள்)அடைந்து உன்னைத்தரிக்குங்காலம், இனி என்று - இனி எப்போதோ ! அருள் - அருளிச்செய்வாய் ; (எ - று.)

யாதொருமுயற்சியஞ்செய்யமாட்டாத முடவன் தனக்குக்கிடைத்தற்கு அரியதென்று ஆராய்ந்துணராது கொம்புத்தேனுக்கு ஆசையுற்றிருந்தார் போல, அதிகாரபூர்த்தியில்லாத யான் பெறுதற்கு அரிதென்று கருதாமல் பரமபதத்தில் உன்னை யடைய நெடுநாளாக அவாவுற்றிருக்கிறேன் ; அடியேனுக்கு விரைவில் அருள்புரியவேண்டு மென்பதாம். காணும் நாள் இனி என்று அருள் - அந்நாள் இந்நா ளென்று சொன்னாலும் அதனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஆறியிருப்பே னென்பது, குறிப்பு.

கேளிர் என்றது, மற்றும் கண்ணனைக்கொல்லும்படி கம்சனாலேவப் பட்ட பிரலம்பன், கேசி, பூதனை, அரிஷ்டன், கபித்தன், வத்ஸன் முதலிய அசுரவர்க்கத்தாரைக் குறிக்கும் ; இனி, தனதுஉறவின ரென்றுகொண்டு, சிசுபாலன்முதல் நாராயணகோபாலர் ஈறாகத் தனது நெருங்கியஉறவினர் பலரைத் தான் நேராகவும் அருச்சுனைக்கொண்டிங் கொன்ற செய்தியைக் குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம்.

கேளிர் - (யோகக்ஷேமங்களைக்) கேட்டுத்தன்மையையுடையவர் ; என் லே, உறவினரும் நண்பரு மாவர் : இதனை, கேண்மை யென்ற பண்பினடி யாய் பிறந்த தென்னலாம்; இர் - பலர்பால்விகுதி. யாமம் - ஏழாநாழி

கைகொண்ட பொழுது : மூன்றுயாமக்களையுடையதான இரவுக்கு ஆகு பெயர் ; 'தரியாமா' என்பது, இரவி நெருபெயர். 'இல்லிலொளித்து' என்றும், 'ஆளுநாள்' என்றும் பாட முண்டு. 'வெண்ணெய்யாமத்து ஒளித்திருந்தேநுகர்' என்றதனால், இவ்வுடம்பாகிய உறியிலே கட்டுப்பட்டுள்ள வெண்ணெய்போலச் சாரமான ஆத்மாவை விரும்பி எவரும் அறியாதபடி கைக்கொண்டு அதுபலிப்பவன் எம்பெருமா னென்பது தோன்று மென்பர். 'ஒளித்திருந்து' என்றவிடத்து, 'இருந்து' என்பது-துணைவினை: 'எழுந்திருந்து' என்றவிடத்துப்போல. 'நுகர்' என்றதன் நகரம் எனாமாகத் திரித்துக் கொள்ளப்பட்டது, யமகத்தின்பொருட்டு. வெண்ணெய்யாமம் = வெண்ணெயாமம்; தனிக்குறிலச்சாராத யகரம், யகரம்வரக் கெட்டது. (அஉ)

அரு. அரும்பாகவதரிக்கும்பெயராய்புள்ளரசினுக்கோர்

அரும்பாகவதரந்துப்பனையாயரங்காவெனவுண்-

அரும்பாகவதர்பததீர்த்தங்கொள்ளாதடிகள் கொப்புள்

அரும்பாகவதர்தொலைப்பார்கல்லார்கங்கையாடுதற்கே.

(இ - ள்.) கல்லார் - அறிவில்லாதவர்கள், — 'அரும் பாகு அவதரிக்கும் பெயராய் - (துதிப்பவர்காலிலே) மேன்மையான கருப்பஞ்சாற்றுப்பாகு போன்ற இனிமை யூறும்படியான திருநாமக்களையுடையவனே! புள் அரசினுக்கு ஓர் அரும் பாக - பகிராஜனுன கருடனுக்கு ஓர் அருமையான பாகனே! [கருடனை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்துபவனே!], அதரம் துப்பு அனையாய் - வாயிதழ் பவழம்போலச் சிவந்தவனே! அரங்கா - திருவரங்கனே!' என உணரும் - என்று (எம்பெருமானே) அறிந்து துதிக்கின்ற, பாகவதர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, பத தீர்த்தம் - ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை, கொள்ளாது - ஏற்றுஉட்கொள்ளாமல், — கங்கை ஆடுதற்கு - கங்காஸ்தாநஞ் செய்தற்பொருட்டு, அடிகள் கொப்புள் அரும்பு ஆக அதர் தொலைப்பார் - (நடந்து யாத்திரைசெய்வதனால்) உள்ளங்கால்களிற் கொப்புளங்கள் அரும்புபோலுண்டாக அருநெறிகளைக் கடந்து கழிப்பார்கள்; (எ - று.)

திருமாலின்மெய்யடியார்களுடையஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொள்ளாமல் கங்காஸ்தாநஞ்செய்தலினால் என்னபயன்? என்பதாம், பகவத்பாததீர்த்தமாகிய கங்கையினும் பாகவதபாததீர்த்தம் மேம்பட்ட தென்பது, குறிப்பு. பாகவதர் - பகவானுடைய பக்தர்; வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். 'ராமநாமமே கற்கண்டு' என்றும்போல, 'அரும்பாகு அவதரிக்கும் பெயராய்' என்றார். அந்நாமம் - வடசொல். முதலடியில், அருமை-மேன்மை; (ஒப்பு) இல்லாமையுமாம்.

அடி. ஆடுமுன்னீர்முதற்நீர்த்தத்தினுலருமாதவத்தால்

ஆடுமுன்னீர்மறைவேள்வியினுண்டராயுடன்மாறு+

ஆடுமுன்னீரதுமாயையினுலென்றரங்கனைக்கொண்ட-

ஆடுமுன்னீர்செய்தபாவமும்போய்முத்தராம்வண்ணமே.

(இ - ள்.) ஆடும் முந்நீர் முதல் தீர்த்தத்தினால் - நீராடுகிற கடல் முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களினாலும் [புண்ணியதீர்த்தங்களில் நீராடுதலினாலும்], அருமாதவத்தால் - (செய்தற்கு) அரிய பெருந்தவத்தைச் செய்தலி

னாலும், ஆடு முன் ஈர் மறைவேள்வியினால் - ஆடு முதலியவற்றை அறுக்கிற வேதவிதிப்படிசெய்யும் யாகங்களினாலும், அண்டர் ஆய் உடல் மாறும் - (மனிதசன்மம்நீங்கித்) தேவசன்மமாக உடம்பு மாறும்: அது - அந்நன்ம வேற்றுமை யடைவது தானும், மாயையினால் - (திருமாலினது) மாயையினாலேயே, என்று முன்னீர் - என்று எண்ணுங்கள்: முன் நீர் செய்த பாவமும் போய் முத்தர் ஆம் வண்ணம் - முற்பிறப்புக்களில் நீங்கள் செய்த தீவினகளும் தீர்ந்து முத்திபெற்றவராகும்படி, அரங்கனை கொண்டாடும் - ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதியுங்கள்; (எ - மு.)

தீர்த்தயாத்திரை, தவம், யாகம் என்பன செய்தலாற் சுவர்க்கம்பெறலாம்; அந்நன்மப்பெறுதலில், மனிதசன்மம் ஒழிந்து தேவசன்மம்நேரும்: அதுவும் கருமவசப்பட்டதே யாதலால், அந்நன்மம் பிறவிமாறுதலிற் பயனென்னே! எம்பெருமானைத் துதித்தால்தான் பிறப்புஒழிய மாயையைக் கடந்து முத்திபெறலாம் என்பது, கருத்து. தேவர்கள் நல்வினைப்பயனால் இன்பநுகர்வரேனும் உயிரைப்பந்தப்படுத்துவதில் பொன்விலங்கும் இருப்பு விலங்கும் போலப் புண்ணியசன்மமும் பாவசன்மமும் சமமேயாதலாலும், அத்தேவர்களும் நல்வினைமுடிந்தவுடனே அவ்வுடம்புஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத்திற்குஏற்ப வேறுபிறவிகொள்வ ராதலாலும், சுவர்க்கப்பெறு வீடுபெறுபோலச் சிறந்ததாகா தென்க. தேவசன்மம் எழு வகைப்பிறப்புக்களிலும் நால்வகைக்கதிகளிலும் ஒன்றாதல் காண்க.

முந்நீர் என்பது, முன்னீர் என நகரம் திரித்துக்கொள்ளப்பட்டது, யமகத்தின்பொருட்டி; முன்னீர் என்றே கொண்டு, பழமையான நீரெனக் கட்டைக் குறிக்கலாமாயினும், நான்காமடியில் முன் என்பது - முற்காலத்திலென்ற பொருளில் வருதலால், அந்நன்மக்கொள்ளுதல் சிறவாது. ஆடு - ஆட்டை, முன் - எதிரிலே, ஈர் - அறுக்கிற என்றும் பொருள்படும்; முன் - இடமுன். ஈர் வேள்வி - வினைத்தொகை; ஈர்தல் - அரிதல். அண்டம் - வானம்: அதிலுள்ளவர், அண்டர். முன்னீர் - அவற்பன்மைமுற்று; முன்னிலையெதிர்மறைப்பன்மைமுற்றாகக் கொண்டு, நினைக்கமாட்டீ ரென்றது மொன்று; உன்னீர் என்று எடுப்பினும், இப்பொருள்கள்படும். (அசு)

அரு. வண்ணங்கலிவஞ்சிவெண்பாவகவல்வகைதொடுத்தோர் வண்ணங்கலிகெடவேண்டுமென்றேமக்கண்மாட்டுரையேன் வண்ணங்கலிகடல்போல்வானரங்கன்வகுளச்செல்வன் வண்ணங்கலி பன்புகழ்தாளெனக்கென்றுமாநிதியே.

(இ - ள்.) ஓர் வண்ணம் கலி கெட வேண்டும் என்றே-(ஏதேனும்) ஒரு விதமாக வறுமை யொழியவேண்டுமென்றே கருதி [எவ்வாற்றாலாயினும் பொருளீட்டுதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு], மக்கள்மாட்டு - மனிதர்கள் பக்கல் [மனிதர்கள்விஷயமாக], வண்ணம் கலி வஞ்சி வெண்பா அகவல் வகை தொடுத்து உரையேன் - அழகிய கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் அவற்றின்இனமுமான செய்யுள்களைப் புனைந்து கவிபாடேன்; வண்ணம் கலி கடல் போல்வான் - திருமேனிரிதம் ஒலித்தின்ற கடல் போன்றவஞ்சிய, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, வகுளம் செல்

வன் வன் நம் கலியன் புகழ் தான் - மகிழ்மலர்மாலையையுடைய ஞானச் செல்வரான நம்மாழ்வாரும் ஞானவந்தையையுடைய நமதுதிருமங்கையாழ்வாரும் துதிசெய்த திருவடிகளே, எனக்கு என்றும் மா நிதி - அடியேனுக்கு எப்பொழுதும் பெரியசெல்வமாம்; (௭ - ௬.)

வண்ணம் என்பதற்கு - வண்ணமென்னும் உறுப்புக்கு இடமான என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்: செய்யுளுறுப்புக்களிலொன்றாகிய வண்ணமாவது - ஒரு பாலின்கண் நிகழும் ஒசைவிசற்பம்; அது, வல்லெழுத்தமிக்கு வருதலாகிய வல்விசைவண்ணமும், மெல்லெழுத்தமிக்குவருதலாகிய மெல்விசைவண்ணமும், இடையெழுத்தமிக்குவருதலாகிய இயைபுவண்ணமும், நெட்டெழுத்துப்பயின்றுவருதலாகிய நெடுஞ்சீர்வண்ணமும், குற்றெழுத்துப்பயின்றுவருதலாகிய குறுஞ்சீர்வண்ணமும், நெட்டெழுத்தம் குற்றெழுத்தம் சமமாக விரலிவருதலாகிய சித்திரவண்ணமும், ஒசையான்ஒழுதி நடப்பதாகிய ஒழுருவண்ணமும் முதலாகப் பலவகைப்படும். கலிப்பா முதலிய நால்வகைப்பாக்களில் ஒவ்வொன்றன் இனமும், தாழிசை துறைவிருத்தம் என்று மூன்றுவகைப்படும். மக்கள்மாட்டு, மாட்டு - ஏழனுருபு: நான்கனுருபின்பொருளில் வந்தது. வண்ணம் - வர்ண மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். கலி கடல் - வினைத்தொகை. கலி - கடலுக்கு இயற்கையடைமொழி. அரங்கன்தாளென இயையும்.

வகுளம், நிதி - வடசொற்கள். தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து திருக்குருகூர்ப்பொலிந்துநின்றபிரான் பிரசாதித்த மகிழ்மலர்மாலையைத் தரித்ததனால், நம்மாழ்வார்க்கு, வகுளபரண ரென்று ஒரு திருநாமம் வழங்கும். ஆழ்வார்களப்பன்னிருவரில் திருவாய்மொழிப்பிரபந்தம் முதலிய நான்கு தமிழ்வேதங்களையும் அருளிச்செய்தவரான நம்மாழ்வாரையும், பெரியதிருமொழி முதலிய ஆறுஅக்கங்களையும் அருளிச்செய்தவரான திருமங்கையாழ்வாரையும் எடுத்துக்கூறியது, மற்றைப் பதின்மர்க்கும் உபலக்ஷணம். எம்பெருமான் திருவடிகள், வேண்டிப்பொருள்களையெல்லாம் தந்து தாமும் குறையாமையால், 'மாரிதி' எனப்பட்டன. அத்திருவடியாகிய பெருநிதியைப் பெற்றுள்ளே ஞாதலால், ஒருவாறு வறுமைகெடவேண்டுமென்று உரையே நென்றார். ஓர்வண்ணம் தொடுத்து என இயைத்தலு மொன்று.

௨௬. மானாகவருநிருதன்புன்மாயையின்மங்கையென்னு
மானாகவருமணியைமுன்னீங்கினன்மாயனென்பார்
மானாகவரும்பலர்சோலைசூழமுதிலரங்கா
மானாகவருமுதேயதுவுநின்மாயமன்றே.

(இ - ள்.) மால் - பெரிய, நாகம் - புண்ணைமரத்தினது, அரும்பு - அரும்புகள், அலர் - மலர்ப்பெற்ற, சோலை - சோலைகள், சூழும் - சூழ்ந்த, மதில் அரங்கா - மதில்களையுடைய திருவாங்கத்தி லுள்ளவனே! மால் நாகவரும் - ஆசையுடன் (அடியார்களால்) காலிற்கொண்டுதுகாப்படுகிற, அமுதே - அமிருதம்போன்றுள்ளவனே! - மாயன் - ஆச்சரியகரமான குணஞ்செயல் களையுடையவனாகிய இராமபிரான், மான் ஆக வரும் நிருதன்புன்மாயையின் - மான்வடிவமாகவந்த மாரீசனென்ற அரக்கனது அற்பமான மாயை

யினால், மங்கை என்னும் - தனது மனைவியாகிய, மால் நாகம் அரு மணியை - (விஷத்தினால்) மயக்கத்தைச்செய்யுந்தன்மையதான் சர்ப்பத்தினது பெறுதற்கு அரிய மாணிக்கத்தை, முன் - முன்பு, நீங்கினன் - பிரிந்தான், என்பார் - என்று சொல்வார்கள் : அதுவும் - அங்கனம் மயங்கியதும், நின் மாயம் அன்றே - நீகாட்டிய மாயையன்றோ; (எ - று.)—அன்றே-தேற்றம்.

நினதுசங்கல்பத்தினுற் கொண்ட மறுவ்யபாவனையினாலேயே அங்கனம் மாயைக்கு உட்பட்டவன்போன்று காட்டினா யென்றபடி.

நாகமணி - நாகரத்தம்; கிடைத்தற்கு அருமையும் ஒளியும் பற்றி, அது பிராட்டிக்கு உவமைகூறப்பட்டது. நாவினால் துதித்தற்கு இனிய நென்பது, 'நா கவரும் அமுது' என்பதன் கருத்து. (௮௬)

௮௭. மாயாதவர்தலைவாவரங்காவடமாமதுரை

மாயாதவரண்டர்வந்தடைந்தான் மழுவாளிபிர

மாயாதவர் செய்வர் முந்நூல் செந்நூல் கொண்ட வண்ண மொ
மாயாதவரத்தனைக்குடல்கோத்ததுன்வாணகமே. [ப்ப

(இ - ள்.) மா யாதவர் தலைவா - பெருமையையுடைய யதகுலத்தார்க்குத் தலைவனே! அரங்கா—! வட மா மதுரை மாயா - வடதிசையிலுள்ள பெரிய மதுரையிற் கண்ணனாக அவதரித்த மாயவனே!—தவர் - முனிவர்களும், அண்டர் - தேவர்களும், வந்து அடைந்தால் - (கொடியபகைவர்க்கு அஞ்சி) வந்து சரணமடைந்தால், மழு ஆளி - சிவனும், பிரமா - பிரமனும் ஆகிய, அவர் - அவ்விருமூர்த்திகளும், யாது செய்வர் - என்ன செய்ய மாட்டோர்! [ஒன்றுஞ்செய்யத் திறமில்லா ரென்றபடி]; உன் வாள் நகமே-உனது வான்போற் கூரிய நகமே, முந்நூல் செந்நூல் கொண்ட வண்ணம் ஒப்ப - (நினதுமார்பில் விளங்கிய வெண்ணிறமான) முப்புரிநூல் சிவந்தநூலை வடமாக அணிந்தவிதத்தை யொக்கும்படி, மாயாத வரத்தனை குடல்கோத்தது - (பலவாற்றாலும்) அழியாத வரத்தைப் பெற்றவனாகிய இரணியனது குடலைப் பிடுக்கி மாலையாக அணிந்தது; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு, சிறப்பு.

'முந்நூல் செந்நூல் கொண்ட வண்ண மொப்ப' என்றது - "கூருகிர் நுதியிற் பைந்தேன், பொழிமலரலங்கன் மார்பம்போழ்ந்து செங்குருதியூறி, வழிபசங்குடர்மென்கண்ணி யாளரி வளைந்ததன்றே" என்றபடி நரசிங்கமூர்த்தி இரணியனது மார்பைத் தனதுகைநக்கங்களினுற் பிளந்து குடலைப் பறித்து மாலையாகத் தரித்துக்கொண்டபோது அக்குடலினின்றும் வழிந்த இரத்தப்பெருக்கின் சம்பந்தத்தால் வெண்புரிநூல் செந்நூல்போலாயிற் றென்றும், இரத்தமுறுதலாற் செந்நிறமான அக்குடலானது செந்நூலினாலானதோ ருபவீதத்தை நிலைதமாக [கழுத்தில் மாலைபோலத் தொங்கும்படி] அணிந்ததுபோலு மென்றுங் கருத்துப்படும். இரணியன், தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகவிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்குமரணமில்லாதபடி வரம்பெற்றவனானால், 'மாயாதவரத்தன்' எனப்பட்டான். பிரமருத்திரர்கள் தம்மைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து துதித்துப்

பிரார்த்திக்கின்ற அசுரர்முதலிய கொடியவர்கட்கு அவர்கள்வேண்டியபடியெல்லாம் பெருவரங்களைக் கொடுத்திடெனும், அவற்றால் அவர்கள் மிகச்செருக்கி உலகங்களைப் பலவாறு வருத்திய காலத்தில் தேவர்களும் இருமிகளும் முதலிற் சிவபிரானைப் போ யடுக்க அப்பெருமான் தன்னு லொன்றுமாகாமற் பிரமனை யடுக்க அத்தேவனும் அங்கனமே விஷ்ணு வைச் சரணமடைய அப்பரமன் அங்கனமே அவர்கட்கு அபயமளித்து அவ்வசுரர்களை உரியகுழ்ச்சிபலசெய்து அழித்தலு மாகிய வழக்கத்துக்கு இரணியன்செய்தி ஒருதாரணமாதலை இச்செய்யுளில் விளக்கினார்.

சந்திரகுலத்து யதுவென்னும்அரசனதுமரபில் திருமால் கண்ணனாகத் திருவவதரித்துச் சிறப்புற்றதனால் 'மா யாதவர்தலைவா' என்றும், அக்கண்ணன் மதுரையில் திருவவதரித்த முதலிற்செய்த மாயங்கள் அநந்தமாதலால் 'வடமாமதுரைமாயா' என்றும் விளித்தார். மழுஆளி-மழுவென்னும் ஆயுதத்தை யாள்பவன்; இ - ஆண்பாற்பெயர்விசுதி. வடமும், வடத்திற் புரியும், புரியிலிழையும் மூன்றாகவுள்ளதனால், உபவீதத்துக்கு, முந்நூ லென்று பெயர். முந்நூல், செந்நூல் - பண்புத்தொகைகள். மாயாதவரத்தனைக்குடல்கோத்தது உன்வாணகமே—“மேருகிரியுடலவுண்ண மிடல்கெடுத்தா யென்ப ரதன், கூருகிரே யறிந்ததல்லாற் கோவே நீ யறியாயால்” என்பது காணத்தக்கது. (அள)

அடி. நகமுண்டகந்தரித்தாற்கருண்மாயற்குஞாலமுந்நீர்
நகமுண்டகமகிழ்ந்தாற்கடியேமென்மினற்கதிவா
நகமுண்டகம்பரனென்னுதரங்களை நாடியவன்
நகமுண்டகமலர்தான்குவியாதுநடுக்குளத்தே.

(இ - ள்.) நக - (கண்டவரனைவரும்) பரிசாசமாகச் சிரிக்கும்படி, முண்ட கம் தரித்தாற்கு - முண்டமாகிய தலையை [பிரம கபாலத்தை]க் கையிற்கொண்டவனான சிவபிரானுக்கு, அருள் - கருணைசெய்த, மாயற்கு - ஆச்சரியசக்தியையுடையவனும், ஞாலம் - பூமியையும், முந்நீர் - கடல்களையும், நகம் - மலைகளையும், உண்டு - (பிரளயகாலத்திலே) திருவயிற்றினுட் கொண்டு, அகம் மகிழ்ந்தாற்கு-மனமகிழ்ந்தவனுமான திருமாலுக்கு, அடியேம் - தொண்டர்களாயினோம் (யாம்), என்மின் - என்று எண்ணுங்கள்; (அங்கனம் எண்ணின மாத்நிரத்தால்), நல் கதி வானகம் உண்டு - (எல்லாப் பதவிகளினுஞ்) சிறந்த பதவியாகிய பரமபதம் (உங்கட்குச்) சித்திக்கும்: (மற்றும்), அகம் பரன் என்னுது அரங்களை நாடிவ் - நானே தலைவனென்று அகங்காரங்கொள்ளாமல் ரங்கநாதனை விரும்பிச் சரணமடைந்தால்,—அயன் - பிரமனது, நகம் முண்டக மலர் - நகங்களையுடைய தாமரைமலர்போன்ற கையானது, உம் நடு குளத்தே குவியாது - உங்கள்நடுத்தலையிலே (மீண்டும்பிறக்குமாறு விதித்தெழுததற்குக்) குவியாது; (எ - று.) —தான் - அசை.

அகம் பரன் என்னுது அடியேம் என்மின், அயனது நகமுண்டகமலர் உம்நடுக்குளத்துக் குவியாது, நற்கதிவானகம் உண்டு என்று இயைத்தும் கருத்துக்கொள்ளலாம். யானென்னுஞ் செருக்கையறுத்து, ஆபக்காலத்திலே சிவனுக்கும் அருள்செய்தவனும் நித்தியனு மாகிய மாயவனுக்குத்

தொண்டிபுணுங்கள் ; அங்ஙனம் அடிமைபுண்டவளவிலே கருமயனைத்துந் தொலைதலால், பிரமன் கையைக்குவித்து உங்கள் தலையில் மறுபடி பிறக்க விதித்துஎழுதான்; ஆகவே, உங்கட்கு முத்தி கைகடும் எனக் காண்க.

நால்வகைநகையுள் இங்குக்குறித்த நகை, இகழ்ச்சிபற்றியது. முண்டகம்-உடலினின்று கிள்ளியெடுக்கப்பட்ட தலை.முண்டம்-உடற்குறையென்ற படி. இனி, நகமுண்டகம் தரித்தான் என்பதற்கு-தாருகவனமுனிவர் எவிய நகுவெண்டலையைச் சிரத்திலணிந்த சிவபிரா னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம் ; முண்டகம் - தலைமாதிரிமாகிய உடற்குறை, நக-(தன்னையழித்தற் பொருட்டுச்) சிரித்துக்கொண்டு வர,தரித்தாற்கு-(அதனைக் கைப்பற்றிச்சிரத்தின்மீது) அணிந்து அடக்கிவனுக்கு என்று பதவுரை காண்க: “சீற்றமா முனிவர் வேன்வித்தியில் வெண்டலைதானொன்று, தோற்றியே யுலகம்யாவுந் தொலைய நக்கெழுந்ததன்றே,” “நக்கெழுசிரத்தை யன்றோர் நாதன்மேல் விடுத்தலோடும், அக்கணமணுக வற்றா லகிலமதிறவாவண்ணம், முக்கணன ருன்செய்தந்தமுண்ட முண்டகக்கைப்பற்றிச், செக்கராஞ்சடைமேற்கொண்டின் செயலினைப் புரிதி யென்றான்” என்பன, இங்கு நோக்கத்தக்கன. இனி, நக - வினங்க, முண்டகம் - சிரமாலையை, தரித்தாற்கு - தரித்த உருத்திரமூர்த்திக்கு என்று உரைப்பாரு முளர்.

நகம் - மலை யென்ற பொருளில், புடைபெயராத தென்று காரணப் பொருள்படும் வடசொல். வானகம்என்றதன் னகரத்தை நகரமாகத் திரித்துக்கொண்டது, யமகத்தின்பொருட்டு. அஹம், பரன், நகம் - வடசொற்கள். அயனகமுண்டகமலர் என்று சந்திசேர்க்காமல் அயன் நகமுண்டகமலர் என்று சந்திபிரித்தபடியே கொண்டதும், யமகத்தின்பொருட்டே. “சிலவிகாரமா முயர்நினை” என்றபடி அயன் என்ற கிலைமொழியின் ஈற்றுண்கரத்தை யொழித்து ‘அயநகமுண்டகமலர்’ என்ற பாடல் கொள்ளினும் இழுக்காது. நகம்முண்டகமலர் - நகத்தையுடைய தாமரைமலர்; எனவே, கையென்றதாயிற்று; இது, யானையை ‘கைம்மலை’ என்றல் போலும். குளம் - நெற்றி: இங்குத் தலையென்ற பொருளில் வந்தது; இலக்கணை: சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின்மேலது. கருமகதியைத் தலைவிதியென்றும், தலையெழுத்தென்றாக் கூறுதல், மரபு. சிறுபான்மை‘லலாடலிபி’ என்றவழக்கும் இருத்தல்பற்றி, குளம் - நெற்றி யென்றே கொள்ளினுமாம். பிரமன் உங்களை மீண்டும்பிறப்பெடுக்கச்செய்யான் என்ற பொருளை வேறு வகையாகக் கூறிவிளக்கியது, பிறிதீனவிற்கியணி. எழுதும்பொழுது எழுது கருவிபிடித்தற்குக் கைகுவிதலாகிய இயல்பு, இங்குக் கருதற்பாலது. (அஅ) அக, குளப்படியெய்யடிசிற்கொத்ததோகொள்ளப்பற்றியதோ

குளப்படியிற்றிங்கள் சேரரங்காகோலமாயவன்றுன்
குளப்படிகாட்டும்பிறைமறுப்போலொருகோட்டிருந்து
குளப்படியின்னகத்துட்பரல்போன்றகுவலயமே.

(இ - ள்.) குளம் படியில் திங்கள் சேர் அரங்கா - குளத்தின் [சந்திர புஷ்கரிணியின்] படியிலே சந்திரன் (தன்குறைதீர்த்தற்பொருட்டுத் தவஞ் செய்யுமாறு)சேர்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—கோலம் ஆய அன்று - (நீ) மகாவராகருபமாகிய அந்நாளில், உன் குளம் படி காட்

மும் பிறை மறு போல்-உன தநெற்றியினுருவத்தைக் காட்டுகின்ற பிறைச் சந்திரனிடத்து விளங்கும் கனங்கம்போல, ஒரு கோடு இருந்த - (உனது) ஒரு மருப்பிலே தங்கி, குளம்பு அடியின் அகத்துள் பரல் போன்ற - காற் குளம்பின்கீழ்ப் பருக்கைக்கல்லை நிகர்த்து அடங்கிய, குவலயம் - பூமண்டலமானது, (பிரளயகாலத்தில் நீ உண்டபொழுது), குளம் படி கெய் அடிசிற்கு ஒத்ததோ - வெல்லமும் படியளவுகொண்ட நெய்யுந் கலந்த உணவுக்கு ஒப்பாயிருந்ததோ! கொள்ள பற்றியதோ - அமுதுசெய்தற்குப் போதுமானதாயிருந்ததோ! (எ - று.)

உனது பெருவடிவுக்குமுன் மிகச்சிறியதாகிற மண்ணுலகம், நீ உண்ணுங்காலத்தில் உனக்கு ஒருகவளத்துக்கேனும் போதுமோ! அன்றி, மண்ணையுண்டது அதன் இனிமைபற்றியோ! என வியந்தகூறியவாறு, “அண்டமெலாம்உண்டையென்ப ரரியாதா ராங்கவை நீ, உண்டருளுங் காலத்திலொருதுற்றுக் காற்றாவால்” என்பதங் காண்க. ஒவ்வாது பற்று தென்பதே துணிவு; நீ உண்டது நினதுதிருவிளையாட்டே: உயிர்களைக் காப்பது கருதியே அங்கனஞ்செய்தாய் என்பது, குறிப்பு. “நாண்மன்னுவெண்டிங்கன்கொல் நயந்தார்ஞ்சுச்சிலைகொல், சேண்மன்னுகாற்றடந்தோட்பெருமான்மன் திருதுதலே”, “இருநாற்பகவினிலங்குமதி யலங்கவிருளினெழினிழற்கீழ்ப், பெருநாணிற் பி னவனெற்றிப்பெற்றித்தாகப்பெறு மன்னே” என்றபடி எம்பெருமானதுதிருநெற்றி பிறைச்சந்திரன்போலுதலால், “உன் குளப்படியகாட்டிம்” என்ற அடைமொழி பிறைக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

பிறைமறுப்போற் குவலயம் உன்னருகோட்டிருந்த—வளைந்த வெண்ணிறமான கோரத்தத்துக்குப் பிறையும், அவ்வளைமருப்பிற் குத்தியெடுத்த பூமிக்குப் பிறையிலுள்ள களங்கமும் உவமையாம்; “நிறக்குஞ் செழுஞ் சுடர்க்கோடு மிப்பாரு நிராமுகத்துச், சிறக்கும்பிறையும் கனங்கமும் போலுமெனிற் சிறுகண், மறக்குஞ்சரஞ்செற்றமாயோ னரங்கன் வராகமதாய்ப், பிறக்கும் பிறப்பின் பெருமை யெவ்வா றினிப்பேசுவதே” என்பர் திருவரங்கத்துமாலையிலும்: “பன்றியாய்ப் படியெடுத்த பாழியா யென்ப ரது, வென்றியா ருனதெயிற்றின் மென்றுகள்போன் றிருந்ததால்” என்பதங் காண்க. குளப்படியின்னகத்துட் பரல்போன்ற குவலயம்—“தீதுதிங்கள் பொங்குசுடரும்ப ரும்ப ருலகேழினோடு முடனே, மாதிர மண்சுமந்து வடகுன்று நின்றமலை யாறு மேழுகடலும், பாதமர்குழ்குளம்பினகமண்டலத்தினொருபாலொடுக்க வளர்சே, ராதிமுனேனமாகி யாணாயுமர்த்தியது நம் மையாளு மரசே” எனப் பெரியார்பணித்தது பார்க்கத்தக்கது. குளப்படி நெய்யடிசில் - சர்க்கரைப்பொங்கல்.

பின்னிரண்டடி - உவமையணி. கோலம் - பன்றி. குளம்பு + அடி = குளப்படி; மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. அடியின்னகத்து, னகாமெய்-விரித்தல். நெற்றிக்குப் பிறையுடமை - வளைந்தவடிவிலும், ஒளியிலும். (அக)

௧௦. குவலையஞ்சூழ்கடல்காயாமரகதங்கொண்டனெய்தல்

குவலையங்கண்டன்பர்நைவரென்றற்கொற்றவாணற்குவா

குவலையமேமிதொட்டாயரங்காகொடும்பல்பிறப்பா

குவலையங்கற்றுணைக்காணிலென்னுங்கொல்குறிப்பவர்க்கே.

(இ - ள்.) கொற்றம் வாணற்கு - வெற்றியையுடைய பாணசரனுக்கு, வாசு அவைய - தோள்கள் (துணிப்புண்டு) தாடிக்கும்படி, நேமி தொட்டாய் - சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தவனே ! அரங்கா—!—அன்பர் - (ரினது) அடியார்கள், குவலையம் சூழ் கடல் - பூண்டலத்தை வளைந்திருக்கிற சமுத்திரத்தையும், காயா - காயாம்பூவையும், மரகதம் - மரகதரத்தினத்தையும், கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகத்தையும், நெய்தல் - கருநெய்தல்மலரையும், குவலையம் - கருங்குவளைமலரையும், கண்டு - பார்த்து, வைவர்-(அவை நினதுவடிவத்தை நினைப்பூட்டிதலால்) மனமுருகுவார்கள், என்றால்—,—கொடும் பல் பிறப்பு ஆகு வலை அற்று அங்கு உனை காணில் - கொடிய பலவகைப்பட்ட பிறப்புக்களாகிய வலைகளின் தொடர்பு ஒழிந்து அப்பரமபதத்திலே நினதுதிருமேனியைப் பிரதியகூமாகத் தரிசித்தால், அவர்க்கு குறிப்பு என் ஆம் கொல் - அவர்கள் கருத்து மற்றும்யாதாகுமோ ! (எ-று.)

பலவகைக்கலக்கத்துக்குஇடமான இவ்வுலகத்துப் பிறவியி லிருக்கையிலேயே ரினது உருவத்துக்குப் போலியாமவற்றைக் கண்டவளவிலே மனமுருகும் மெய்யடியார் பிறப்புநீங்கிப் பரமபதத்தில் உன்னையே நேரிந்கண்டால் எவ்வளவு ஆனந்த மடையார் என்றபடி; தொடர்நிலைச்செய்யுட்பெர்நுட்பேறணி. கடல்முதலியன எம்பெருமானது திருமேனிரத்திற்கு உவமையாகுதலை, “கடலோ மழையோ முழுநிலக்கல்லோ காயாநறும்போதோ, படர்பூங்குவளைநாண்மலரோ நிலோற்பலமோ பாணலோ, இடர்சேர்மடவாருயிருண்பதியாதோ வென்று தளர்வான்”, “பூவையுங் காயாவு நிலமும் பூக்கின்ற, காவில ரென்றுங் காண்டோறும் - பாலியேன், மெல்லாவி மெய்ய் மிகவே பூரிக்கு மவ்வவை, யெல்லாம் பிரானுருவே யென்று” என்பவற்றாலும் அறிக. கருநெய்தலும் கருங்குவளையும் - சாதிபேதம். நெய்தல் குவலையம் என்பதற்கு - நெய்தல்நிலத்துத் தோன்றும் நிலோற்பல மென்று உரைப்பாரு முளர். தொட்டாய் என்ற சொல்லின் ஆற்றலினால், நீ படைக்கலத்தைத் தொட்டமாத்திரமே துஷ்டநிக்கிரகத்துக்குப் போதும்என்ற குறிப்பு விளங்கும்; “அன்றியவாணனாயிரத்தோளுந் துணிய வன்றாழ்தொட்டான்” என்றார் பெரியாரும்: “வாணனாயிரம்புயங்கன் குருநீர்நீர்தியோட நேமிதொட்ட திருவரங்கராசரே” என்பதும் காண்க.

குவலையம், மரகதம், பாணன், பாஹு, நேமி - வடசொற்கள். வாசு அவைய—வாசு என்பது வடமொழித் திரிபாதலால், அதன் குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடவில்லை. முதல்ரண்டடிகளில் குவலையம் என்றது, இடைப்போலி. பிறப்பு உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதால், வலை யெனப்பட்டது. காயா என்ற செடியின்பெயரும், நெய்தல் குவலையம் என்ற நீர்ப்பூங்கொடிகளின் பெயரும் - அதனதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயராம். மரகதம் - பச்சையிரத்தினம். அங்கு - சேய்மைச்சுட்டு. (௯௦)

௯௧ குறியாணைச்செங்கணடியாணைவானவர்கோவைச்சங்கக்

குறியாணைவித்ததிருவரங்கேசனைக்கூவிநின்று

குறியாணைகாத்தவனைப்பாடினேன்கொடிகூப்பிடினுங் [நே.

குறியாணையப்பலர்போற்கொடியேன்சொலுங்கொள்வனென்

(இ - ன்.) குறியாணை - குறுகிய வடிவமுடைய வாமனாவதாரஞ் செய்த வனும், செம் கண் நெடியாணை - சிவந்ததிருக்கண்களையுடைய திரிவிக்கிரமனாய் நீண்டவனும், வானவர் கோவை சங்கம் - குறியால் நைவித்த திருவரங்கேசனை - தேவராஜனான இந்திரனை (த் தனது பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ் சங்கத்தின் முழுக்கத்தால் (பாரிஜாதாபஹரணகாலத்திலே) மூர்ச்சித்துவிழ்ச்செய்த ஸ்ரீரங்கநாதனும், கூவி நின்று குறியாணை காத்தவனை - ('ஆதிமூலமே!' என்று தன்னைக்) கூவியனழுத்துத் தியானித்த கஜேந்திராமூவாணைப் பாதுகாத்தவனுமாகிய திருமாலேக்குறித்து, —கொடி கூப்பிடினும் குறி ஆநயப்பவர் போல் கொடியேன் சொலும் கொள்வன் என்று-காக்கை (இயல்பாகக்) கத்தினாலும் (அதனை ஒரு) நல்லகிமித்தமாக விரும்பி உலகத்தார் கொள்வதுபோலக் கொடியவனான யான் வாய்க்குவந்தபடி சொல்லுஞ் சொல்லையும் நன்மையாக (அப்பெருமான்) ஏற்றுக்கொள்வனென்று நினைத்து, பாடினேன் - வாய்விட்டுக் கவிபாடினேன் ; (எ - று.)

அற்புஜந்துவாகிய காக்கை தன்னடைவிலே செய்யுஞ் சத்தத்தையும் விரந்துவருதல் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் நற்குறியாக நிமித்தமுணர்ந்த பெரியோர் கொள்ளுதல்போல, எளியவனான யான் வாயில்வந்தபடி சொல்லுஞ் சொல்லையும் எம்பெருமான் குற்றமாகக்கொள்ளாது குணமாகக்கொள்வனென்றெண்ணியே, யான், அப்பரமனதுபெருமையையும் எனதுசிறுமையையுங் கருதாது அவனைக்குறித்து வாய்விட்டுக் கவிபாடலானே நென்றன ரென்க. “நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது நானதஞ்சுவ நென்வசமன்று, மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலு மென்னாவினுக்காற்றேன், காக்கைவாயிலுங் கட்டிரைகொள்வர் காரணா கருளக்கொடியானே” என்ற பெரியாழ்வார் பாசுரத்தையும், அதன் வியாக்கியானத்தில் ‘அறிவுடையார் குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே குணமாகவுங் கொள்வர்கள்; அது ஒரிடத்தேயிருந்து தனக்குவேண்டினதுபிதற்றிப்போகவும் அத்தை அறிவுடையார் ‘நமக்கு நன்மைசொல்லுகிறது’ என்று கொள்ளுங்களிறே’ என்றதையும் காண்க. இது, “ திருமாலவன்கவி யாதுகற்றேன், பல்லியின் சொல்லுஞ் சொல்லாக் கொள்வதோ வுண்டு பண்டுபண்டே” என்ற தனோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

‘குறியாணைச் செங்கணையாணை’ என்றவிடத்து, முரண்டுதொடை காண்க, செம் கண் - செந்தாமரைக்கண் நென்ற குறிப்பு. குறி - ஒலி. நைவித்தல் - வருந்தச்செய்தல். குறியாணை - வினைத்தொகை; குறித்தல் - கருதுதல். ஆ - விகாரம். ‘நயப்பவர்’ என்பது, யமகத்துக்கு ஏற்பப் போலி விகாரங்களேற்றி ‘நையப்பவர்’ என்று கொள்ளப்பட்டது. உம்மை இரண்டும் - இழிவுசிறப்பு. (கூக)

கூஉ. வனத்திற்சிலம்பினிடுநூ லுட்பட்டுமசகமெய்த்த வனத்திற்சிலம்பின போற்பிணிவாய்ப்பட்டென்வாய்புலம்பின் வனத்திற்சிலம்பின் குரலன்னம்வா முமரங்கனிப்பு வனத்திற்சிலம்பினின்றன்கேட்குமோவும்பர்வாழ்த்தைவிட்டே.

(இ - ன்.) மசகம் - கொசுகானது, வனத்தில் சிலம்பி வீடு தூலுள் பட்டு - காட்டிலே சிலந்திப்பூச்சி வாய்விட்டு இழைத்த தூலினிடையே சிக்கிக்கொ

ண்டு, மெய் தவனத்தின் சிலம்பின போல் - உடல்தவிப்பினால் அரற்றியது போல, பிணி வாய் பட்டு என் வாய்புலம்பின் - (யான்) நோயின்கண் அகப் பட்டு எனதுவாய்விட்டு அரற்றினால், (அந்த அரற்றொலியை),— சிலம்பின் குரல் அன்னம் வனத்தில் வாழும் அரங்கன் இபுவனத்தில் சிலம்பில் நின்றான் - சிலம்பென்னுங் காலணியினொலிபோன்ற குரலையுடைய அன்னப் பறவைகள் நீரிலே வாழ்த்தங்கிடமான திருவரங்கத்திற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனும் இந்த உலகத்திலே (திருவேங்கடமென்னும்) மலையில் நின்றருள் பவனுமான எம்பெருமான், உம்பர் வாழ்த்தை விட்டு கேட்குமோ - (பரம பதத்தில் வாழும்) ரித்ய முக்தர்களுடைய மங்கலவாழ்த்தொலியை விட்டுக் கேட்டருள்வனோ? (எ - று.)

ரங்கநாதன் ரித்தியகூரிகளுடைய மங்கலவாழ்த்தை விட்டு என்னுபுலம்பலொலியைக் கேட்பனோ வென்று இரங்கின ரென்க.

மசகம்-வடசொல். தவனம் - தபநமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. சிலம்பின - சிலம்பினது என்பதன் தொகுத்தல். வனம் என்பது - காடு நீர் என்ற இருபொருளிலும், வநம் என்ற வடசொல் திரிந்ததாம். அன்னத்தின் குரலுக்குச் சிலம்பினொலி உவமையாதலே, “மின்னாச்சிலம்பிற் சிலம்புங் குர லன்னம்” எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. புலவம் - வடசொல். மலையின்பெயரான சிலம்பு என்பது - இங்குச் சிறப்பாய், மலைகளிற்சிறந்த தான திருவேங்கடத்தை யுணர்த்திற்று; அதற்கு ‘திருமலை’ என ஒருபெயர் வழங்குதலுங் காண்க. ‘கோயில் திருமலை’ என்று சேர்த்துச்சொல்லுதல் தோன்ற, ‘அரங்கன் சிலம்பினின்றான்’ என்றார். நான்கடியிலும் ‘வனத்து’ என்ற பாடமும் உண்டு. (கூஉ)

கூஉ. விடத்தேரைமன்னும்வனப்பாழங்கிணற்றுள்வெம்பாம்பு பற்றும், விடத்தேரைவாய்வண்டு தேன்வேட்டல்போல் விசித்துக் கொடுபோய், விடத்தேரையில்வெங்கட்கூற்றையெண்ணுதெண்ணும்வேட்கையெல்லாம், விடத்தேரையூரங்கன்றிருத்தாளில்விழுநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—விடத்தேரை மன்னும் - விடத்தேரையென்னும்மரம் பொருந்திய, வனம்-காட்டிலேயுள்ள, பாழ் கிணற்றுள்-பாழடைந்த கிணற்றிலே, வெம்பாம்பு பற்றும் - கொடிய பாம்பினுற் கொள விக்கொள்ளப்பட்ட, விடம் தேரை - நஞ்சுஏறிய தவளையினது, வாய்-வாயிலேயுடையபட்டுள்ள, வண்டு - வண்டானது, தேன் வேட்டல் போல் - தேனை விரும்புதல்போல, விசித்து கொடு போய்விட தேர் ஐயில் வெங்கண் கூற்றை எண்ணுது எண்ணும் - (உயிரை உடம்பினின்று பாசத்தாம்) கட்டியிழுத்துக்கொண்டுபோய்விட எண்ணுகிற வேற்படையையும் கொடுத்தன்மையை முடைய யமனை (ப் பின்புறத்திலேயே யிருக்கிற) எண்ண மல் (நீ மேன்மேல்) எண்ணுகின்ற, வேட்கை எல்லாம் - ஆசைகளையாவும், விட - ஒழிய, தேரை ஊர் அரங்கன் திரு தாளில் விழு - (அருச்சுனனுக்குத்) தேரையோட்டிய ரங்கநாதனது திருவடிகளிற் சேர்வாய்; (எ - று.)

தூன்பத்துள் தூன்பமான உலகவாழ்க்கையிலிருந்துகொண்டே தனக்கு உடனே வரக்கடவதாகிய தூன்பத்தைச் சிறிதும்ரிளையாமல் இன்பத்தை

யே மேன்மேல் அவாவும் பேதைமையின்புக்கு, கொடியவீருகூவர்க்கத்தை யுடைய வெய்யகானகத்தில் கீரற்றபாழங்கிணற்றிலே பாம்பின்வாய்ப்பட்டு நஞ்சுதலைக்கேறிய தேரையின் வாயிலகப்பட்டதொரு வண்டு தேனேவிரும் புதலை உவமைகூறினார். 'வண்டு நஞ்சுபொருந்தினதவளையின் வாயிலுள்ள தேனை விரும்புவதுபோலத் தருதியில்லாதபலவற்றை அவாவுகிற ஆசைகளை யெல்லாம் விடு, அந்தத்தேரையூர்கிற அரங்கனது திருத்தாளில் விழு' என்று உரைப்பாரு முளர்; 'அத்தேர்' எனச் சுட்டெல், கதையை உட்கொண்டு. மனம் திருத்தாளில் விழுதலாவது-திருவடியையே இடைவிடாது தியானித் தல். அடியவர்க்கு எளியவ னென்பார், 'தேரையூ ரரங்கன்' என்றார். இனி, 'தேரையூ ரரங்கன்' என்பதற்கு - திருவிழாக்களிலே திருத்தேருத்ஸவங் கண்டருளுகிற நம்பெருமா னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; கீழ் எட - ஆஞ் செய்யுளில் "கரி யாடற்பரி தேர் நடத்து ஏந்தை" என்றது காண்க. கெரடியகருவியும் கல்நெஞ்சமுடையா னென்பார், 'அயில் வெங்கட் கூற்று' என்றார். அயில் - இங்கு, முத்தலேவேல்: சூலம். வெங்கண் - அஞ்சாமை, அஞ்சுவித்தல், கண்ணோட்டமின்மை; அச்சந்தருங் கண்களுமாம்.

பாழ் + கிணறு = பாழங்கிணறு: அல்வழியிற் சிறுபான்மை இனமெலி மிக்கது; பாழாகியகிணறு என்க. வேட்டல், வேட்டை - தொழிற்பெயர்கள்; தல், கை - விருதிகள். கொடு - தொகுத்தல். போய்விட, விடு - துணிவுணர் த்தும். தேர்கூற்று - வினைத்தொகை. ஐயில் = அயில்: முதற்போலி. (கூட)

கூசு. விழுங்குன்றசைச்சுவர்நீர்மலங்கோழைவெம்பித்தொடுங்க விழுங்குனரம்புறியென்பேணிதோற்சட்டைவீழ்ந்துநொந்த விழுங்குந்தலாரழப்பாடையிற் போய்ச்சுகுடும்வெய்யசெந்தீ விழுங்குனனோய்க்குடில்வேண்டேனரங்கவிமானத்தனே.

(இ - ன்.) அரங்கவிமானத்தனே - ஸ்ரீரங்கவிமானத்திற் பள்ளிகொண் டிருப்பவனே!—கூன் விழும் - கூன்விழு மியல்புள்ள, தசை சுவர் - தசை யிலாகிய சுவரும்,—நீர் - ஜலமும், மலம் - மலமும், கோழை - கோழை யும், வெம் பித்தொடும் - கொடிய பித்தமும் ஆகிய இவற்றுடனே, கவி யும் - கவிழ்கிற, கூன் - பாத்திரமும்,—நரம்பு உறி - நரம்புகளினாலமைக் கப்பட்டதொரு சிக்கமும்,—என்பு எணி - எலும்புகளினாலாகியதோ ரேணியும்,—தோல் சட்டை - தோலினாலாகியதொரு சட்டையும்,—அவிழும் கூந்தலார் - விரிந்த கூந்தலையுடையவர்களான மாதர்கள், நொந்த - வரு ந்தி, வீழ்ந்து - கீழ்விழுந்து, அழ - புலம்ப, பாடையில் போய் - பாடைமேற் கொண்டு போய், சுகுடும் வெய்ய செம் தீ விழுகு - சுடுகிற கொடிய சிவந்த தீயினால் விழுங்கப்படுகிற [எரிக்கப்படுகிற], ஊனம் நோய் குடில் - துன் பந்தரும்நோய்கள் வசிக்கிற குடிசையுமாகிய உடம்பை, வேண்டேன்-விரும் பேன்; (எ - று.)

“ஊனேறு செல்வத் துடற்பிறவி யான் வேண்டேன்” என்பதை அடியொற்றியது இச்செய்யுள். உடம்பின் பலவகையழிவுகளையும் எடுத்து உரைத்து, இங்ஙனம் தாயதல்லாத உடம்பை வேண்டே னென்றார். இப் பிறப்பையொழித்துத் திவ்வியதேஜோமயமான வடிவத்துடன் பரமபதத்து

ண்டு, மெய் தவனத்தின் சிலம்பின போல் - உடல்தவிப்பினால் அரற்றியது போல, பிணி வாய் பட்டு என் வாய்புலம்பின் - (யான்) நோயின் கண் அகப் பட்டு எனதுவாய்விட்டு அரற்றினால், (அந்த அரற்றொலியை),— சிலம்பின் குரல் அன்னம் வனத்தில் வாழும் அரங்கன் இபுவனத்தில் சிலம்பில் நின்றான் - சிலம்பென்னுங் காலணியினொலிபோன்ற குரலையுடைய அன்னப் பறவைகள் நீரிலே வாழ்த்தற்கிடமான திருவரங்கத்திற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனும் இந்த உலகத்திலே (திருவேங்கடமென்னும்) மலையில் நின்றருள் பவனுமான எம்பெருமான், உம்பர் வாழ்த்தை விட்டு கேட்குமோ - (பரம பதத்தில் வாழும்) நிய மூக்தர்களுடைய மங்கலவாழ்த்தொலியை விட்டுக் கேட்டருள்வனோ? (எ - று.)

ரங்கநாதன் நித்தியசூரிசுருடைய மங்கலவாழ்த்தை விட்டு என்னுபுல ம்பலொலியைக் கேட்பனோ வென்று இரங்கின ரென்க.

மசகம்-வடசொல். தவனம் - தபமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. சிலம்பின் - சிலம்பினது என்பதன் தொகுத்தல். வனம் என்பது - காடு நீர் என்ற இருபொருளிலும், வரம் என்ற வடசொல் திரிந்ததாம். அன்னத்தின் குரலுக்குச் சிலம்பினொலி உவமையாதலே, “மின்னாச்சிலம்பிற் சிலம்புங் குர லன்னம்” எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. புரவம் - வடசொல். மலையின்பெயரான சிலம்பு என்பது - இங்குச் சிறப்பாய், மலைகளிற்சிறந்த தான திருவேங்கடத்தை யுணர்த்திற்று; அதற்கு ‘திருமலை’ என ஒருபெயர் வழங்குதலுங் காண்க. ‘கோயில் திருமலை’ என்று சேர்த்துச்சொல்லுதல் தோன்ற, ‘அரங்கன் சிலம்பினின்றான்’ என்றார். நான்கடியிலும் ‘வனத்து’ என்ற பாடமும் உண்டு. (கூஉ)

கூஉ. விடத்தேரைமன்னும்வனப்பாழங்கிணற்றுள்வெம்பாப்பு பற்றும், விடத்தேரைவாய்வண்டு தேன்வேட்டல்போல் விசித்துக் கொடுபோய், விடத்தேரையில்வெங்கட்டூற்றையெண்ணுதெண்ணு ம்வேட்கையெல்லார், விடத்தேரையூரரங்கன்றிருத்தாளில்விழுநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—விடத்தேரை மன்னும் - விடத்தேரையென்னும்மரம் பொருந்திய, வனம்-காட்டிலேயுள்ள, பாழ் கிணற்றுள் - பாழடைந்த கிணற்றிலே, வெம்பாப்பு பற்றும் - கொடிய பாம்பினாற் கொள விக்கொள்ளப்பட்ட, விடம் தேரை - நஞ்சுஏறிய தவளையினது, வாய்-வாயிலேயகப்பட்டுள்ள, வண்டு - வண்டானது, தேன் வேட்டல் போல் - தேனை விரும்புதல்போல, விசித்து கொடு போய்விட தேர் ஐயில் வெங் கண் கூற்றை எண்ணுது என்னும் - (உயிரை உடம்பினின்று பாசத்தாற்) கட்டியிழுத்துக்கொண்டுபோய்விட என்னுகிற வேற்படையையும் கொடுத்தன்மையையு முடைய யமனை (ப் பின்புறத்திலேயே யிருக்கிற வென்று) எண்ணுமல் (நீ மேன்மேல்) என்னுகின்ற, வேட்கை எல்லாம் - ஆசைகன்யாவும், விட - ஒழிய, தேரை ஊர் அரங்கன் திரு தாளில் விழு - (அஞ்சுகனனுக்குத்) தேரையோட்டிய ரங்கநாதனது திருவடிகளிற் சேர்வாய்; (எ - று.)

தூன்பத்துள்ளுன்பமான உலகவாழ்க்கையிலிருந்துகொண்டே தனக்கு உடனே வரக்கடவதாகிய தூன்பத்தைச் சிறிதும்நினையாமல் இன்பத்தை

யே மேன்மேல் அவாவும் பேதைமையிப்புகுக்கு, கொடியவிறுக்கவர்க்கதையுடைய வெய்யகானகத்தில் நீரற்றபாழ்க்கிணற்றிலே பாம்பின்வாய்ப்பட்டு நஞ்சுதலைக்கேறிய தேரையின் வாயிலகப்பட்டதொரு வண்டு தேனேவிரும் புதலை உவமைகூறினார். 'வண்டு நஞ்சுபொருந்தினதவளையின் வாயிலுள்ள தேனை விரும்புவதுபோலத்தருதியில்லாதபலவற்றை அவாவுகிற ஆசைகளை யெல்லாம் விடு, அந்தத்தேரையூர்கிற அரங்கனது திருத்தாளில் விழு' என்று உரைப்பாரு முளர்; 'அத்தேர்' எனச் சுட்டுதல், கதையை உட்கொண்டு, மனம் திருத்தாளில் விழுதலாவது-திருவடியையே இடைவிடாது தியானித்தல். அடியவர்க்கு எளியவ னென்பார், 'தேரையூ ரரங்கன்' என்றார், இனி, 'தேரையூ ரரங்கன்' என்பதற்கு - திருவிழாக்களிலே திருத்தேருத்ஸவன்கண்டருளுகிற நம்பெருமா னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; கீழ் எங் - ஆஞ் செய்யுளில் "கரி யாடற்பரி தேர் நடத்து எந்தை" என்றது காண்க. கொடியகருவியும் கல்நெஞ்சமுடையா னென்பார்; 'அயில் வெங்கட் கூற்று' என்றார். அயில் - இங்கு, முத்தலைவேல்: சூலம். வெங்கண் - அஞ்சாமை, அஞ்சுவித்தல், கண்ணோட்டமின்மை; அச்சந்தருங் கண்களுமாம்.

பாழ் + கிணறு = பாழ்க்கிணறு: அல்வழியிற் சிறுபான்மை இனமெலியிக்கது; பாழாகியகிணறு என்க. வேட்டல், வேட்கை - தொழிற்பெயர்கள்; தல், கை - விருதிகள். கொடு - தொகுத்தல். போய்விட, விடு - துணிவுணர்ந்தம். தேர்கூற்று - வினைத்தொகை. ஐயில் = அயில்: முதற்போலி. (கூட)

கூசு. விழுங்குன்றசைச்சுவர்நீர்மலங்கோழைவெம்பித்தொடுங்க விழுங்குனரம்புறியென்பேணிதோற்சட்டைவீழ்ந்துநொந்த விழுங்குந்தலாரழப்பாடையிற் போய்ச்சுகும்வெய்யசெந்தி விழுங்குனனோய்க்குடில்வேண்டேனரங்கவிமானத்தனை.

(இ - ன்.) அரங்கவிமானத்தனை - ஸ்ரீரங்கவிமானத்திற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!—கூன் விழும் - கூன்விழு மியல்புள்ள, தசை சுவர் - தசையினாலாகிய சுவரும்,—நீர் - ஜலமும், மலம் - மலமும், கோழை - கோழையும், வெம் பித்தொடும் - கொடிய பித்தமும் ஆகிய இவற்றுடனே, கவிழும் - கவிழ்கிற, கூன் - பாத்திரமும்,—நரம்பு உறி - நரம்புகளினாலமைக்கப்பட்டதொரு சிக்கமும்,—என்பு ஏணி - எலும்புகளினாலாகியதோ ரேணியும்,—தோல் சட்டை - தோலினாலாகியதொரு சட்டையும்,—அவிழும் கூந்தலார் - விரிந்த கூந்தலையுடையவர்களான மாதர்கள், நொந்து - வருந்தி, வீழ்ந்து - கீழ்விழுந்து, அழ - புலம்ப, பாடையில் போய் - பாடைமேற் கொண்டு போய், சுகம் வெய்ய செம் தீ விழுங்கு - சுகிற கொடிய சிவந்த தியினால் விழுக்கப்படுகிற [எரிக்கப்படுகிற], ஊனம் நோய் குடில் - துன்பந்தரும்நோய்கள் வசிக்கிற குடிசையுமாகிய உடம்பை, வேண்டேன்-விரும்பேன்; (எ - று.)

“ஊனேறு செல்வத் துடற்பிறவி யான் வேண்டேன்” என்பதை அடியொற்றியது இச்செய்யுள். உடம்பின் பலவகையழிவுகளையும் எடுத்து உரைத்து, இங்ணன் தயதல்லாத உடம்பை வேண்டே னென்றார். இப்பிறப்பையொழித்துத் திவ்வியதேஜோமயமான வடிவத்துடன் பரமபதத்து

நிரதீசயவீன்பநுகரும் பேற்றை அளித்தருளவேண்டு மென்பது, குறிப்பு. இவ்வுடம்பை வேண்டே னென்றதனால், உடம்பின் சம்பந்தமான இவ்வுலக வுன்பங்களை வேண்டாமை தானே பெறப்படும். உடம்பாகிய ஒருபொருளை 'தசைச்சுவர்' என்பது முதலாகப் பலவாறுபுனைந்துரைத்ததனால், பலபடப் புனைவணி. இச்செய்யுள், அருவருப்புத்தோன்றக் கூறினமையால், பீபதீஸ் மென்னும் இழிப்புச்சுவைக்கு உதாரணமாம்.

கூன்விழுதல் - முதலு வளைதல். தசை=சதை: எழுத்துநிலைமாறுதல், இலக்கணப்போலி. கூன் என்பது மட்கலங்களில் ஒருவகையாதலை, 'கூனையுங் குடமுங் குண்டிசட்டியும், பானையும் வளையு மங்குசப்பையல் யான்' என்ற விடத்துங் காண்க. ஜலம் மலம் முதலியன வெளிப்படுத லால், அவற்றோடு கவிழும் கூ னெனப்பட்டது. சட்டை - அங்கி. 'ஏற்புச் சட்டகம், முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், பைம்மறியானோக்கப் பருந் தார்க்குந் தகைமைத்து, ஐயும் பித்தும் வளியும் குடரும் கொழுவும் புரளி யும் நரம்பும் மூத்திரபூட்டங்களும் என்றிவற்றது இயைபு' என உடம்பின் தூய்தன்மையை விளக்கும் இறையனாகப்பொருளுரைவாக்கியம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. (கூசு)

கூடு. மானத்துவண்டலுழுவோரெழுத்தின்வடிவுற்றசீர்
மானத்துவண்டவினையாளராயினுமால்வளர்வி
மானத்துவண்டலமாமரங்கம்வழியாவரினு
மானத்துவண்டமர்தாரண்டரம்பதம்வாய்க்குமங்கே.

(இ - ள்.) மால் நத்து - பெரிய நத்தையானது, வண்டல் உழ - செற் றிலே ஊர்ந்துசெல்ல, ஓர் எழுத்தின் வடிவு உற்ற சீர் மான - (அவ்வூர்தலா லாகிய வரையானது தற்செயலாய்) ஓர் அகூரத்தினது வடிவமாக அமைந்த சிறப்புப் போல, - துவண்ட வினையாளர் ஆயினும் - வருந்துதற்குக்காரண மான ஊழ்வினையை யுடையவர்களே யானாலும், (அவர்கள்), மால் வளர் விமானத்து வள் தலம் ஆம் அரங்கம் வழி ஆ வரினும் - திருமால் கண்வளர்ந் தருளுகிற (பிரணவாகார)விமானத்தையுடைய சிறந்ததலமாகிய ஸ்ரீரங்கத் தின் மார்க்கமாய்த் தன்னடைவிலே வந்தாலும், அங்கே - அவ்வாவினாலே, மானத்து வண்டு அமர் தார் அண்டர் ஆம் பதம் வாய்க்கும் - பெருமையை யும் வண்டிகள்மொய்க்கும்மாலையையு முடைய முக்தர்களாகும் பதவி சித் திக்கும்; (எ - று.)

ஒருவனுக்குப் பக்திமுதலியன இல்லாதிருக்கையில் அபுத்திபூர்வமாய் ஸ்ரீரங்கமார்க்கமாக யாத்திரைநேர்ந்தாலும் அதுவே வியாஜமாக எம்பெரு மானருளால் அவனுக்குத் தீவினைகள்நீங்கி நிரதீசயவீன்பநுகரும்படியான முக்திபதம் சித்திக்கு மென்பதாம்; இதற்கு, வண்டலிலே நத்து ஊர்ந்து செல்லுதலாலாகிய கோடு ஒரோசமயத்து ஒரெழுத்துவடிவமாகத் தன்ன டைவிலே அமைகிற துணைகூரநியாயத்தை ஒப்புமைகூறினார்: உலகையணி. மான - உவமவுருபு.

துவண்ட வினை - பெயரெச்சம், காரணப்பொருளது; 'நோய்தீர்ந்த மருந்து' என்றவிடத்துப் போல. வினையாளர் - கர்மிகள். அண்டம் - பரம

பதம் ; அதில் வாழ்பவர், அண்டர். 'தேவர்கள்மாலையில் - வண்டு மொய்க் காது' என்ற விலக்கு அருளிற்சிறந்தவரான முக்தர்க்கு இல்லை யென்பது தோன்ற, 'வண்டமர்தா ரண்டர்' என்றார். (கூடு).

கூடு. அங்காக்கைக்கேமங்கைக்கிந்தானரங்கனவனிக்குவாய்
அங்காக்கைக்கேபசித்தானிற்கவேமுத்தியாக்கித்துயர்-
அங்காக்கைக்கேசிலர்வேதேதொழுவரநுந்திரவிய்-
அங்காக்கைக்கேதனத்தாடருமோதிருவன்றியிலே.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, கா - சோலையை [இந்திரனது கற்பகச் சோலையிலுள்ள பாரிஜாததருவை], மங்கைக்கு-தன்மனைவியான சத்தியபாமைக்கு, கைக்கே ஈந்தான் - கையிலே கொடுத்தவனும் [கைவசமாக்கித் தந்தவனும்], அவனிக்கு - உலகத்தையுண்பதற்கு, வாய் அங்காக்கைக்கே - (தனது) வாயைத் திறக்குமவ்வளவாகவே, பசித்தான் - பசியுற்றவனும் [வாய்திறந்து உலகத்தையுட்கொள்ள அவாக்கொண்டவனும்] ஆகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதன், நிற்கவே - இருக்கையிலே, (அவனை விட்டு), முத்தி ஆக்கி துயரம் காக்கைக்கே சிலர் வேதே தொழுவர் - (தமக்கு) மோகூத்தைக்கொடுத்துத் துன்பங்கள்வாராதபடி (தம்மைக்) காப்பதற்காகவேவேறு தெய்வங்களைச் சிலர் வணங்குவார்கள் : அருந் திரவியம் - அருமையான செல்வப்பொருளை, திரு அன்றியிலே - திருமகள் கொடுப்பளையல்லாமல், காக்கை கேதனத்தான் தருமோ - காக்கைவடிவ மெழுதிய துவசத்தையுடையவளான மூதேவி கொடுக்கமாட்டுவளோ ? (எ - று.)

பொருட்செல்வத்தை அதற்குஅதிதேவதையான இலக்குமி கொடுக்க வல்லளே யன்றி அதற்குமாருதன்மையுள்ள மூதேவி கொடுக்கவல்ல எல்ல என்ன உபமானவாக்கியம் தானே, பிறவித்துன்பத்தையொழித்து முத்திச்செல்வத்தை அதற்குஉரியதலைவனான திருமால் கொடுத்தருள்வனே யன்றி அதற்குஉரியரல்லாதபிறதேவர்கள் கொடுக்கத்தாமுடையரல்ல ரென்ற உபமேயக்கருத்தை விளக்குதலால், பிறிதின்விழ்சியணி. முத்தியளித்துத் துயர்தீர்க்கும் எம்பெருமா னிருக்க அவனைத்தொழாது சிலர் தேவதாந்தரங்களைத் தொழுதல், செல்வந்தருந் திருமக னிருக்க அவனைவழிபடாது மூதேவியைவழிபடுதல்போலப் பெரும்பேதைமையா மென்பது, குறிப்பு. "நாட்டினுன்தெய்வமெங்கும் நல்லதோ ரருள்தன்னாலே, காட்டினுன் திருவரங்க முய்பவர்க் குய்யும்வண்ணங், கேட்டிரே நம்பியீர்கள் கெருடவாகனனும் நிற்கச்,சேட்டைதன்மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே" என்ற திருமாலையாசரம் இங்கு உணரத்தக்கது.

கைக்கே, ஏ - அசைநிலை. அங்காக்கைக்கே, ஏ - பிரிநிலை. காக்கைக்கே, ஏ - தேற்றம். தருமோ, ஓ - எதிர்மறை. அன்றியிலே, ஏ - ஈற்றசை ; இல் - சாரியை. அங்காக்கை, காக்கை - தொழிற்பெயர்கள் : அங்கா, கா - பகுதி, கை - விசுதி. முத்தி, த்ரவ்யம், கேதநம் - வடசொற்கள். காக்கை - காக மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; காளன்று கத்துவது எனக் காரணப் பொருள்படும். துயரம், அம் - சாரியை. 'அன்றியுமே' என்பதும் பாடம். ()

கௌ. அன்றேயடையவுனக்கேயடிமையென்றாய்ந்துணர்ந்தார்
அன்றேயடையப்பிவாருணையரங்காவனத்திய்-
அன்றேயடையயில்வோருமீதறியாரறிஞர்
அன்றேயடையம்புலனாலுன்கில்லையாங்கவர்க்கே.

(இ - ன்.) அரங்கா!—‘அடைய - (உயிர்கள்) யாவும், அன்றே - அந்
நாளிலேயே [தொன்றுதொட்டே யென்றபடி], உனக்கே அடிமை - உனக்
கே அடிமைப்பட்டவை, என்று—, ஆய்ந்து உணர்ந்தார் அன்றே-ஆராய்ந்து
அறிந்தவர்களன்றோ, உனை அடைய படுவார் - உன்னைச் சேர்தற்கு உரி
யர்; வனத்து இயன்றே அடையை அயில்வோரும் - காட்டில் வசித்துக்
கொண்டே இலையைப் புசிப்பவர்களான முனிவர்களும், ஈது அறியார் -
இந்தஉண்மையை யுணரா ராயின், அறிஞர் அன்றே - அறிவுடையார்க
ளல்லர்; அவர்க்கு - அவர்கட்கு, ஆங்கு அடை ஐம்புலனாலும் நன்கு இல்
லை - அவ்வனத்திலிருந்து அடைக்கப்பட்ட [அடக்கியாளப்பட்ட] பஞ்சேந்
திரியங்களாலும் நற்பய னில்லை; (எ - று.)

எல்லாச்சேதநாசேதநங்களும் உன்னுடைமையா மென்னும் உண்மை
யறிவுள்ளவரே பரமபதத்தில் உன்னைச் சேர்வர்; அஃதில்லாதவர் வனவா
சஞ்செய்து இலேமுதலியன புசித்துப் பஞ்சேந்திரியநிக்கிரகஞ்செய்தாலும்
பயனில்லை யென்பதாம்.

முதலடியில், அன்று - காலமுணர்த்துஞ் சுட்டிடைச்சொல். அடைய
என்றது-எஞ்சாமைப்பொருளுணர்த்தும். இதற்கு, தாமும்தமதுடைமையு
மாகிய எல்லாம் என்று பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று. இரண்டாமடியில்,
அன்றே - தேற்றம். அடையப்படுவார் = அடையத்தருவார். மூன்றாமடியில்,
இயன்று எய் அடை என்று பிரித்து, எய் என்பதற்கு - (அவ்விடத்திற்)பொ
ருந்திய என்று உரைப்பாரு முளர்; வினைத்தொகை. நான்காமடியில்,
‘அன்று’ என்ற எதிர்மறைக்குறிப்புமுற்றுப் பலர்பாலுக்கு வந்தது; ஏ -
தேற்றம். அடை புலன் - வினைத்தொகை. ஆங்கு - அசையுமாம். (கௌ)

கூஅ. ஆங்காரமாயின்னைத்தோய்மார்பரங்குளையினையுண்டு+

ஆங்காரமாவிலமுண்டாற்குத்தொண்டனில்வண்டத்தப்பால்

ஆங்காரமான்பகுதிப்புறம்போயமுதாற்றிற்படிந்து+

ஆங்காரமானடிகாண்பேனவன்றனருள்சீர்த்தித்தே.

(இ - ன்.) கார் - மேகத்தில், ஆம் - உண்டாகின்ற, அம்-அழகிய, மின்-
மின்னல்போன்றவளான, மாவை-இலக்குமியை, தோய்-தழுவுகிற, மார்பு-
மார்பையுடைய, அரங்கன் - ரங்கநாதனும், அளையினை உண்டு ஆங்கு - வெ
ண்ணையை யுண்டாற்போலவே, ஆர - நிரம்ப, மா நிலம் - உண்டாற்கு -
பெரிய உலகத்தை உட்கொண்டவனுமான திருமாலுக்கு, தொண்டன் -
அடியன் (யான்); (ஆதலால்), அவன்தன் அருள் சீர்த்தித்து - அப்பெருமா
னுடைய கருணையைத் தியானித்து,— இ அண்டத்து அப்பால் - இந்த
அண்டகடாஹத்துக்கு அப்புறத்திலே, ஆங்காரம் மான் பகுதி புறம் போய்-
அகங்காரம் மஹார் ப்ரக்ருதி என்ற ஆவரணங்களைக் கடந்து மேற்சென்று,

அமுது ஆற்றில் படிந்த - அம்ருதமயமான விராஜாதியில் நீராடி, ஆங்கு ஆர் அ(ம்)மான் அடி காண்பேன்-அவ்விடத்தில்[பரமபதத்தில்] எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்வாமியினுடைய திருவடியைத் தரிசிப்பேன்; (எ - று.)

திருவரங்கனுக்குத் தொண்டனான நான் அவனருளாற் பரமபதத்திற் சென்று அவனைத் தரிசிப்பேனென்பதாம். எம்பெருமானது நீலமேனிக் குக் காளமேகமும் அதிலுறையுந் திருமகனுக்குக் காளமேகத்தில்விளங்கும் மின்னலும் உவமை யென்பது தோன்ற, 'ஆங்காரமாயின்னைத்தோய்மார் பரங்கன்' என்றார். அளையினையுண்டாங்கு ஆர மாநிலமுண்டான் - எம்பெருமான் விரும்பியுண்ணும் உணவாதலில் வெண்ணெயோடு உலகோடு வாசியில்லை யென்பது குறிப்பு. ஆங்கு - உவமவுருபு. பதினான்குலோகங்களும் அடங்கிய அண்டகடாஹம் முறையே ஒன்றுக்குஒன்று பதிற்றுமடங்கான ஜலம் அக்ரி வாயு ஆகாசம் அகங்காரம் மஹாந் ப்ரக்ருதி என்ற ஏழு ஆவரணங்களாலுஞ் சூழப்பட்டுள்ள தென்பதையும், இப்படிப்பட்ட அநந்த கோடி பிரமாண்டங்க ளடங்கிய மூலப்பிரகிருதிக்கு அப்புறத்தே விராஜாநதிக்கு அப்பால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபதம் உள்ள தென்பதையும் தத்துவநூல்களால் விளங்க உணர்க.

முதலடியில், 'ஆம் கார் அம் மா மின் ஐ' என்ற பதப்பிரிவில், 'ஐ' என்னும் இரண்டனுருபை 'மா' என்றதனோடு கூட்டிப் பொருள்காண்க. அஹங்காரம், மஹாந், ப்ரக்ருதி என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. அம்மான் என்பது, 'அமான்' எனத் தொக்கது. 'அவன்ற நருள் சிந்தித்தே' - அவனருள் சிந்தித்தலல்லது, வீடுபெற்றுக்கு வேறுஉபாய மில்லை யென்றபடி. (கூஅ)

௬௯. சிந்தாகுலமுய்யக்குன்றெடுத்தாய்தென்னரங்கசுற்றுஞ்
சிந்தாகுலகம்படைத்தளித்தாய்நிலஞ்சென்றிரந்த
சிந்தாகுலவுசெல்வந்தந்தைதாய்குருதெய்வமுநீ
சிந்தாகுலமடைந்தேனடியேன்சென்மந்தீர்த்தருளே.

(இ - ள்.) சிந்த - (இந்திரனேவிய மேகங்கள் விடாப்பெருமழை)பொழிதலால் வருந்திச் சிதறிய, ஆ குலம் - பசுக்கூட்டம், உய்ய - உயிர்ப்பிழைக்கும்படி, குன்று எடுத்தாய் - கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்தவனே! தென் அரங்க - அழகிய திருவரங்கத்தை யுடையவனே! சுற்றும் சிந்த ஆகு - சுற்றிலும் கடல்அமையப்பெற்ற, உலகம்-உலகத்தை, படைத்து - சிருஷ்டித்து, அளித்தாய் - ரக்ஷித்தவனே! சென்று - (மகாபலிசக்கரவர்த்தியினிடத்துப்)போய், நிலம் இரந்த - மூன்றடிநிலத்தை யாசித்த, சிந்தா-வாமனமூர்த்தியே! - குலவு - சிறப்புற்று விளங்குகின்ற, செல்வம் - செல்வமும், தந்தை - தந்தையும், தாய்-தாயும், குரு - ஆசாரியனும், தெய்வமும் - கடவுளும், (ஆகிய எல்லாம்), நீ - (எனக்கு) நீயே; சிந்தா ஆகுலம் அடைந்தேன் அடியேன் சென்மம் தீர்த்தருள் - (பிறப்புத்துன்பத்தைக்குறித்து) மனக்கலங்க மடைந்துள்ளவனான அடியேனுடைய பிறப்பை யொழித்துக் கருணைசெய்வாய்; (எ - று.)

சிந்துஆ, ஆகுஉலகம் - வினைத்தொகைகள். யமகத்தின்பொருட்டு, 'ஆக் குலம்' என வலியகவிலை. இரண்டாமடியில், சிந்து - வலிந்து என்ற வட சொல்லின் விகாரம். மூன்றாமடியில், சிந்தா - சிந்தன் என்பதன் விளி. சிந்தன் = குறளன்: இரண்டடியுயரமுள்ளவனை 'குறளன்' என்றும், மூன்றடியுயரமுள்ளவனை 'சிந்தன்' என்றும் குறிக்கிற சிறிதவேறுபாட்டை இங்குக் கருதாமல், பரியாயநாமமாகக்கொண்டு கூறினார்; அன்றியும், வாமனமூர்த்தியின் ஊருந்தன்மையைக் கருதி 'சிந்தன்' என்ற ரொனக் கொள்ளினுமாம். சிந்தாகுலம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். தெய்வமும் என்ற இறந்ததுதழுவியஎச்சவுமை, பெயர்ச்செவ்வெண்ணினீற்றில் வந்தது. கூ00. தீரத்தரங்கப்பலநோய்துடைத்தென்னைத்தேவரொடுந்

தீரத்தரங்கப்பணிகாப்பவைத்தசெயலென்பதோர்
தீரத்தரங்கவபயமென்றார்க்குந்திரைப்பொன்னிருந்து
தீரத்தரங்கன்சிலம்பார்ந்தசெய்யதிருவடியே.

(இ - ள்.) 'அத்தர் அங்க-தலைவர்களான பிரமருத்திரர்களைத் (தனது) திருமேனியிற் கொண்டருள்பவனே! அபயம்-அடைக்கலம்', என்று-என்று ஒலமிடுவதுபோன்று, ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கின்ற, திரை-அலைகளையுடைய, பொன்னி - காவேரியாறு, சூழ் - சூழ்ந்த, தீரத்து - வரம்பையுடைய, அரங்கன் - திருவரங்கத்தையுடையவனான எம்பெருமானது, சிலம்பு ஆர்ந்த செய்ய திரு அடி - சிலம்பென்னும் ஆபரணம் பொருந்திய சிவந்த சீர்பாதம், தரங்கம் பவம் நோய் தீர துடைத்து - அலைபோல மாறிமாறிவந்து வருத்துகின்ற (எனது) பிறப்புத்துன்பத்தை யொழியுமாறு நீக்கி, என்னை - அடியேனை, தேவரொடும் - நித்தியசூரிகளோடும், தீரத்தர்(ஒடும்) - ஞானிகளாய் வீடுபெற்றவர்களான முக்தர்களோடும், அங்கு - அவ்விடத்தில் [பரமபதத்தில்], அபணி - (எம்பெருமானுக்குச்செய்யும்) அந்தக் கைக்கரியங்களை, காப்ப - காத்திருந்து தவறாமற்செய்யுமாறு, வைத்த—, செயல் என்பது - செய்கையை, ஓர்தீர் - அறியுங்கள்; (எ - று.)

திருவரங்கனுடைய திருவடிகள், என்னைப் பிறப்பொழித்து, பரமபதத்தில் நித்தியமுக்தர்களுடனிருந்து பலவகையான பகவத்தைக்கரியங்களைப் புரியச்செய்தன; ஆதலால், உலகத்தீர்! நீவிரும் அவன் திருவடிகளையடைந்து உய்யுங்க் னென்பதாம். திருவடியடைந்தேன் பரமபதத்துக்குஉரியானுனென்பது, குறிப்பு. எம்பெருமான் தன்னடியார்க்குத் தவறாது பரமபதந்தருள்வ னென்னும் நம்பிக்கை கொள்ளுதல் ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயமாதலால், பரமபதம்பெறுவே னென்னாது தெளிவுபற்றிப் பெற்றேனென்பார், 'பணிகாப்ப வைத்த செயல்' என்றார்: நம்மாழ்வார் "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றும் போல. "அயர்வறு மமரர்கள்" என்ற இடத்தில் 'அமரர்கள்' என்றது போல, இங்கு 'தேவர்' என்றது - நித்தியசூரிகளைக் குறித்தது. தீரர் என்ற சொல்லுக்கு ஞானிகள் என்ற பொருள், வேதத்திலும் வந்துள்ளது; இங்கு, அப்பெயர், முக்தர்களைக் குறித்தது. நித்யராவார் - பிறப்புஇறப்புஇல்லாமல் எம்பெருமான்போலவே என்றும் ஒரு ஊழப்பட்டப் பரமபதத்திலவாழ்கிற அந்த கருட விஷ்வக்ஸேசர் முதலியோர்.

முக்தராவார் - இவ்வுலகங்களிற் கருமவசத்தராயிருந்து பின்பு கடவுளருளாற் பிறப்பையொழித்து முத்திபெற்றவர். “ஏறாருயிறையோனுந் திசை முகனுந் திருமகனும், கூறாந் தனியுடம்பண்” என்ற அருளிச்செயலின் பொரு ளுமைய, ‘அத்தரங்க’ என்றார். அபயமென்றது - அஞ்சாதேயென்று எண்ணப் பாதுகாத்தற்கு உரிமையுண் டீ யென்றும், அஞ்சாதேயென்று உண்ணாபாதுகாக்கப்படுதற்கு உரியன் யானென்றும் கருத்துப்படும். ‘அத்தரங்க அபயமென்று ஆர்க்கும் திரைப்பொன்னி’ என்றது - நிற்குறிப்பேற்றவணி.

பவம், தீரம் - வடசொற்கள். தேவரொடும் என்ற உம்மை, தீரத்தர் என்பதனோடும் எடுத்துக்கூட்டப்பட்டது. பணி - பணிவிடை. செயலென்பது என்றவிடத்து, ‘என்பது’ - பகுதிப்பொருள்விகுதி. ஓர்தீர்-ஏவற்பன்மை முற்று; ஈர் - விகுதி. (க00)

பணவாளரவினரங்கேசர்தாளிற்பரிதிவளை
நிணவாளஞ்சார்ங்கங்கதைதோளிற்சாத்தினனீணிலமேற்
குணவாளரம்பட்டர்க்கேழேழ்பிறப்புங்குடியடியான்
மணவாளதாசன்யமகவந்தாதிவனைந்தனனே.

(இ - ள்.) நீள் நிலம்மேல் - நீண்ட நிலவுலகத்திலே, —குணம் ஆளர் ஆம் பட்டர்க்கு - உத்தமகுணங்களையுடையவரான பட்டரென்றும் ஆசாரியர்க்கு, ஏழ் ஏழ் பிறப்பும் குடி அடியான் - பதினான்கு தலைமுறைகளிலும் [தொன்றுதொட்டுப்] பரம்பரையாக அடியவனான, மணவாளதாசன் - அழகியமணவாளதாசன், —யமகம் அந்தாதி வனைந்தனன் - யமகவந்தாதிப்பாமா லையைத் தொடுத்தது, —பரிதி - சக்கரமும், வளை - சங்கமும், நிணம் வான் - (பகைவர்களின்) கொழுப்புத் தோய்ந்த வாளும், அம் சார்ங்கம் - அழகிய சார்ங்க மென்ற வில்லும், கதை - கதையும் ஆகிய பஞ்சாயுதங்களையும், தோளின் - (தமது) திருக்கைகளிற் கொள்பவரான, பணம் வான் அரவின் அரங்கசுரர் - படத்தையுடைய ஒள்ளிய திருவனந்தாழ்வானைச் சயனமாக வுடைய ஸ்ரீரங்கநாதரது, தாளில் - திருவடியிலே, சாத்தினன் - சுமர்ப்பித்தான்; (எ - று.)

செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறனுள் ‘மாட்டு’ என்னும் உறுப்புப்பற்றி, பொருட்பொருத்தத்துக்கு ஏற்பச் சொற்கள் எடுத்துக்கூட்டப்பட்டன; கோண்கூட்டுப்பொருள்கோள். தோள் = கை: “தோளுற்றொர்தெய்வந் துணையாய்” என்ற விடத்துப் போல. ‘பரிதி வளை நிணவா ளஞ்சார்ங்கம் கதை தோளின் அரங்கேசர்’ என்றதனை, “தொனிதக்க சங்கந் திருச்சக் கரஞ் சுடர்வான் முசலங், குனிதக்க சார்ங்கந் தரித்தா ரரங்கர்” என்பதனோடு ஒப்பிடுக.

திருவரங்கத்தந்தாதி முற்றிற்று.

திருவரங்கத்தந்தாதிச் செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அக்கரவம்புனைந்	௩௬	ஐயமருந்திவை	௪௩	நகமுண்டகந்	௧௦௧
அங்காக்கைக்கே	௧௧௭	ஓராழிவெய்யவன்	௧௩	நந்தமரங்கனை	௪௩
அஞ்சக்கரத்தலைக்	௪௭	கடிக்கும்பணி	௬௮	நரகந்தரம்	௪௬
அடியவராகவு	௮௦	கண்டகளுவின்	௬௭	படநாகத்தந்தர	௭௩
அடைக்கலந்தாயத்	௪௨	கண்டலங்	௬௭	பணவாளரவி	௧௨௧
அடையப்பன்ளுகங்	௩௪	கமலங்குவளை	௬௩	பதக்கமலங்க	௭௧
அண்டமடங்கலையுந்	௭௭	கலக்கூழைக்	௬௬	பரவையிலன்ன	௭௬
அத்தனுமன்புள	௮௦	கற்றினமாயவை	௬௨	பாதகங்கைக்கு	௭௪
அத்தனைவேதனை	௪௬	கணகவிமான	௬௧	பாலனஞ்செய்	௭௨
அத்திரங்காய	௬௬	கூதலைவாரி	௬௭	பையிலத்திழுவளை	௭௩
அந்தகராசலம்	௮௮	காமனத்தால்	௬௩	மகரந்தகா	௮௨
அம்புலிலங்கை	௧௧	நவலையஞ்சுழ்	௧௧௧	மணவாளரவிர்தைமாக	௧௩
அமரவரம்பையி	௩௬	குளப்படிநெய்	௧௧௦	மணிவாசற்	௬௩
அரங்காதுவார்	௪௧	குறியானைச்	௧௧௨	மதிக்கவலைப்புண்ட	௩௬
அரிதாமரைக்கணந்	௪௦	கைக்குஞ்சா	௩௩	மலருந்திமேல்	௬௪
அரும்பாகவதரிக்கு	௧௦௩	கங்கத்தமரர்	௧௦௩	மாதங்கத்தானை	௩௩
அரைக்கலைவேலை	௩௨	காணகக்குந்தத்துத்	௧௦௨	மாதம்பத்துக்	௮௩
அறுகுலைப்பெய்	௮௬	கிந்தாகுல	௧௧௧	மாயாதவர்	௧௦௮
அன்றேயடைய	௧௧௮	கீதரன்பூமகள்	௨௧	மாலைக்கல்லார	௩௮
ஆக்குவித்தார்	௩௭	செய்யவளைக்	௨௬	மாறன்பராங்கதி	௨௪
ஆகமதிக்குழை	௭௭	சென்மந்தரங்கங்	௭௦	மானத்துவண்ட	௧௧௬
ஆங்காரமாயின்னை	௧௧௮	நீந்தமலைக்கு	௨௬	மாளுகவரு	௧௦௭
ஆசகவிக்கு	௬௦	தருக்காவலா	௩௧	மானிடராக	௩௬
ஆடுமுன்னீர்	௧௦௩	தலையிலங்கா	௩௨	வடமலைதென்மலை	௮௭
ஆதவனந்தரந்	௩௩	தவராகவக்களை	௬௮	வண்ணங்கலி	௧௦௬
ஆரத்தந்தந்தருந்	௭௧	தனமாதாஞ்சொற்	௨௮	வணங்கரியா	௬௬
ஆராதனஞ்செய்து	௩௭	தாமரைமாத்நிரை	௧௦௧	வந்தனை	௩௪
ஆவாகனத்த	௬௦	நாரணிதானவன்	௨௬	வருந்துவரைப்	௩௭
ஆளாகவந்த	௬௦	தாராகண	௬௧	வரையாழி	௮௧
ஆடராகவர்	௬௩	தாளத்தனத்	௩௨	வனத்திற்சிலம்பி	௧௧௩
இடவமலைக்கும்	௬௨	தானந்தியாகந்	௧௦௦	வாராகவாமனனே	௮௪
இருக்கும்மத்ததி	௬௩	நீருக்காவிரிக்கும்	௭௦	விடத்தேரை	௧௧௪
இருந்தேனுக்	௧௦௪	ருமாலையாண்டா	௨௩	வீழுகூன்	௧௧௩
இருந்தையிலங்க	௬௩	திருவரங்கா	௨௩	வைகுந்தர்	௮௬
இலங்கையி	௪௮	தினகரனாகலி	௬௬	வையம்புகழ்	௭௭
ஏறுங்கரியும்	௬௪	நீரத்தரங்கப்	௧௨௦		